

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/38 • 2 Ekim 2009 • 1 TL

**Emperyalist haydutlardan
hesap sormak için**

**sokağa,
eyleme!**

İÇİNDEKİLER

İMF-DB zirvesi ve emek örgütlerinin tutumu	3
Keskinleşen emperyalist rekabet ve sonuçsuz kalan işbirliği arayışları	4
G-20 Zirvesi gerçekleşti...	
Emperyalist haydutlar ezilen halklara yeni faturalar çıkarıyor!	5
Burjuvazinin kriz keyfi ve işçi sınıfı	6
Kürt sorunu	
devrimci bir çıkışla çözülebilir!	7
Sermaye devleti “Alevi açılımı” adı altında Alevi işçi-emekçilerini aldatmaya çalışıyor.....	8
Emperyalist haydutlardan hesap sormak için sokağa, eyleme	9
Devlet emperyalist haydutları baskı ve terörle korumaya hazırlanıyor...	10
Haydutlar zirvesine karşı sokaklar ısınıyor!	11
İMF-Dünya Bankası protestolarından.....	12
İşçi ve emekçi hareketinden...	13
Entes direnişi sürüyor...	14
Üniversitelerde devrimci faaliyetlerden.....	15
“Demokrasinin sınırlarını genişletme” programı	16-17
10. Ulaşım Şurası	
İstanbul’da toplandı.....	18
Güven Elektrik’teki sendikal örgütlenme deneyimi üzerine.....	19
Ulucanlar annmalarından...	20-22
Bielefeld’te Ulucanlar anması...	23
“Zere ve hasta tutsaklara özgürlük!” eylemleri sürüyor.....	24
Barack Obama	
siyonist şeflerle aynı safta!	25
Honduras halkı askeri diktatörlüğe meydan okuyor!	26
Dünya işçi ve emekçi hareketinden..	27-28
Şovenizm ve demokrasi kültürü.	29
Habip yoldaş devrim ve sosyalizm davamızda yaşıyor!	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/38 ● 2 Ekim 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten Özdoğan
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul
Tel: 0 (212) 621 74 52 - Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan

Günlerdir çeşitli eylem ve etkinliklerle protestoya hazırlanılan İMF-Dünya Bankası toplantıları, bu günlerde başlamış bulunuyor. Emperyalistlerin kodamanları, memurları ve uzmanları İstanbul’a gelmeye devam ediyor. Fakat sokaklar da ısınıyor. Devrimci ve ilerici güçler bu haydut takımını protestolarla karşılıyor.

Önümüzdeki günlerde eylemlerin yoğunluğu da giderek artacak. Kuşkusuz öfkenin ortaya konulduğu her eylem oldukça önemli. Basın açıklamalarından yürüyüşlere, çeşitli sokak etkinliklerinden militan kitle gösterilerine kadar zengin bir çeşitlilikte gerçekleşen bu eylemler, İstanbul’da toplanma cüretinde bulunanlara verilmiş bir yanıt olacak.

İMF ve DB’nin krizin yıkımından ve işçi-emekçilere acımasızca fatura edilmesinden dolayı birinci dereceden sorumluluk taşıdığı biliniyor. Ayrıca emperyalistler, uzun zamandır körelmiş olan bu silahlarını yeniden parlatılıp keskinleştirerek emekçi halkların üzerine salmaya hazırlanıyor. Yapılan toplantılar da esas olarak bu amaca hizmet ediyor.

Bu gerçeğin bilinciyle yapılacak eylem ve etkinliklerin iki ana hedefi var. İlki bu haydutların işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı işledikleri sayısız suçun hesabını sormaktır. Bunun için işçi ve emekçiler saflarında birikmiş öfkeyi sokağa taşımak gerekiyor. Diğeri ise, yeni saldırı planlarına engel olmaktır. Bunun için de sokağa taşınacak öfke etkili eylemler yoluyla haydutlara yöneltilmelidir. Böylelikle, emperyalizmin bu kirli suç örgütleri ve onun haydut takımına rahat yüzü vermemeli, elimizin yakalarında olduğunu her an gösterebilmeliyiz.

Zirveye karşı bu hedeflerle bir araya gelen devrimci ve ilerici kurumların oluşturduğu **Birlik**’in kitlesel eylemler dışında dar ama militan kadro eylemlerine başvurmalarının kaynağında da böyle bir yaklaşım var. Bu dar ama militan eylemlilikler zirve öncesinde haydutlara ve işbirlikçilerine bir gözdağı niteliği taşıyor, aynı zamanda bu haydutlara karşı gösterilecek militan tepkinin meşruluğunu anlatıyor. Zirvenin başladığı bugünlerde eylemlerin kapsamı genişleyecek ve niteliği yükselecek. Ancak, artık militanlığın kitlesellikle birleştirilmesi gerekiyor. Çünkü ancak

böylelikle bu haydut takımını engellemek, engellenemiyorsa da bulundukları yerde kuşatarak soluksuz bırakmak mümkün olacak.

Bu aşamada planlanan eylem hattında kararlılıkla yürüme çağrısı yapıyoruz. Fakat bununla birlikte işçi ve emekçileri sokağa taşımak konusunda yoğunlaştırılmış bir kitle seferberliği içerisinde olmayı bir an olsun bile unutmamalı ve kesintisiz biçimde tüm pratiğimiz böyle bir seferberlikle içiçe yürümelidir. Hedef, işçi ve emekçilerin öfkesini militan yollardan haydutlara yöneltebilmektir. Hedef bir yandan İstanbul’u bu haydutlara dar ederken, diğer yandan ise bunu işçi sınıfı ve emekçi hareketini toparlamanın bir fırsatı olarak değerlendirmektir.

Bu anlayışla, başta yoldaşlarımız olmak üzere tüm devrimci ve ilerici güçleri, şu durumda kalan sayılı günleri gerçek bir yüklenmeyle karşılamaya çağırıyoruz.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

İMF-DB zirvesi ve emek örgütlerinin tutumu

Yıllardır en temel hakları gaspedilen, yoksulluğa, sefalete, sosyal yıkım saldırılarıyla kölece yaşama ve çalışma koşullarına mahkum edilen işçi ve emekçiler, bu saldırıların arkasında emperyalistlerin ve onlarla işbirliği halindeki Türk burjuvazisinin olduğunu çok iyi bilirler. Bu nedenle eylem alanlarında en çok İMF-DB vb. emperyalist kurum ve kuruluşlara, ABD gibi emperyalist haydutlara karşı öfke ve tepkilerini haykırırlar.

İşçi ve emekçilerin emperyalist haydutlara karşı tepkisi sadece ekonomik alandaki saldırılarıyla sınırlı da değildir. Yıllardır işgal altındaki topraklarında imha ve tecrit edilen Filistin halkının acılarına, altı yıldır ABD emperyalizminin Irak halklarına uyguladığı zulme karşı kin ve öfke duyan dünya halklarının başında Türkiyeli işçi ve emekçiler gelmektedir. Zira bu topraklarda anti-emperyalist mücadele geleneği '60'lardan günümüze kökleşerek süregelmiştir. Bundan duyduğu korku nedeniyle sermaye hükümetleri yıllardır, İMF-DB yetkilileriyle yaptığı görüşmeleri inkar etmek, Tayyip Erdoğan gibileri ise yalan ve aldatmaca da olsa "İMF'ye ümüğümüzü sıktırtmayız!" diyerek efelenmek zorunda kalmıştır.

Yıllardır dünya halklarına kan kusturan, acı reçetelerle yoksulluğunu katlayan İMF-DB haydutları Ekim ayının başında işbirlikçileriyle birlikte İstanbul'da bir toplantı yapacaklar. Kapitalizmin krizine çare bulmak için dünya halklarına yeni yıkımlar dayatacaklar.

Kapitalizmin krizinin faturasını işsizlikle, düşük ücretle, uzayan çalışma saatleriyle, İşsizlik Sigortası Fonu'nun yağmasıyla, sosyal güvenlik haklarının gaspıyla vb. ödemek zorunda bırakılan Türkiyeli işçi ve emekçiler bu toplantıdan işçi sınıfı ve emekçiler payına hayırlı sonuçlar çıkmayacağını çok iyi biliyorlar. Emperyalist efendilerin yeni ve daha ağır saldırılar için İstanbul'a geleceğinin farkındalar.

İşçi ve emekçiler, sınıfsal sezileriyle ve deneyimleriyle tüm bu gerçeklerin farkındadırlar. Ancak "İMF defol!" şiarını yıllardır dillerine pelesenk eden sendika konfederasyonları üzerlerine düşen görev ve sorumluluğu yerine getirmekten fazlasıyla uzak durmaktadırlar. Böylesine önemli bir gündem karşısında göstermelik bir takım eylem ve etkinlikler dışında kollarını dahi kıpırdatmamaktadırlar.

Yıllardır yapılan her basın açıklamasında, her eylemde, her mitingte, dağıtılan her bildiride "Sermayenin bu politikalarının arkasında emperyalist tekeller var. İzin vermeyeceğiz" diyen sendikalar, bugün ülkeye ellerini kollarını sallayarak girmeye hazırlanan emperyalist şefleri "davetsiz misafir" gibi karşılamaya hazırlanmaktadırlar. Oysa bu efendiler ülkeden kovulması gereken haydutlardır ve buna uygun bir hazırlıkla ülkeden defedilmelidirler.

İMF-DB şeflerinin Ekim ayının başında İstanbul'da toplanacağı aylar öncesinde bilinmesine rağmen, sendika konfederasyonları, üretim alanlarını, fabrikaları, sanayi havzalarını kuşatan, işçi ve emekçilerin öfke ve tepkisini örgütlemeye çalışan, onları militan mücadeleye çağıran bir hat izlemediler. 15 Eylül'de biraraya gelen DİSK, KESK, TMMOB, TTB bir basın toplantısı yaparak, nihayet bir eylem programı açıklayacaklarını duyurabildi. İMF-DB

Karşıtı Birlik'in çağrılarına olumlu yanıt vermeyen, sol siyasal güçlerden, devrimcilerden köşe bucak kaçan sendikalar ve meslek örgütleri, 29 Eylül'de yaptıkları basın açıklamasıyla yürütecekleri "kampanyayı" açıkladılar.

Dağ fare dahi doğuramadı dedirtecek bir kapsama sahip olan kampanya ile eylem ve etkinliklerin gerekçelendirmeleri akıllara durgunluk verecek cinsten. Kapitalizmin krizini atlama için kapitalistlere akıl veren sendika bürokratları, kampanya sürecinde ise şunları söylenmektedir: "İMF ve DB'nin uzmanlarının tartıştığı ve ülkelerin kaderini belirleyecek konularda, işçilerin, emekçilerin gözüyle, akademisyenler ve konu ile ilgili uzmanların katılımıyla toplantılar gerçekleştirecek, yaşanan kriz, kapitalizmin açmazları konularında görüşlerimizi açıklayacak, çalışmalar sergileyeceğiz."

İşçi ve emekçilerin kapitalizmin krizinin sonuçlarını en ağır bir biçimde yaşadıkları ortadayken, krizin tahliline, kapitalizmin açmazlarının tanımlanmasına değil krizin faturasını kapitalistlere ödetecek, kapitalizmin açmazlarını devrimden yana derinleştirecek militan bir mücadeleye ihtiyacı var. İşçi ve emekçilere dışardan akıl vermesi için aydın ve akademisyenlerle kolayca biraraya gelebilen sendika bürokratları, devrimci güçlerden, siyasal öznelerden ise özenle uzak durmaktadırlar.

Sendika bürokratları kampanya süresince suya sabuna dokunmayan eylem ve etkinliklerle süreci geçiştirmeye çalışmaktadırlar. Krizin teğet geçmediğini kendi ağızlarından anlatmaları için işçi ve emekçilere "emek kürsüleri" oluşturacaklarını ilan eden sendikacılar, nedense sınıf bölüklerinin her gün yaşadıkları dertlerini anlatmaya değil öfke ve tepkisini akitacakları, eylemli tepkilerini gösterebilecekleri bir kanala ihtiyaçları olduğunu bilmezlikten, görmezlikten, anlamazlıktan gelmektedirler. Böylesi kanallar açmamaktadırlar. Aksine olan kanalları da tıkmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Sendika bürokratları basın açıklamaları, mahalle etkinlikleri, bir dizi basın toplantısı, konferanslar ve

sınırlı kampanya süreciyle günü kotarabileceklerini, günah savabileceklerini sanmaktadırlar.

İMF-DB Karşıtı Birlik'in içinde yer almayanların, devrimci güçlerden bilinçli bir tarzda kaçanların bugüne kadarki pratikleri ortadadır. Kölelik yasası mecliste görüşülürken meclis koridorlarını arşınlayanların, SSGSS yasalaşırken sermaye hükümetiyle anlaşıklarını ilan edenlerin, işçi eylem ve direnişlerini yalnız bırakanların, toplu görüşmeleri oyuna çevirenlerin işçi ve emekçilerin geleceğini çalan, onları köleliğe mahkum eden emperyalist haydutları ülkeden kovmayı, işbirlikçilerine ülkeyi dar etmeyi hedefleyen bir yaklaşımı bulunmamaktadır.

Sendika bürokratlarının sınırlılıkları sadece eylem ve etkinliklerin pratik ayağıyla sınırlı değildir. Politik yaklaşım ve sınıfsal çözüm anlamında da sınırlılıkları bulunmaktadır. Sendikalar ve meslek örgütleri basın bildirimlerinde ve açıklamalarında döne döne, "İMF ve DB'nin dayattığı sermayenin çıkarlarına ve kapitalizmi yeniden onarma girişimlerine" karşı işçi ve emekçilere başka bir dünyanın mümkün olduğunu söylemektedirler. Ama bu dünyanın nasıl bir dünya olduğunu somutlamamaktadırlar.

Emperyalist-kapitalist sistemin kriz, yoksulluk, açlık, sefalet, savaş vb. ürettiğini ilan eden, kapitalizmi yeniden onarma girişimlerine karşı işçi ve emekçilere başka bir dünya çağrısı yapan sendika ve meslek örgütleri neden bu alternatifin ne olduğunu işçi ve emekçilere açık ve net söylememektedirler. Bu dünyanın adı sosyalizmdir, işçi ve emekçilerin iktidarındır, alternatif devrim ve sosyalizmdir.

Sendikalar ve meslek örgütleri kapitalizmi onarma girişimlerine karşı olduklarını ilan ediyorlarsa, o halde neden onun alternatifinin, başka bir dünyanın adını söylememektedirler? Eğer kapitalizmi yeniden onarmayacaklarsa, böyle bir söylemleri varsa, o halde işçi ve emekçilere gerçek umudu ve çözümü göstermek, onları devrimci sınıf mücadelesine çağırmak, bu mücadeleyi de örgütlemek zorundadırlar. Bunun yolu da devrimci güçlerle yan yana gelerek sınıf mücadelesini büyütme ve sürdürme olacaktır.

Keskinleşen emperyalist rekabet ve sonuçsuz kalan işbirliği arayışları

Geçtiğimiz günlerde yapılan G-20 Zirvesi, dünyayı sarsan kapitalist krizin patlak vermesinin ardından emperyalist-kapitalist dünyaya yeni bir düzen verme arayışlarının damga vurduğu bir toplantı oldu. Toplantının katılımcıları arasında emperyalist dünyanın en büyükleri olan ABD, İngiltere, Fransa, Almanya, Çin ve Rusya gibi ülkelerin yanı sıra Türkiye, Meksika ve Arjantin gibi emperyalist egemenliğin pençesindeki ülkeler de bulunuyordu. Zirve her şeyden önce krizden sonra emperyalistler arasındaki ilişkilerin durumu ve gelecekte alacağı yön konusunda oldukça önemli açıklıklar sağladı.

G-20 zirveleri, yaklaşık bir yıl önce patlak veren büyük krizin ardından gündeme geldi. Dünyanın en büyük emperyalist güçleri tarafından bir tartışma ve karar oluşturma zemini olan G-8'i tamamlayacak bir platform olarak ortaya çıktı. Zira, emperyalist-kapitalist dünyada, Çin başta olmak üzere Hindistan ve Brezilya gibi devletleri dışlayacak bir tartışma ve karar sürecinin kriz karşısında bir anlamı olmayacaktı. Bu yeni güç odaklarının yanında, "bölgesel güç" statüsünde tanımlanan devletlerin katılımı da, kararların alınmasından ziyade uygulanması açısından gerekli görülmekteydi.

G-20 her şeyden önce emperyalistler arasındaki yeni güç dengesinin bir ürünüydü. '90'lı yılların başında "imparatorluk" hayalleri kuran, fakat daha sonra yükselen emperyalist güç odakları karşısında hegemonyasını koruma mücadelesi veren, bir yerden sonra da üstünlüğünü militarist gücüne dayanarak sürdürmeye çalışan ABD emperyalizmi, gelinen yerde rakip emperyalist güçlerle ilişkilerini yeni güç dengesine uygun bir biçime kavuşturmak zorunda kalmıştır. Çünkü artık ABD emperyalizminin ve diğer emperyalist ortaklarının yükselen yeni güçlerden, özellikle de Çin'i dışlayarak dünya ekonomisini belirleme ve kontrol etme şansı kalmamıştır.

Bugün artık büyük ölçüde "dünyanın atölyesi" haline dönüşen Çin, enerji ve hammadde kaynakları üzerinde de diğer emperyalist güçlerle giderek belirginleşen bir rekabet içerisinde bulunmaktadır. Hindistan da giderek yükselen bir ekonomik güç haline gelmektedir. Bu yükselen yeni güçlerin yanı sıra, Almanya, Fransa ve İngiltere gibi emperyalist güç odakları da varlıklarını korumaktadır. Öte yandan Rusya, arka bahçesi olarak gördüğü Kafkaslar ve İç Asya üzerinde egemenliğini sürdürmek için direnmektedir.

Emperyalist-kapitalist dünya krize şiddetli bir biçimde süren emperyalist hegemonya mücadelesi koşullarında girmişti. Kriz bu mücadelenin keskinleşmesine ve emperyalist dünyada güç dengelerinin yeniden kurulmasına zemin hazırlayacak gelişmelerin önünü açtı. ABD emperyalizminin dünya ölçeğinde hegemonik güç olma konumunun geride kalmakta olduğu bir dünyada G-20, Çin, Rusya ve Hindistan gibi ülkelerin seslerinin daha çok çıkmasının sonucunda şekillenen bir uluslararası bir platform oldu. Fakat buna karşın yine de, sistem üzerindeki mutlak otoritesini kaybetmiş ve artık diğer emperyalist güç odaklarıyla daha dengeli ilişkiler kurmak zorunda kalmış olmakla birlikte, ABD emperyalizmi merkezi bir konumda

bulunmaktadır. Zira, diğer emperyalist güçler her ne kadar giderek siyasi ve askeri alanda ABD'yi zorlayacak bir yönde ilerliyor olsalar bile henüz dünya ölçeğinde onunla yarışabilecek konumda değiller.

Bunun içindir ki, G-20 daha çok mali ve ekonomik politikalarla büyük emperyalistler arasındaki bir güç dengesini yansıtmakla birlikte, bu dengenin oldukça hassas ve geçici olduğu gerçeğine de ışık tutmuştur. Zira dünya ekonomisine yön vermek, ilişkileri düzenlemek ve krize karşı işbirliği halinde çözümler üretmek iddiasıyla toplanan G-20 zirvesi, zirvedeki esas oyuncular konumundaki emperyalist güçler arasındaki keskinleşen rekabeti gizleyememiştir. Öyle ki toplantı, Marx'ın *Kapital*'de; işler yolunda gittiği sürece az-çok normal bir seyir izleyen kapitalist rekabet mücadelesi, "sorun, kârın değil zararın paylaşılması halini alır almaz, herkes kendi payına düşen zararı en aza indirme ve bunu başkasının sırtına yükleme çabasına düş(er)" biçiminde yaptığı tarife uygundu.

Sonuçta krize çözümler üretmek ve krizleri önlemek için yeni mekanizmalar yaratmak iddiasıyla bir araya gelen emperyalistler, çözümünden daha çok zararı rakibinin sırtına yüklemenin peşindeydiler. Örneğin Çin adına toplantılara katılan bir yetkili, ABD'yi kastederek, "bir ülke liderinin bir başkasına benden daha fazla ithalat yap çağrısında bulunması piyasa ekonomisi ilkelerine ne kadar uygun emin değilim" diyerek bu durumdan şikayet etmekteydi. Zirve sonunda alınan kararlar da zaten bunun ifadesi oldu. Krizi işbirliği ile aşmak üzere ortak inisiyatif geliştirmek iddiasına karşın toplantının sonucu, boş temennilerde bulunmak ve topu IMF'ye atmak oldu. Toplantının sonucunda üç aşamalı bir plan hazırlandığı belirtildi. Bu plana göre, ilk aşamada ülkeler dengesizlikleri aşmak için önlemlerini planlayacaklar. İkinci aşamada bu planı diğer ülkelere açıklayacaklar. Üçüncü aşamada ise IMF, bu plana uyulup uyulmadığını saptayacak ve zorlayıcı bir güce sahip olmamakla birlikte denetleyecek.

Buradan da görüleceği üzere, toplantının tek somut sonucu topun IMF'ye atılmış olmasıdır. Bunun anlamı, krizin faturası ülkelere paylaştırıldıktan sonra IMF, emperyalistlerin mali polisi olma misyonuyla harekete geçerek bu faturanın ödetilmesini sağlayacaktır. Belirtmek gerekir ki, zaten G-20'nin

mutfağında da IMF var ve alınan kararları takip eden ve uygulayan yegane mekanizma da odur. Dolayısıyla krize karşı yeni bir dünya düzeni oluşturmak ve çözüm mekanizmaları üretmek gibi iddialarla yola çıkan emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin vardıkları nokta, zaten krizle yıkılmış bulunan düzen kurumlarının işbaşına çağrılmasından başka bir şey değildir. Bu dahi kriz karşısında emperyalistlerin çözümsüzlüğünün itirafı olmaktadır.

Öte yandan IMF'nin bu biçimde parlatılmış olması, Amerikan emperyalizminin hala da sistem üzerindeki hegemonyasını sürdürme çabasının bir ürünüdür. Zira IMF ve ikiz kardeşi olan DB, Amerikan emperyalizminin kapitalist dünya üzerindeki hegemonyasının iki ana silahıdır. Çünkü bu kuruluşlarda hem fiilen hem de resmen tanınmış ayrıcalıklarıyla ABD'nin borusu ötmektedir. Durumu bir parça başka türlü göstermek için, Çin ve Hindistan başta olmak üzere diğer ülkelerin IMF'deki hisselerini artırma girişimi de emperyalistler arasında yeni bir anlaşmazlığın nedeni haline gelmiştir. Zira, bu artışın kaynağı Fransa ve İngiltere başta olmak üzere AB ülkelerinin paylarında yapılacak indirimdir. Konunun gündeme gelmesi karşısında Fransa ve İngiltere'nin "ABD'nin veto hakkını" gündeme getirdikleri belirtilmektedir. Tüm bunlar, emperyalistler arasındaki rekabetin kapitalist kriz ile birlikte sertleşmekte olduğunu ve ne kadar işbirliğinden bahsedilirse bahsedilsin bu yöndeki gelişmenin durdurulamayacağını göstermektedir.

Bu tablodan da açığa çıkmaktadır ki, krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçi halklara ödetmek konusunda belli bir mutabakat vardır ve IMF yeni dönemde de bunun gereklerini yerine getirmek üzere rol üstlenecek olan kurumdur. Bundan dolayıdır ki, G-20 Zirvesi'nin ardından İstanbul'da toplanacak olan IMF-DB Zirvesi çok daha anlamlı hale gelmiştir. G-20 Zirvesi ile krizin faturasını emekçilere ödetme görevini üstlenen IMF ve suç ortağı DB İstanbul'da buluşarak, bu doğrultuda saldırıları politikalarını oluşturacaklardır.

Bundan dolayı bu zirveye eylemli bir müdahalede bulunmak, işçi ve emekçilerin öfkesini bu haydutlara karşı açığa çıkarmak büyük bir önem taşımaktadır. Komünistler, devrimciler ve ilerici güçler bu bilinçle yapılan protesto eylemlerini güçlendirmeli ve sorumluluklarına daha sıkı sarılmalıdırlar.

G-20 Zirvesi gerçekleşti...

Emperyalist haydutlar ezilen halklara yeni faturalar çıkartıyor!

Emperyalist güç odaklarının başını çektiği devletlerin temsilcileri, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'na katıldıktan sonra ABD'nin Pittsburgh kentinde G-20 zirvesinde biraraya geldiler. Küresel çaptaki bu uğursuz hareketliliğe önümüzdeki hafta İstanbul'da yapılacak IMF ve Dünya Bankası'nın yıllık toplantılarının yeni bir ivme katması bekleniyor. Toplantılarda üst düzey devlet erkânıyla temsil edilen Türk burjuvazisi de, kapitalist emperyalizmin yağma ve soygun örgütlerinin yıllık toplantısına ev sahipliği yapmaya hazırlanıyor.

Sermayenin borazanlığını yapan medya sayesinde büyük gürültülere vesile edilen toplantılar dizisinden dünya işçilerinin, emekçilerinin ve ezilen halklarının lehine bir sonuç çıkmayacak. Tersine, alınan ve alınacak tüm kararlar ücretli kölelik düzeni kapitalizmin içinde debelendiği küresel krizden çıkabilmesine hizmet edeceğinden, işçi sınıfına, emekçilere yeni faturalar kesilmesine vesile olacaktır.

Yani emperyalist güç odaklarıyla etraflarına topladıkları işbirlikçi devletler kendi aralarında yeni güç dengeleri oluşturmak için çeşitli anlaşmalar üzerinde pazarlık yaparken, fatura yine dünya işçi ve emekçileri ile ezilen halkların önüne sürülecektir.

New York'ta gündemin merkezinde İran vardı...

BM Genel Kurulu toplantısına dünya devletlerinin çoğunun temsilcileri katılmasına rağmen, gündemi ABD, AB, Rusya, Çin gibi büyük güçler belirledi. İran'ın nükleer programı yine gündemin ön sıralarına yerleştirildi. Yılda bir atom bombası yapımına yetecek kadar inceltilmiş uranyum üretmekle suçlanan İran hedef alınırken, nükleer silah deposu İsrail'e bu konuda bir şey diyen olmadı.

AB şeflerinin desteğini alan Obama, İran'ı tehdit ederken bu kez daha sert bir üslup kullandı. Sonraki gelişmeler Rusya'nın da İran'la ilişkilerinde farklı bir noktaya yöneldiğinin ipuçlarını verdi; bu da Obama'nın elini geçmişe göre rahatlattı. Daha önce neofaşist çetenin şefi George Bush tarafından dile getirilen "tüm seçenekler masada" söylemini tekrarlayan Obama, bu konuda da Bush'un izinden gittiğini gösterdi.

Daha önce emperyalist güç odakları arasındaki çatlaklardan yararlanarak işini yürüten İran yönetimi, eğer haydutlar arasındaki pazarlık bir kazaya uğrayıp ortak tutum almalarına engel olmazsa, güç duruma düşürülebilir. Zira İran, daha önce Rusya, Çin ve Almanya ile geliştirdiği ilişkiler sayesinde ABD'nin ambargosunu belli ölçüde etkisiz kılabilirdi. Ancak tüm emperyalist güç odaklarının ambargoya başvurması İran'ı açmaza alabilir. Görünen o ki, Obama yönetiminin öncelikli hedeflerinden biri de budur. İran'ın tehditlere yeni füze denemeleri yaptığı tatbikatlarla karşılık verdiği bir dönemde askeri saldırı seçeneğini geri plana itecek her gelişme, verili koşullarda Obama yönetiminin işine gelecektir.

Nitekim G-20 zirvesi sırasında ABD Başkanı Obama, Büyük Britanya Başbakanı Brown, Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy üçlüsü toplu halde kameraların karşısına geçip, İran'ın Kum kenti yakınlarında gizli bir uranyum zenginleştirme tesisinin

varlığını tespit ettiklerini açıkladılar.

Her üç şefin de İran'a yönelik sert ifade ve uyarılarla ultimatom havasında konuşmaları, batılı emperyalistlerin İran'a karşı tavırlarını giderek sertleştireceklerine işaret ediyor.

Pittsburgh'da küresel kriz içinde debelenen kapitalizmi düze çıkarmak için çıkış yolları arandı...

Kasım 2008'de Washington'da, Nisan 2009'da Londra'da toplanan G-20 zirvelerinin üçüncüsü Pittsburgh kentinde gerçekleştirildi. G-20 oluşumunun bu kadar sık zirve yapmaya ihtiyaç duyması, kapitalizmin küresel krizinin bir türlü aşılamamasından kaynaklanıyor. Krizin yaratabileceği çöküşü önlemek için ortak hareket etme zemini arayan emperyalist güç odakları, zirvelerde sıkı pazarlıklara giriyorlar. Her güç kendi çıkar alanlarını genişletmek için çaba harcarken birbiriyle sıkı pazarlıklara girişen kapitalist devletlerin üst düzey temsilcileri, krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için alınan kararlar söz konusu olduğunda birleşiyorlar.

Yıllardır gerileme sürecinde bulunan dünya jandarması ABD, ekonomisinin küresel krizle daha da sarsılması üzerine, diğer emperyalist güç odaklarına bazı alanlarla ilgili tavizler vermek zorunda kaldı. "G-20 zirvesinde küresel kriz sonrası tarihi bir yeni denge belirlendi" türünden değerlendirmelere konu olan kararlar, ABD'nin karar taslağı üzerinde olsa da bazı tavizler vermek zorunda kaldığını gösteriyor. Bu kararlara uyup uymayacağı ayrı bir tartışma, ancak güç kaybı devam ettiği takdirde dünya jandarması ABD'nin kararlara uymak dışında bir yolu kalmayacak, hatta tavizlere yenilerinin eklenmesi bile gündeme gelebilecek.

Yapılan yorumlara göre G-20, bundan sonra küresel ekonominin en üst düzey mercii olacak. Buna göre G-20, G-8 ülkelerinden bile daha önemli bir konuma gelecek. Alınan kararlar gereği daha çok siyasi bir yapı olan G-8 artık G-20'den ayrı toplanamayacak. G-8 ülkeleri, bundan böyle her G-20 toplantısından bir gün önce biraraya gelecek.

Bu kararların uygulanması durumunda, küresel ekonominin geleceği için yapılacak kararlarda bundan

böyle sadece ABD, İngiltere, Almanya, Japonya gibi büyük emperyalist devletler değil, Brezilya, Hindistan, Çin gibi ülkelerin de söz sahibi olacağı anlamına geliyor.

Irak işgali öncesinde BM'yi "çöpe atan", işgale destek vermeyen AB ülkelerini "eski Avrupa" diye aşağılayan neofaşist çete ve şefi Bush, o zaman ABD savaş makinesinin ölümcül gücüne dayanarak dünyada istedikleri her şeyi yapabileceklerini sanıyorlardı. Saldırganlık ve yıkımda sınır tanımayan Washington'daki savaş baronları, Irak ve Afganistan bataklığına saplanınca ağız değiştirmeye, AB emperyalistleri ve Rusya ile işbirliği yapmanın yollarını aramaya başladılar. Ezilen halkların hesapta olmayan direnişi, dünya jandarmasını kısmen de olsa dizginlemiş, Suriye ile İran'ın en azından şimdiye kadar saldırıya uğramalarını önlemiştir.

Küresel krizin kapitalizmi çöküşün eşiğe getirmesi, krizin çıkış yeri olan ABD'nin, dış borç stoku ve bütçe açığını dev boyutlara taşıyarak gücünü sınırladı. Halen dünyanın en büyük gücü olan bu emperyalist devlet, geline yerde işgal saldırılarını devam ettiren savaş aygıtını eskisi kadar kolay finanse edemiyor.

Emperyalist devletler arasındaki eşitsiz gelişim yasasının sonucu olan bu durum, Washington'daki savaş baronlarını diğer emperyalist güç odaklarıyla egemenlik, yağma ve talan konusunda yeni anlaşmalar yapmaya zorluyor. G-20'nin Pittsburgh zirvesinden çıkan sonuç, güçler dengesinde meydana gelen değişimin sonucudur.

Yeni dengeler emperyalist güç odakları arasındaki kıran kırana rekabetin son bulacağı anlamına gelmiyor. Zira gücü artan her emperyalist odak, yeni bir paylaşım isteyecektir. Bu ise emperyalist güçler arasındaki rekabet ve çatışmanın kapitalist sistem yıkılana kadar devam edeceği anlamına geliyor.

Dünyayı iki paylaşım savaşı ve sayısız bölgesel savaşa iten emperyalist güçler arasındaki bu rekabet ve çatışmadır. Kapitalizm bundan sonra da insanlığa yıkım, savaş, kitlesel kıyımlar dışında bir şey sunamaz. Dahası ekolojik dengenin bozulması ise artık bu felaketlere dünya üzerindeki yaşam alanının tehdit edilmesini de eklemiş bulunuyor.

Tüm bu felaketlere son verebilmek için dünyanın ezilen halklarının emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadeleyi yükseltmesi zorunludur.

Burjuvazinin kriz keyfi ve işçi sınıfı

Bugünlerde düzen cephesinde “krizden çıkıyoruz” çığırkanlığı yükseliyor. Burjuva medyada boy gösteren büyük burjuvalar peşpeşe umutlu mesajlar veriyorlar. Rakamsal verilerle bu duruma ilişkin kanıtlarını sıralıyorlar. Bu rakamlar, daha birkaç ay önce “öldük-battık” diye ağlayan burjuvaların sahtekârlıklarını gösteriyor.

Sahtekârlığın “kriz yönetimi” kapsamında yürütülen olağan bir faaliyet olduğu açık. Besbelli ki burjuvazinin keyfi, krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere kesmiş olmaktan geliyor. Yoksa krizden çıkıldığı yalanının hiçbir inandırıcılığı yok. Bizzat IMF bile kaybedilen üretim kapasitesinin bir daha geri gelmeyeceğini söylüyor. Dünya ekonomisinin bir uçurumun kenarında olduğunu eklemeyi de ihmal etmiyor.

Krizin patlak vermesiyle ortaya çıkan şiddetli dalgalar, kapitalizmin önü alınmayan bir çözüme ve giderek bir çöküşe gittiği yönünde genel bir havanın oluşmasına yol açtı. Fakat bugün görülmektedir ki, bu çöküş en azından şimdilik gerçekleşmeyecektir. Sonuçta çöküş, sistemin efendileri tarafından şimdilik engellenebilmiştir. Zira bunu sağlayacak bir takım mekanizmalara hala da sahipler ve onları bu mekanizmaları kullanmaktan alıkoyacak bir engel de yok. Ancak genel bir çöküşün olmaması krizden çıkıldığı anlamına gelmiyor. Kapitalizm onyılları bulan yapısal bir krizle yüzyüzedir. En son yaşanan kriz ise, daha önce bu krizi hafifletmek üzere alınmış önlemlerin dönüp kapitalizmi vurduğu bir dinamiğin üzerine oturmuştur. Kapitalizmde yükselişler geçici ve görelî, krizler ise daimî ve mutlak.

Kapitalizm henüz çökmemiş, ancak dibi bulmuştur. Elbette bu dip noktasında da toparlanma ve canlanmalar yaşanacaktır. Özellikle de krizin faturasının engelsizce emekçilere ödettildiği, birikmiş toplumsal servetlerin sınırsızca burjuvaların kasalarına aktarıldığı koşullarda burjuvaların keyfinden geçilmez. Krizin yıkıcı dalgalarına dayanamayarak iflas eden kapitalistlerin boşluğu nispi canlanma olanağı haline gelir. Zira bu aynı zamanda, sermayenin merkezileşmesi ve yoğunlaşması sürecidir. Ancak kâr oranlarındaki düşüşün önü alınamaz. Bu kapitalizmin mutlak yasasıdır. Bunun için kapitalist rekabet keskinleşmeye devam eder. Ayrıca, kapitalistler arasındaki rekabet, büyük devletler arasındaki emperyalist rekabet halini alır ve bu dünyayı yıkan büyük savaşlara yol açar. Sonuçta bu ölçekteki bir krizin, üretici güçleri yıkıma uğratmadan ara bir çözüme bağlanması mümkün değildir. Bugün ufukta görünen de budur.

Kriz şok dalgaları biçiminde ortaya çıkmış, emperyalist-kapitalist dünyanın en ücra köşelerine kadar yayılmıştır. Milyonları sokağa atmış, fabrikaları çürümeye terketmiş, insanları açlığın ve sefaletin kollarına atmıştır. Ancak bugün yaşananlar henüz bir başlangıçtır. Çünkü kriz zayıf olan burjuvaların batmasına yolaçarken, güçlü olanlar için ise bir fırsata dönüşmüştür. Fakat bu fırsatlar tükenmeye mahkumdur. Krizin yeniden daha güçlü bir biçimde patlak vermesiyle, burjuvalar acımasız bir ayakta kalma savaşına gireceklerdir. Emperyalist devletlerin arkasında örgütlenmiş olan büyük tekelci güçlerin bugün hazırlıklarını yaptıkları büyük bir yıkım savaşına dönüşecek olan dünya ölçeğindeki rekabete kaderlerini bağlayacaklardır.

Bu süreç işçi sınıfı ve emekçi halklar cephesinde, her zaman olduğu gibi yıkım ve acılar üretecektir. Dünyanın son elli yılına baktığımızda, yaşam ve çalışma koşullarının giderek ağırlaşması değişmez ve mutlak bir durumdur. Servet-sefalet arasındaki kutuplaşma devasa oranlarda artmıştır. Sefalet ve

yoksulluk mutlak olarak artmış ve küreselleşmiştir. Batının metropollerinde de artık doğunun taşra bölgelerine yaklaşan sefalet ve yoksulluk tablolarına tanık olunmaktadır. Son kriz bu durumu daha da ağırlaştırmıştır.

Bu gelişmeyi keyfi yerinde burjuvaların sömürdükleri işçilerin durumunda da görüyoruz. Yıllardır büyük burjuvaların fabrikalarında çalışan işçilerin dahi ücretleri hep düşmekte, hakları sürekli tırpanlanmaktaydı. Üstelik bu, işçi sayısı azaltılıp, işçi başına iş yükünün arttırıldığı koşullarda yaşandı. Son krizle birlikte bu uygulamaların şiddeti arttı, hak gaspları ve sömürü boyutlandı. İşçi sınıfı saldırılara karşı koyamadı. Kapitalist patronlar bir parça düzlüğe çıktıkları halde işçiler üzerindeki azgın sömürüyü hafifletmeye yanaşmıyorlar. Canlanmadan bahsediyorlar ama, zor zamanda faturayı ödeyen işçilerin koşullarını iyileştirmek gibi bir sorunları yok!

Her defasında yapısal krizin faturasını ödeyen işçi sınıfının “kriz geçti, artık çıkışa geçtik” türünden -

çığırkanlıklar yapan ve keyif çatan burjuvazinin yalanlarına aldanmadan sınıf mücadelesini yükseltmesi gerekiyor. Kapitalist krizlerin tüm yükünü taşıyan ve bedelini ödeyenlerin mücadele dışında bir çıkış yolu yoktur. Sorun sadece işçi sınıfının ekmeğini koruma sorunu değil, sermayenin çok yönlü saldırılarıyla sıkıştırdığı köşeden çıkması sorunudur. Bu ise, bir bütün olarak burjuvaziye ve onun baskı aracı olan devlete karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmeyi gerektirmektedir.

Şu günlerde kapitalist krizin dünya ölçeğinde emekçilere fatura edilmesinde önemli bir rol oynayan İMF-DB haydutları ülkemizdeler. Krizin faturasına karşı işçi ve emekçileri alanlara taşımak için bu önemli bir fırsattır. Sınıfın en geri noktaya çekilmiş olan mücadele hatlarının bir parça ileriye taşınabilmesinde, bu haydutlara karşı örgütlenecek mücadele önemlidir. Sınırları belli olsa da, etkileri geleceğe taşınabilecek bir rüzgar estirebilir.

Bu bilinçle hareket edilmeli, işçi ve emekçilerin alanlara çıkarılması için etkin bir çaba sergilenmelidir.

“Polis teşkilatı” kirli ilişkilerin merkezi!

Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Emin Arslan “en büyük uyuşturucu operasyonu” olarak adlandırılan operasyon kapsamında tutuklandı. “Emniyet Teşkilatı”nın “ikinci adamı” olan Arslan’ın tutuklanmasının nedeni uyuşturucu trafiğinin hamiliğini üstlenmesi. Bu, polis teşkilatının kirli ilişkilerini bir kez daha ortaya serdi.

Geçtiğimiz haftalarda basına “son yılların en büyük uyuşturucu operasyonu” olduğu duyurulan operasyon kapsamında 2 milyar TL değerinde uyuşturucu hammaddesi ele geçirildi. Ele geçirilen 3 ton amfetamin ile 30 ton kimyasal madde Habip Kanat adlı kişiye ait depolarda bulundu. Yüksek kimya mühendisi Doç Dr. Hüseyin Rıza Işık’ın ve Habip Kanat’ın da aralarında bulunduğu 11 kişi gözaltına alındı. Bu operasyonun sürprizi ise uyuşturucu teşkilatı ile polis teşkilatı arasındaki sıkı ilişkinin gün ışığına çıkması oldu. Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Emin Arslan ve iki emniyet müdürünün Kanat’ı himaye ettiği öğrenildi. Hakkında tutuklama kararı çıkan Arslan ve diğer iki emniyet müdürü Beşiktaş Adliyesi’ne giderek teslim oldu.

Emniyet merkezli kirli ilişkiler ağı

Devletin tüm aklama çabalarına rağmen polis örgütünün her yanından pislik akıyor. Çünkü, burjuvazinin mülkünü koruyan ve emekçileri baskı altında tutmak için sopalık yapan bu kurum, pisliğin göbeğinde bulunuyor. Polis kodamanlarının karıştırdıkları kirli ilişkiler düzenin bu çürümüş bekçi köpeklerinin *ne mal olduğunu* gösteriyor.

Polis teşkilatı ile uyuşturucu trafiği arasında yıllardır var olan sıkı ilişki bugüne kadar da sır değildi. Polisin bilgisi dışında tek bir mahallede dahi satış yapılamadığı, büyük sevkıyatlardan sokak satıcılarına kadar büyük bir kirli para mekanizmasının işlediği biliniyor. Belli aralıklar ile basına yansıyan “büyük operasyon”lar ise polis teşkilatı içerisindeki klikler arasındaki çatışmaların ya da rant paylaşımı konusunda yaşanan anlaşmazlıkların sonuçları oluyor.

Arslan da bu konuda manidar bir isim. Zira Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele Daire Başkanlığı’ndan (KOM) sorumlu Arslan, uyuşturucu kaçakçılığı ile ilgili birimlerin başında bulunuyor. Bugüne kadar gerçekleştirilen pek çok göz boyama operasyonunun altında Arsan’ın imzası bulunuyor. Üstelik Arslan, İspanyol polisi ile birlikte düzenlenen ve Urfi Çetinkaya’nın yakalandığı Matador operasyonu sonrasında İspanya’da Polis Liyakat Nişanı almış bir isim. Teşkilatın Emin Arslan’ı “harcaması”nın arkasında hangi sebepler olduğu bilinmiyor. Arslan ise kendini “komploya kurban gittim” sözleriyle savunmaya çalışıyor.

Operasyon kapsamında tutuklanan Yüksek Kimya Mühendisi Doç Dr. Hüseyin Rıza Işık ise yine polis-uyuşturucu ilişkisini göstermesi açısından önemli bir isim. Bugüne kadar uyuşturucu hammaddesi olan Amfetamin Türkiye’de üretilmiyordu ancak Işık’ın amfetamin üretimini başardığı ortaya çıktı. Bilimi uyuşturucu üretimi için seferber eden Işık’ın tek hizmeti bu değil elbette. Üretimde böylesi kritik bir yerde duran sözde bilim adamı, aynı zamanda Emniyet Müdürlüğü Narkotik Şube’de bilirkişi olarak başvurulmuş önemli isimlerden biri. Öyle ki Narkotik’te çalışan polisler bile kendisine “hocam” diye hitap ediyor.

Operasyonda tutuklanan ve trafiği yönlendirdiği söylenen Habip Kanat ise kapitalizmin çürümüş-mafyalaşmış isimlerinden sadece biri. Polis ile uyum içinde, uyuşturucu trafiğinde yıllardır önemli bir yer tuttuğu görülen Kanat, belli ki bazı taşların yerinden oynaması nedeniyle kurban edildi. Belki amfetaminin Türkiye’de üretilmesini sağladığı için bazı çevreleri rahatsız etti belki de daha büyük rakipleriyle anlaşamadı. Sonuçta bu düzende daha pek çok Habip Kanat, Hüseyin Rıza Işık ve Emin Arslan var, boşalan yeri doldurmak için sırada bekliyorlar hatta belki doldurdular bile.

Emin Arslan vakası, polis kurumunun “baştan” koktuğunu ve pisliğin göbeğinde olduğunu bir kez daha doğrulamıştır. Kokuşmuş kapitalist düzende ise, temel misyonu bu düzenin bekçiliğini yapmak olan bu kurumdaki çürümeye olağandır.

Bu noktada acil olarak gerekli olan, bu çürümüş yapıyı tarihin çöp sepetine süpürecek devrimci bir sınıf eylemidir.

Kürt sorununun kaynağı sermaye düzenidir...

Kürt sorunu devrimci bir çıkışla çözülebilir!

Kürt halkının taleplerinin karşılanacağı propagandasıyla gündeme taşınan “Kürt açılımı”, önce “demokratik açılım”a, sonra da “milli birlik projesi”ne dönüştü. İlkın Kürtler’in taleplerinin dikkate alındığı, sorunun bu çerçevede çözüleceğı havası yaratıldı. Çeşitli çevrelerden “görüşler” alınıp beklentiler yaratıldı. Geline yerde ise “açılım”ın üstü, sermaye sınıfı adına ülkeyi yönetenler tarafından, “*bunun aslında Kürtler’in talepleriyle de ilgisi yoktur. Bu Türkiye’nin ‘Milli Birlik Projesi’dir*” denilerek, koyu “kırmızı çizgiler”le çizilmiş bulunuyor. Öyle ki, bu çizgilerin altında kalan “açılım” iyice belirsizleşmiş durumda.

Sonuçta “açılım” bir inandırıcılık krizi ile yüzyüze. Bugün hemen herkes, yüzeysel düzenlemelere indirgenmiş ve tam bir aldatmacaya dönüşmüş bir “açılım”la karşı karşıya olduğunun farkında.

“Açılım”ın inandırıcılığının zayıflamasının gerisinde son zamanlarda yaşanan gelişmelerin önemli bir payı var. Kürt hareketine yönelik operasyonlar ve Kürt halkı üzerinde yoğunlaşan baskılar bunda önemli bir rol oynuyor. Son olarak TSK’ya sınır ötesi operasyon yetkisini öngören tezkerenin mecliste kabul edileceğı açıklaması, inandırıcılık krizini iyice derinleştirmiş durumda.

Önceleri, “*Meclis açıldığında açılımla ilgili düzenlemeleri Meclis’e getireceğiz, sorunu bir an önce çözeceğiz. Yılbaşına kalmadan bu en önemli sorunu çözeceğiz*”, “*Kürt sorununun çözümüne çok yakınız*” şeklinde iddialı açıklamalarda bulunan Tayyip Erdoğan bugün bu söylemini büyük ölçüde değiştirmiş bulunuyor. ABD’de yaptığı, “*Biz Kürt Açılımı değil, demokratik bir açılım yapıyoruz. Azınlık hakları da var açılımın içinde. Böyle konularda acele edilemez, hazmettire hazmettire ilerleyeceğiz*” açıklaması da, “açılım”ın kofluğunun itirafıdır.

“Açılım” tartışmalarına linç ve provokasyonlar da eşlik ediyor. Son olarak Çanakkale’nin Biga ilçesinde bir nişan töreni, Kürtçe müzik çalındığı için faşistler tarafından basıldı. Aydın’a bağlı Kardeşköy’de oturan Kürt emekçiler, Kürt müzisyen Hemê Heci konseri dönüşünde köy muhtarı ve köylülerin saldırısına maruz kaldıklarını söylediler. Urfa’dan Ankara’nın Polatlı ilçesine tarım işçiliğı yapmaya giden M. Emin Toy ve Adem Birden, polislerin kışkırtmasıyla linç girişimine maruz kaldılar. Birinin kolu, diğerinin bacağı kırıldı.

Hakkâri’de Newroz gösterileri sırasında kolu bükülerek kırılan çocuğa ilişkin açılan soruşturmadan “takipsizlik” kararı çıkmıştı. 15 yaşındaki C.E.’nin “işkence ve kötü muamele” görmesi nedeniyle, emniyet, askeri personel ve cezaevi görevlileri hakkında yaptığı suç duyuruları da geçtiğimiz günlerde takipsizlikle sonuçlandı. Hatırlanacağı üzere, 2008’de Hakkâri’de yapılan Newroz kutlamaları sırasında C.E.’nin kolu polisler tarafından kameralar önünde bükülerek kırılmıştı. C.E. tutuklanmış, hakkında çeşitli iddialarla, 30 yıl hapis cezası istemiyle dava açılmıştı.

Bakırköy Cumhuriyet Başsavcılığı, “Kürt açılımı”na ilişkin değerlendirmeleri nedeniyle Hülya Avşar hakkında, “halkı kin, nefret ve düşmanlığa

tahrik ettiği” gerekçesiyle soruşturma açtı.

Son olarak Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi, DTP Eşbaşkanı Emine Ayna ile Grup Başkan Vekili Selahattin Demirtaş’ın polis zoru ile mahkemeye getirilmesine karar verdi. Bu, Kürt kimliğini hedef alan apaçık bir çifte standart örneğidir. Zira mecliste yüzkızcırtıcı suçlar dahil yüzlerce dosyası olan onlarca milletvekili “dokunulmazlık” zırhıyla korunmaktadırlar.

Elbette tüm bu yaşananlarda bir yenilik yoktur. Bunlar, “açılım” öncesinde de sonrasında da sık sık tanık olduğumuz olaylardır. Sermaye devletinin Kürt halkına yönelik geleneksel imha, inkâr ve asimilasyon politikalarının özü bugün de değişmemiştir.

Bugün tüm düzen güçleri, Kürt sorununda aynı “kırmızı çizgileri” büyük bir kıskançlıkla savunuyorlar. Başbuğ’dan Erdoğan ve Gül’e, Baykal’dan Bahçeli’ye kadar hepsi “terörle mücadele”de mutabakat halindeler. Onlar günlerdir, “*terörle mücadelenin kararlılıkla, son terörist yok edilene kadar devam edeceğini*” tekrarlıyorlar. Bu “teröre karşı kararlılık” gösterisi sadece belli bir kesimi “yatıştırmayı” amaçlamıyor, sermaye düzeninin temel bir politikasını ifade ediyor. “Açılım” sözleri ortada dolaşırken, “terörle mücadele” için yeni kurumlar oluşturuluyor. ABD, Irak ve Türkiye arasında “terörle mücadele konusunda üçlü mekanizma” kuruluyor.

Düzen güçlerinin Kürt sorununun çözümünden anladıkları, Kürt hareketinin tasfiyesi ve Kürt halkının mücadelesinin bitirilmesidir. Onların bütün “çözüm” planları ve çağrıları bunun içindir. Onlar, önce “terör” bitirilir, teslim olurlar, ondan sonra Kürt halkı için “açılımlar” yapılabilir, diyorlar. Aylardır düzen cephesinden söylenen ve dayatılan budur.

Fakat unutulmamalıdır ki, bugün eğer Kürt kimliğı ve dili tanınma noktasına gelmişse, düzenin temsilcileri Kürt kimliğini tanıdıklarını açıklamak zorunda kalmışlardır. Bu onlara yarıyan Kürt

halkının mücadelesidir. Ancak sermaye devleti “Kürt realite”sinin tanısa da, geleneksel imha, inkâr ve asimilasyon politikalarından vazgeçmemiştir. Kürt kimliğini tanıırken, Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesini boğmayı ve kendi “işbirlikçi Kürdü”nü yaratmayı amaçlamaktadır.

Sermaye devleti, kendisine karşı mücadele eden tüm güçleri kuşatıp fiziki ve siyasi olarak tecrit ederek, gerektiğinde de açık zora başvurarak imha etmeye çalışıyor. Düzen cephesinde sık sık “*teröre karşı mücadele sadece askeri yollarla olmaz, biz elimizden geleni yapıyoruz, fakat siyasi, sosyal, ekonomik ve kültürel önlemlerle tamamlanmalıdır*” denilmektedir. Bu sözler, sadece sopa yetmez, havuç da devreye sokulmalıdır anlamına gelmektedir. “Kürt açılımı”na da bu çerçevede bakmak gerekiyor.

Faşist rejim imha amacına havuç ve sopa politikaları eşliğinde ulaşmaya çalışıyor. İmha onun değişmez amacıdır. Değişen sadece bu amaca hangi yol ve araçlarla varılacağıdır. Bunun için seçilen yol, sermaye rejiminin hiçbir temel yapı taşı yerinden oynatmadan, kırıntılar yoluyla ve kırıntıların “devamı da gelecek” aldatmacalarına dayanarak, medya marifetiyle büyük hayal ve beklentiler oluşturup sonuca varmaktır.

“Kürt açılımı” süreci, mevcut düzen koşullarında Kürt sorununun çözümünün mümkün olmadığını bir kez daha ortaya koymuştur. Kürt ulusal varlığının kabulü temelinde girilecek herhangi bir çözüm yolunun rejimi çökerteceğı korkusunu yaşayan tüm düzen güçleri, statükonun korunması dışında bir seçenek görmemektedirler. Bu demektir ki, Kürt ulusal sorununun düzen içi bir çözümü bile mümkün değildir.

Bir kez daha görülmektedir ki, Kürt sorununun gerçek ve kalıcı bir çözümü için, sermaye devletinin devrimci yoldan alaşağı edilmesi dışında bir çıkış yolu yoktur. Kürt sorununun samimiyetle çözümünü isteyenlerin girmesi gereken biricik yol budur.

Sermaye devleti “Alevi açılımı” adı altında Alevi işçi-emekçilerini aldatmaya çalışıyor...

İnançsal-mezhepsel baskılardan arınmış laik bir düzen ancak sosyalizmle mümkündür!

Sermaye devleti ve AKP tarafından Alevi emekçilerini aldatıp onları düzene yedekleyebilmek hedefiyle ortaya atılan “Alevi açılımı” sürüyor. Kürt sorunu çerçevesinde pompalanan sahte hayallerin ve iğreti çözüm önerilerinin bir benzeri de Alevi emekçilerinin yaşadığı sorunlar ekseninde geliştirilmektedir.

“Alevi açılımı” süreci, içerisine aldığı “Alevi çalıştayları” da dahil bir bütün olarak fiyaskodan ibarettir. Öyle ki, dördüncüsü 30 Eylül’de gerçekleştirilecek olan yeni Alevi çalıştayı öncesi bir dizi Alevi örgütü, Kasım ayında kitlesel bir miting düzenleyerek tekrar alanlara çıkacaklarını ifade etmişlerdir.

Sermaye devletinin ikiyüzlülüğünün her yönüyle tekrar ortaya çıktığı bu süreçte konuyu genel hatlarıyla yeniden ele almak ve bir mücadele perspektifi tanımlamak bir ihtiyaçtır.

Sermaye “Alevi açılımı”na ihtiyaç duymaktadır!

AKP sözcülüğünde sermaye devleti adına ortaya konan “Alevi açılımı” tartışmaları 2007 yılının son aylarında daha net bir biçimde karşımıza çıkmaya başladı. O dönem Reha Çamuroğlu’nun “Aleviler mutlaka devlette temsil edilmelidir” sözleri, Alevi emekçilerini düzene yedekleme politikasının dışı vurumuydu.

Bir karşılık üretmeyen bu sürecin ardından 2008 yılının son aylarında “Alevi açılımı” yeniden ısıtılarak kamuoyunun karşısına çıkartıldı. Sorunun tekrar gündeme gelmesinde, Aleviler’in Kasım ayında gerçekleştirdikleri kitlesel mitingin de etkisi oldu. Alevi kurumlarının öne çıkardığı talepler, zorunlu din derslerinin ve Diyanet İşleri Başkanlığı’nın kaldırılması yoluyla laikliğe aykırı mevcut durumun iyileştirilmesi iken, sermaye devleti Aleviliği düzenle bütünleştirecek uygulamalar noktasında ısrarını korudu. İçerik temelinde bir değişikliğe sahip olmayan “açılım” ile, “cemevlerine yasal statü verilmesi, Alevi dedelerine maaş bağlanması,

Aleviler’in Kültür Bakanlığı ya da Başbakanlık’a bağlı bir birimde temsili” gibi adımların atılmasının hedeflendiği sermaye devleti sözcüleri tarafından ifade edildi.

“Açılım”ın ön plana çıkan başlığı, ise şu ana kadar üç kez gerçekleştirilen Alevi çalıştaylarında ortaya konuldu. “Her inanca aynı mesafede yaklaşma” ve “Aleviler’in sorunlarını kalıcı olarak çözme” cıvalı sözleriyle gündeme gelen çalıştayların, düzen politikalarını Alevi emekçilere yutturmaktan başka bir işlevi olmadığı ortaya çıktı.

35 Alevi örgütü ilk çalıştaya katılıp, “Madımak Otelinin müze olması, cemevlerinin yasal statüye kavuşturulması, Alevi köylerine cami yapılması politikalarından vazgeçilmesi, zorunlu din derslerinin kaldırılması, başta Hacı Bektaş Veli Dergahı gibi mekanların Alevilerce kullanımına yönelik yeni yasal düzenlemelerin yapılması” başlıklarında ortaklaştıklarını ifade etmişlerdi. Alevi emekçilerine yönelik bir kandırmaca olan çalıştayların sonraki süreçlerinde bu sınırlı ve güdük tartışmalar dahi yapılamadı. 8-9 Temmuz’daki ikinci çalıştaya Alevi kurumları çağrılmadığı gibi, Alevi emekçilere hakaretler içeren kimi konuşmalar dahi gerçekleştirildi. Üçüncü çalıştay ise ağırlıklı olarak ilahiyat fakülteleri hocalarının, diyanet işleri temsilcilerinin katılımıyla ve bilimsel temellerden yoksun gerici tartışmaların hakim olduğu bir içerikle gerçekleştirildi. Asgari adımların dahi atılmaması, Alevi örgütlerinin yeniden eylem alanlarına çağrı yapmasına yolaçtı.

Bu tablo, sermayenin “Alevi açılımı”na kendi sınıf çıkarları doğrultusunda ihtiyaç duyduğunu bir kez daha gözler önüne sermektedir.

“Alevi açılımı”nın esas sahibi sermaye devletidir. Bu çerçevede AKP ise, hem Alevi oyları eksenli bir siyasal rant sağlamaya çalışırken hem de sermaye düzeninin bu konudaki ihtiyaçlarına yanıt üretmeye çalışmaktadır.

“Açılım”ın hayata geçirilmesi sürecinde Alevi burjuvazisi de yerini almıştır. Alevi burjuvazisi ve işbirlikçi Alevi örgütleri, Alevi işçi ve emekçilerini

kurulu düzene bağlama gayretindedirler.

Özcesi “Alevi açılımı”, diğer “açılım” örneklerine benzer bir biçimde, sermaye düzeninin aldatmacalarından biri olma ötesinde bir anlam taşımamaktadır.

Sorun karşısında örülecek mücadele hattı sermaye düzenini hedeflemelidir!

Güncel gelişmelerle birlikte, Alevilik sorununa yaklaşımdaki temel perspektifleri ve sorun karşısında örülmesi gereken mücadele hattını ortaya koymak yararlı olacaktır.

Komünistler, sermayenin işçi ve emekçileri dinsel-mezhepsel inanç farklılıkları temelinde bölme çabasına karşı kararlı bir mücadele yürütürler. Bu tutum Alevilik sorunu çerçevesinde de altı çizilmesi gereken bir noktadır. Aynı zamanda Aleviler’in demokratik hakları çerçevesindeki mücadelelerine sahip çıkarlar. Bu sorunları tutarlı ve gerçek bir laiklik mücadelesinin parçası olarak ele alırlar ve ayrım çizgilerini de net bir biçimde ortaya koyarlar.

“Komünistler Aleviler’in taleplerine sahip çıkmak ile ‘Alevicilik’ arasındaki ayrım çizgisini sürekli olarak gözetirler. ‘Alevici’ eğilimin emekçi Alevi hareketinin sınıfsal niteliğini karartmaya, hareketin taşıdığı ilerici özü törpülemeye dönük girişimlerini boşa çıkartmayı kritik önemde bir görev olarak kabul ederler. Alevi burjuvazisinin hareketi güdükleştirmeye, ehlileştirmeye dönük girişimlerine karşı mücadele, komünistlerin soruna yaklaşımlarındaki en belirleyici çizgilerinden biridir.” (EKİM 3. Genel Konferansı, Din, dinsel akımlar, laiklik ve Alevilik sorunu)

Alevi işçi ve emekçileri demokratik hakları uğruna verdikleri mücadeleyi mutlaka sermaye düzenine karşı bütünlüklü bir mücadele içerisinde yürütmelidirler. Alevi emekçiler için de gerçek ve kalıcı çözüm ancak bu düzenin aşılmasıyla hayata geçecektir. Bu noktada Pir Sultan’ın şu sözü yol göstericidir: “Bozuk düzende sağlam çark olmaz, bu düzen baştan aşağı değiştirmeli!”

Emperyalist suç örgütleri İMF ve Dünya Bankası İstanbul’da toplanıyor...

Emperyalist haydutlardan hesap sormak için sokağa, eyleme!

Kardeşler!

İMF ve Dünya Bankası haydutları 1-7 Ekim’de İstanbul’da toplanıyor. Haydut diyoruz, çünkü onların işi dünya çapında işçi sınıfını ve emekçi halkları zincire bağlayıp **soymaktır**. Onların işi, dünyanın yeraltı ve yer üstü servetlerini **yağmalamaktır**.

Elbette onlar bu haydutluğu kendi hesaplarına yapmıyorlar. Onlar dünyaya egemen emperyalist-kapitalist güçler için çalışıyorlar. Dünyayı sınırsız ve engelsiz bir sömürü ve yağma cennetine çeviriyorlar. İşçinin, emekçinin, köylünün sofrasından çalıp efendilerine aktarıyorlar. Böylesine insanlık dışı bir misyonu yerine getiren bu haydut takımının **kirli elleri milyarlarca insanın boğazında**.

İMF ve DB’nin dünyanın emekçi halklarına karşı işlenmiş sayısız suçla dolu bir tarihi var. emperyalizmin mali polisi İMF, “Uyum kredileri” adı altında ülkeleri borçlandırır, fakat bu borçlar misliyle ödense de bitmez. Çünkü bu bir **soygun mekanizmasıdır**. İMF bu kadarıyla da kalmaz. Aynı zamanda bu borçları kapsamlı sosyal yıkım ve yağma politikalarını uygulamak için kullanır.

İMF ve DB, **özelleştirmedir**. İMF ve DB, uluslararası tekellerin yağma ve sömürü özgürlüğü için tüm engellerin ortadan kaldırılmasıdır. İMF ve DB, yine tekeller sömürsün diye **işçi ve emekçilerin örgütsüzleştirilmesi ve köleleştirilmesidir**. İMF ve DB, eğitimden sağlığa, belediye hizmetlerinden suya kadar insani tüm hizmet alanlarının **ticarileştirilmesidir**. Onun için soframızda azalan ekmeğin, çocuğumuza alamadığımız mamanın, hastane önünde parası olmadığı için ölen hastamızın sorumlusudur. **İMF ve DB, kriz demektir**. Dün olduğu gibi bugün de yaşanan krizlerin sorumlusudur. Sadece sorumlusu değil aynı zamanda krizi emekçilere fatura etmenin aracıdır. Bunun için İMF ve DB **işsizliktir**.

İMF ve DB, aynı zamanda **siyasal gericilik ve zorbalıktır**. Çünkü, milyonlarca işçi ve emekçinin yaşamının emperyalist-kapitalist tekeller için zindana çevirilmesi işi, baskı ve terörsüz olmaz. Bu nedenle İMF ve DB’nin başka kardeşleri de var. CIA ve NATO gibi suç örgütleri hep İMF ve DB ile birlikte çalışmışlardır. İMF programlarını uygulamak için darbeler tezgahlamaktan, devrimcilerin, sendikacıların ve emekçilerin toplu kıyımına kadar sayısız kanlı olaya imza atmışlardır.

İMF ve DB ülkemizde de hep böyle bir faaliyetin içinde olmuştur. Sonuçta, siyaseti Beyaz Saray, orduyu NATO yönetirken, maliye ve hazine ise doğrudan İMF ve DB’ye bağlanmıştır. Öyle ki işi zamanında bir DB memuru olan Kemal Derviş’i fiili başbakan olarak atamaya kadar vardırırmışlardır.

AKP’nin uyguladığı politikalar da tümüyle İMF ve DB patentli politikalar. Hükümet her ne kadar İMF ile anlaşmaktan kaçınıyor gibi görünse de, uyguladığı özelleştirme, yağma, krizin faturasının işçi ve emekçilere kesilmesi gibi politikalar İMF-DB’nin politikalarıdır. Bundan ötesi boş laftır.

Kardeşler!

Kısacası bu ülkenin işçisinin, emekçisinin, gençliğinin İMF ve DB’den soracak hesabı çoktur. Nasıl gösterilirse gösterilsin, ister beş yıldızlı otellerde

ağırlansın, isterse bu haydut takımı için yerin yedi kat altında toplantı mekanları kurulsun, iki elimiz yakalarında olacak. Çünkü çeşitli kılıflar içinde sunulsa da bunların hepsi hırsız, hepsinin elinde kan var.

Buna rağmen ülkemize gelip yeni kirli ve kanlı politikalarını oluşturacaklar. Bu, işçi ve emekçilerle alay etmektir. Bu, bu ülkenin emekçi halkına meydan okumaktır. Bunun için işçi ve emekçiler bu haydut takımının İstanbul’da buluşmasına izin vermemelidir. Bu, sadece bu kanlı ve kirli haydutların suçlarından hesap sormak için değil, aynı zamanda hayatımıza kast edecek yeni saldırı hazırlıklarına engel olmak için de gereklidir. Bu haydutlara engel olmak aynı zamanda hem bir onur sorunudur, hem de dünyanın emekçi

halklarına karşı boynumuzun borcudur.

Bunun için öfkemizi bileyip sokaklara çıkalım. Kurulan mücadele barikatlarında yerimizi alalım. Bu haydut takımına ülkeyi dar edelim. Böylelikle hem bize ve dünya halklarına karşı işledikleri suçların hesabını soralım, hem de artık yeni sosyal yıkım ve yağma politikalarına izin vermeyeceğimizi gösterelim. Emperyalistlerden ve uşaklarından hesap sormak için 6-7 Ekim’de Taksim’e, Kongre Merkezi’ne!

Emperyalizmin suç örgütleri İMF-DB defol!

Emperyalist mali kuruluşlarla işbirliğine son!

Tüm dış borçlar iptal edilsin!

Kahrolsun emperyalizm, yaşasın sosyalizm!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

Hain Hak-İş yönetimi emperyalist haydutların sofrasında...

Emperyalist haydutlar İstanbul’da buluşmaya hazırlanırken her kurum, kendi durduğu yerden bu haydutları karşılamaya hazırlanıyor. Sermaye ve örgütleri kendi cephelerinden bu haydutlara ev sahipliği yapmaya hevesleniyorlar. Onların safları belli. Diğer taraftan ise devrimci ve ilerici güçler *“İMF-DB defol!”* diyorlar. Bazı sendikalar da yine protestolara hazırlanıyorlar. Fakat öyleleri var ki sendika yaftasıyla İMF-DB’ye yataklığa soyunuyorlar. İşte bunlardan biri olan Hak-İş Konfederasyonu’nun yaptığına bakın!

Hak-İş 27 Eylül tarihinde yaptığı açıklamayla İMF-DB toplantılarına katılacağını duyurdu. Böylelikle işçilerin ve emekçilerin canına okuyan bu emperyalist haydutlarla aynı sofraya oturacağını ilan etmiş oldu. Hak-İş bunu da *“sorumlu sendikacılık anlayışının bir gereği”* olarak sunuyor. Aslında “satılmış sendikacılık anlayışı” dese daha uygun olurdu.

Hak-İş yönetimi bu toplantılara katılarak güya İMF-DB’nin yenilenmesi ve politikalarının değiştirilmesi için yapılacak tartışmalara katılacak ve bu tartışma toplantılarında itirazlarını ve önerilerini sunacakmış. Hatta yapılan açıklamaya göre Hak-İş’in kendisi de bir tartışma platformu oluşturacakmış. “Emek Yönünden Küreselleşen Ekonomi ile IMF ve Dünya Bankası Politikalarının Değerlendirilmesi Uluslararası Sempozyumu” adıyla düzenlenecek toplantıda İMF temsilcisi ile Devlet Bakanı Cevdet Yılmaz konuşmacılar arasında yer alıyor. Diğer konuşmacılar ise ağırlıkla Mehmet Altan, Eser Karakaş gibi liberaller.

Kuruldukları günden bu yana emperyalist yağma ve sömürü politikalarından başka bir iş yapmayan, varlık gerekçesi emperyalizme hizmet olan İMF-DB’den işçiler yararına yenilenebileceğini söylemek düpe düz yalan söylemek demektir. İşte Hak-İş yönetiminin yaptığı da bundan başka bir şey değil. Üyesi olan on binlerce işçi işten atılırken kıllarını kıpırdatmayan Hak-İş yönetimi bu son icraatıyla sınıfa ihaneti nasıl bir kimlik haline getirdiğini de göstermektedir.

Hak-İş yönetimi ve Soroscu vakıflarla da ilişkilerine dair çok şey söylenen Salim Uslu böylelikle, İMF-DB haydutlarının önüne geçip onları korumaya alıyor. Öfkenin önüne geçiyor, onu yumuşatmaya çalışıyor.

Bu hain bürokratlar İMF-DB’ye yönelecek tepkiden paylarına düşeni alacaklardır, almalıdırlar.

Esenyurt’ta İMF-DB semineri

Metal İşçileri Kurultay Hazırlık Komitesi olarak 27 Eylül günü bir toplantı gerçekleştirdik.

IMF- DB zirvesi gündemli toplantı Kurultay Hazırlık Komitesi adına yapılan açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmada, Metal İşçileri Kurultayı’nı örgütlenme çağrısı yapıldı. Metal işçilerinin 1-7 Ekim tarihlerinde emperyalist haydutlara karşı işçi-emekçi barikatlarında yer almasının gerekliliği vurgulandı.

Açılış konuşmasının ardından gerçekleştirilen sunumda “IMF ve Dünya Bankası nedir, ne için vardır, kime hizmet etmektedir, işçi emekçilerin hayatlarını nasıl etkilemektedir?” soruları cevaplandı. Milyonları açlığa, ölüme, yıkıma sürükleyen emperyalistlere karşı devrimci sınıf çizgisiyle mücadele barikatlarını yükseltme çağrısı yapıldı. İşçi emekçilerin direniş Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ruhuyla saldırıları püskürtebileceğine değinildi. Ve bu direniş ruhunun emperyalist yıkım politikalarının hayata geçirilmeye çalışıldığı bir süreçte Ulucanlar’da sergilenen devrimci yiğitliğin, ölümüne direnişin ruhu olduğu vurgulandı. Bu direniş ruhunu kuşanarak 1-7 Ekim tarihleri arasında alanlara çıkma çağrısıyla sunum sona erdi.

Sunumun ardından canlı tartışmalar yapıldı. Yapılan tartışmalar, Esenyurt’ta IMF-DB karşıtı eylem düzenleme kararı alınmasıyla son buldu. Eylem hazırlık sürecinde, IMF-DB’yi teşhir eden konuşmalar eşliğinde yaygın bildiri dağıtımları örgütlenecek.

Seminere yaklaşık 50 kişi katıldı.

Metal İşçileri Kurultayı
Esenyurt Hazırlık Komitesi

Devlet emperyalist haydutları baskı ve terörle korumaya hazırlanıyor...

Tehditlere geçit vermeyelim, emperyalist haydutları defedelim!

Taksim 1 Mayısı öncesi işçi ve emekçilere savurduğu tehditlerle ve İstanbul'u gaza boğarak Taksim'e çıkılmasını engelleme girişimleriyle akıllarda kalan İstanbul Valisi Muammer Güler, İMF-Dünya Bülteni zirvesi öncesi yine benzer açıklamalarla gündeme gelmeye başladı. 1 Mayıslar'da Taksim Meydanı'nı savunmak adı altında sermaye devletin "prestij"ini savunmaya çalışan Vali Güler, bu kez de emperyalist haydutları korumak için kolluk güçlerini nasıl seferber ettiğini anlata anlata bitiremedi.

Vali Güler, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde İstanbul'un bonusçu emniyet müdürü Hüseyin Çapkın ve İl Jandarma Komutanı Albay Hamza Celepoğlu ile birlikte düzenlediği basın toplantısıyla İMF-DB toplantılarına dair güvenlik önlemlerini anlattı. Gerçekleştirilecek toplantılar hakkında da bilgi veren Güler, İstanbul Emniyeti ve İl Jandarma Komutanlığı'nın katılımıyla oluşturulan kriz merkezince "güvenliğin" sağlanacağını belirtti.

Basın toplantısında gerçekleştirilecek etkinliklere dair bilgilendirmede bulunan Güler, Türkiye'nin ABD dışında İMF'yi ikinci kez ağırlayan ilk ülke olmasıyla uşaklara has bir üslupla övünmekten geri durmadı. 20 bin kişinin toplantılar vesilesiyle Kongre Merkezi'ne geleceği belirtildikten sonra uşağın efendilerini nasıl koruyacağına geçildi.

Emperyalistlere koruma, işçi ve emekçilere tehdit!

Güler'in açıklamalarına göre İMF-DB toplantılarının yapılacağı Kongre Vadisi'nin çevresi 10 bin polis ve jandarmayla kuşatılacak. Yollar trafiğe kapatılmayacak ancak kontrol noktaları kurularak kontrollü geçişe izin verilecek. Polislerin ağırlıklı olarak Vadi dışında yer alacağı belirtilirken 1600 özel güvenlik görevlisi de vadi içerisinde görev

yapacak. Geçiş güzergahlarında, vadi çevresinde ve havaalanlarında arttırılacak güvenlik önlemleri "kriz merkezi" tarafından "mobese"ler yardımıyla da izlenecek.

Sözde güvenlik önlemlerini öve öve bitiremeyen Güler, İMF/DB haydutlarını protesto etmek için sokakları doldurmayı hazırlanan antiemperyalistlere tehditler savurmaktan da geri durmadı. Devlet tarafından 14 ayrı noktanın eylem alanı olarak belirlendiğini ve buralara izin verildiğini adeta lütuf gibi sunan Güler, icazetlerini almayan eylemlere hoşgörü göstermeyeceklerini de ifade etmiş oldu. "Karşıt görüşler"in ifade edilmesine karışmayacaklarını ama belirtilen 14 merkezin dışına çıkılmaması gerektiğini vurgulayan Güler, "Kongredeki düzeni, tedbiri zorlaştıracak hiçbir harekete izin verilmeyecek" diyerek sopasını gösterdi, "suç teşkil edecek şeylerden uzak durulmasını tavsiye ediyoruz" sözleriyle protestocuları tehdit etti.

Tehditler sökmeyecek, haydutlar defedilecek!

Güler, tıpkı 1 Mayıs'ta işçi ve emekçilerin meydana çıkmasını engellemek için sarıldığı "makul sayı" safatası gibi bu kez de izinli alanları ve şiddet içermeyen eylemleri öne çıkardı. Ancak tüm bu güvenlik önlemleri, çelik bariyerleri, polisleri, biber gazları onları korumaya yetmeyecek.

Nasıl ki 1 Mayıs'ta kurulan barikatlar işçi ve emekçilerin Taksim'e girmesine engel olamadıysa İMF-DB haydutlarını korumak için göğsünü siper eden uşak takımı da antiemperyalist öfkeyi dizginleyemeyecek. Hem haydut takımı hem de uşakları 6-7 Ekim'de işçi ve emekçilerin öfkesiyle bir kez daha tanışacak.

Emperyalist İMF-DB haydutlarına geçit yok!

İMF-Dünya Bankası karşıtı çalışmalardan...

Tuzla ve Kartal'da İMF-DB defol afişleri

İMF ve Dünya Bankası toplantısına karşı mücadeleyi yükselten **İMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik**'in Anadolu Yakası'ndaki çalışmaları sürüyor.

Kartal ve Tuzla'da emperyalist zirveye yönelik hazırlıklarını yoğunlaştıran birlik bileşenleri "İMF-DB DEFOL!" şiarlı afişleri E-5 güzergahında bulunan Kartal, Pendik, Tersane, Güzelyalı ve İçmeler Köprüleri'ne yoğun bir şekilde yaptılar.

İşçi ve emekçileri, yeni sömürü ve yağma planlarına ortak olmamaya çağırdılar.

Ümraniye'de İMF-DB karşıtı faaliyet...

Ekonomik kriz bahanesiyle işçi ve emekçiler üzerinde yoğunlaştırılan saldırılara karşı bizler de sınıf devrimcileri olarak sözümüzü söylemeye devam ediyoruz.

İMF-DB toplantısını teşhir etmek ve işçileri bu konuda tutum almaya çağırarak için hazırladığımız ozalit ve afişleri işçi ve emekçilerin kullandığı güzergahlarda kullanıyoruz.

30 Eylül günü İMES-Dudullu ve Madenler hattına BDSP imzalı "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni", "Emperyalistler, işbirlikçiler, 6. Filo'yu unutmayın", "Emperyalizm yenilecek, direnen işçiler kazanacak" imzalı ozalitlerimizi astık.

Bunun dışında, Kasım ayında yapılması planlanan Metal İşçileri Kurultayı çalışmaları kapsamında da İMF-DB'ye karşı sözümüzü söyledik. Aynı hat üzerinde "İMF ve Dünya Bankası ülkemizden defol", "Köleliğin mimarları IMF ve Dünya Bankası defol", "Açlık, işsizlik ve savaş istemiyoruz" şiarlı ozalitlerimizi kullandık.

Ümraniye'den sınıf devrimcileri

Haydutlar zirvesine karşı sokaklar ısınıyor!

Dünya Bankası Ofisi önünde İMF-DB protestosu!

İMF ve Dünya Bankası Karşısı Birlik çatısı altında seslerini yükselten antiemperyalistler, 24 Eylül günü Dünya Bankası Ofisi'nin bulunduğu Levent'teki Kanyon AVM önünde buluştular.

“İMF ve Dünya Bankası DEFOL! / İMF ve Dünya Bankası Karşısı Birlik” pankartının açıldığı açıklamada İstanbul'da gerçekleşecek olan zirvenin bir benzerinin ABD'de G-20 liderler zirvesi biçiminde yapıldığı ve bu toplantılarda dünya halklarına dayatılacak yıkım politikaları ve kararlarının tartışıldığı belirtildi.

“Merkez Bankası önünde başlattığımız tepkilerimizi bugün burada yarın kongre havzasının dört bir yanında yükseleteceğiz. Nasıl ki onlar dünya halklarının yaşamını hiçe sayıyorlarsa bizler de, onlara İstanbul'u dar edeceğiz.” ifadelerine yer verilen açıklamada emperyalist-kapitalist sistemin sadık işbirlikçisi AKP hükümetinin de yıkım politikalarının uygulayıcılarından biri olduğunun altı çizildi.

Basın metninde İMF ve DB toplantılarının yapılacağı salonlar için milyarlarca lira harcayan İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin aynı hassasiyeti sel felaketi konusunda göstermediğine de değinildi.

Basın açıklaması, İMF ve Dünya Bankası toplantılarının gerçekleşeceği günlerde dünyanın birçok ülkesinden gelecek anti emperyalistlerle birlikte sokaklarda olunacağını duyurulduğu şu sözlerle son buldu:

“Şimdi de İstanbul onları karşılamaya hazırlanıyor. Onlara layık bir karşılama töreni hazırlayacağız. Dünya emekçilerine yoksulluğu, açlığı reva görenler nasıl bir karşılamayı hak ediyorsa biz de onları öyle karşılayacağız. Dünyanın birçok ülkesinden antiemperyalist de bizimle birlikte İstanbul'da IMF ve Dünya Bankası'na karşı sokaklarda olacak. Bu toprakların antiemperyalist direniş geleneğine çarpacak efendilerin planları. Deniz Gezmişler'in 6. Filo'ya karşı eylemleri, NATO Zirvesi'ne karşı verilen mücadele feyiz kaynağımız olacak. Dünya Bankası'nın önünde onlara bir kez daha sesleniyoruz. İstanbul'u onlara dar edeceğiz.”

Kızıl Bayrak / İstanbul

Polis barikatı aşıldı, Hilton önüne ulaşıldı!

İMF ve Dünya Bankası Karşısı Birlik İstanbul'da Hilton Oteli'nde konaklayan haydut takımını toplantıların başladığı 30 Eylül günü yaptığı eylemle protesto etti.

Taksim Gezi Parkı'nda toplanan 150'yi aşkın kişi, pankart ve sloganlarla Hilton Oteli önüne doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş öncesi kurulan polis barikatına yüklenen birlik bileşenlerinin kararlı tutumu sonucunda polis barikatı aşıldı.

Hilton Oteli giriş kapısı önünde yoğun polis ablukası altında yapılan basın açıklamasında, tüm dünya halklarına yeni zulüm, sömürü ve yıkım politikaları belirlemek için toplanan sermaye temsilcilerine, onların örgütleri olan İMF ve Dünya Bankası'na defol demek için toplanıldığı vurgulandı.

İMF ve Dünya Bankası'nın, ticarileşen sağlık politikalarından, eğitim ve sağlık hizmetini

zenginlerin kazanç kapılarından biri haline getiren “sosyal sorumluluk” politikalarından, tarımdaki yıkım, halklar arası kardeşliği değil halklar arası savaşı ve düşmanlığı kışkırtarak silah tekellerinin servetlerine servet katmalarını destekleyen, insanı ve doğayı düşünerek değil yalnızca kar için üretim planlayan doğa düşmanı politikalarından tanındığı söylendi.

“Onlar da bizi tanıyorlar. ‘Bozuk düzende sağlam çark olmaz’ deyip siyaset meydanına çıkan Pir Sultan'dan, Şeyh Bedrettin'den, Mustafa Suphi'den,

Kıvılcımlı'dan, Deniz'den, Mahir'den, İbo'dan, Paris Komünü'nden, İspanya isyanından, Durruti'den, Ekim Devrimi'nden, Che'nin, Fidel'in Kübası'ndan, Marcos'ların Chiapas'ından tanıyorlar emekçi halklarımızı” ifadelerinin yer aldığı açıklama, kapitalizmi ve emperyalizmi, İMF ve Dünya Bankası'nı, sadece ülkeden değil dünyadan da def edinceye kadar kadar mücadelenin süreceği vurgusuyla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Birlik'ten yazılama ve köprü kesme eylemleri...

İMF ve Dünya Bankası Karşısı Birlik bir yandan kitlesel eylemlerle alanları doldurmaya hazırlanırken bir yandan da yol kesme eylemleriyle, yazılama ve protestolarla haydutlara geçit vermeyeceğini haykırıyor.

Birlik üyeleri 27 Eylül Pazar günü Akbank, Yapı Kredi Bankası, McDonalds ve VIP turizm bürolarına yönelik eylemler gerçekleştirerek bu kurumların camlarına İMF-DB karşıtı yazılama yaptı. 28 Eylül sabahı ise zirve öncesindeki hazırlık toplantıları için İstanbul'a gelmeye başlayan emperyalistlerin haydut takımını erken saatlerde gerçekleştirdikleri köprü kesme eylemleriyle karşıladılar.

Dört bir yanda “İMF-Dünya Bankası Defol!” yazılamaları!

Kadıköy'de İMF ve Dünya Bankası Karşısı Birlik'in yazılamlarının hedeflerinden biri Mc Donalds oldu. Birlik bileşenleri Pazar günü Mc Donalds Kadıköy Şubesi'nin camlarına “İMF/DB Defol!” yazdı ve camları siyaha boyadı. Ayrıca kuşlama yapıldı. Çevredeki izlediği eylemde kitleye eylemin amacını anlatan konuşmalar yapıldı.

Aynı gün Taksim Mc Donalds şubesinin camlarına da “İMF/Dünya Bankası Defol!” yazıldı. Zirve'ye katılanların ulaşımını üstlenen VIP Turizm'in Taksim'de bulunan ofisi de kırmızıya boyandı ve kepenklerine “İMF/DB Defol!” şiarı yazıldı. Ayrıca çevrede birlik imzalı kuşlamalar atıldı.

Beşiktaş'ta ise hedefte zirvenin sponsoru olan Koç Holding'e ait Yapı Kredi Bankası vardı. Bankanın duvarına “İMF/DB Defol!” yazıldı ve sermayenin kanlı yüzünü simgeleyen kırmızı boya dolu ampuller camlara fırlatıldı.

Bunların yanı sıra İstanbul'un çeşitli merkezlerinde Sabancı ve Koç'a ait bankalar yazılamların hedefi oldu.

Haydutlara geçit yok!

İMF ve Dünya Bankası zirvesi katılımcılarının sabah saatlerinden itibaren İstanbul'a gelmeye başlamaları da Birlik tarafından protestolarla karşılandı. Birlik üyeleri Unkapanı ve Galata köprülerinde yol kesti.

28 Eylül sabahı Şişhane ve Galata Köprüsü'nde eş zamanlı olarak gerçekleştirilen eylemlerde araç geçiş trafiği yol boyunca gerilen zincirlerle durdurulurken etraftaki emekçilere mücadele çağrısı yapıldı.

Galata Köprüsü üzerinde eylemlerine başlayan antiemperyalistler Karaköy yönüne doğru akan trafiği durdurdular. Tramvay yolunu ve araç geçiş trafiğini durduran Birlik üyeleri kuşlama yaptı.

Unkapanı Köprüsü'nde ise yol kesilerek İMF/DB zirvesini protesto eden bir pankart açıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Programda kölelik ve sömürü var!

İMF ve Dünya Bankası toplantıları 30 Eylül günü başladı. 30 Eylül-7 Ekim arasında kalan süreyi dolu dolu kullanmayı amaçlayan emperyalist haydutların bir haftalık süre boyunca pek çok seminer ve toplantı gerçekleştireceği, raporlar açıklayacağı biliniyor. Tüm bu faaliyetlerin sonucunda ise işçi ve emekçilere yeni kölelik koşullarının dayatılması, krizin fırsata çevrilmesi çabaları ve sefaletin katmerlendirilmesinin geleceği açık.

Haydutların 2009 İstanbul etkinliklerinin ilk gününde İMF ve Dünya Bankası tarafından hazırlanan “Küresel Finansal İstikrar Raporu” sunuldu. 1 Ekim tarihinde ise “Dünya Ekonomik Görünümü” başlıklı basın toplantısı gerçekleştirilecek.

Programda 2 Ekim günü İMF ve Dünya Bankası’nın şeflerine ayrılmış. Dünya Bankası Başkanı Robert Zoellick ve İMF Yönetici Direktörü Dominique Strauss-Kahn birer basın toplantısı gerçekleştirecek.

Krizin faturasının emekçilere nasıl çıkartılacağı tartışılacak

3-5 Ekim tarihlerinde bir yandan seminerler düzenlenirken bir yandan da basın toplantıları sürecek. 3 günde gerçekleştirilecek seminerlerin gündeminde ekonomik kriz bulunuyor. Liberal ekonomistlerin, uluslararası spekülâtörlerin, burjuvazi uşaklarının ve has burjuvaların gerçekleştireceği seminerlerde kapitalizmin krizinin sermayeye en az zararlı atlatılması ve krizin faturasının işçi ve emekçilere yıkılmasının yeni yolları tartışılacak. Krizin küresel boyutu ele alınacak, bölgesel yönelimler/müdahaleler tartışılacak.

Aynı tarihlerde emperyalistler bölgelere göre değerlendirmeler yapmak için çeşitli basın toplantıları gerçekleştirecek. Avrupa Bölgesel Ekonomik Görünümü, Orta Asya Ekonomik Görünümü, Sahraaltı Afrika Ekonomik Görünümü, Asya ve Pasifik, Batı Yarım Küresi başlıklı toplantılarda İMF ve Dünya Bankası’nın bu bölgelerde yürüttüğü faaliyetler konuşulacak, halklara daha fazla kölelik dayatmanın yolları aranacak. 4 Ekim’de gerçekleştirilecek konuşmalarda Türkiye işçi ve emekçilerinin yakından tanıdığı, pek çok yıkım politikasına imza atmış, İMF memuru Kemal Derviş de bulunuyor.

6 ve 7 Ekim tarihlerinde ise toplantılar gerçekleştirilecek.

Tabii ki bu program emperyalist haydutların yalnızca bir haftaya dönük planlamalarından ibaret. Bu bir hafta boyunca ortaya çıkacak planlamalar, yapılan tartışmalar uzun yıllar boyunca işçi ve emekçilerin önüne yeni yıkım politikaları, yağma ve sömürü olarak çıkmaya devam edecek.

İMF-Dünya Bankası protestolarından...

Konfederasyonlar İMF-DB toplantısına karşı mücadeleye çağırdı!

İMF-Dünya Bankası toplantılarına karşı DİSK, KESK, TMMOB ve TTB ortak basın açıklaması yaptı. İMF-DB toplantılarına karşı eylem takvimini kamuoyuna duyurmak amacıyla 29 Eylül günü Taksim Gezi Parkı’nda toplanan dört konfederasyon adına açıklamayı KESK Genel Başkanı Sami Evren gerçekleştirdi.

“Kar değil insan. Dünya Bankası-İMF defol / DİSK, KESK, TMMOB, TTB” pankartının açıldığı eyleme DİSK’e bağlı Emekli-Sen İstanbul Şubeleri de kendi pankartıyla katıldı.

Evren yaptığı açıklamada, İMF ve DB’nin dünya işçi sınıfını ve ezilen halkları ağır sömürü düzenine mahkum eden uluslararası sermayenin örgütleri olduğunu söyledi. Yıllar boyu hükümetlere yoksullaştırıcı politikalar dayatıldığını belirten Evren, IMF ve DB’nin inandırıcılığını yeniden sağlamak ve meşruluğunu onarmaya çalışmak istediğini sözlerine ekledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Emekliler İMF’ye karşı sokakta!

Emekli-Sen İstanbul Şubeleri, IMF/DB toplantılarına karşı 29 Eylül günü Taksim’de yürüyüş gerçekleştirdi. Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen emekliler, “Emekli düşmanı IMF ve Dünya Bankası defol! / DİSK Emekli-Sen İstanbul Şubeleri” pankartını açtılar.

Alkış ve sloganlarla Taksim Metro önüne yürüyen Emekli-Sen üyeleri metro önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamayı okuyan Emekli-Sen İstanbul 1 No’lu Şube Başkanı Yalçın Vural IMF ve DB toplantılarının emeklilerin yararına kararların alındığı bir toplantı olmayacağını belirtti. Vural, alınacak kararların AKP hükümeti eliyle uygulamaya sokularak, servet ve sefalet arasındaki uçurumun daha da derinleşeceğini ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EMEP, TKP ve ÖDP’den ortak eylem...

EMEP, ÖDP ve TKP İstanbul İl Örgütleri, 26 Eylül günü Taksim’de yürüyüş gerçekleştirdi.

Taksim Tramvay Durağı’nda biraraya gelen bileşenler, “İMF defol bu memleket bizim”, “İşsizliğe, yoksulluğa, emperyalizme karşı mücadeleye”, “Kahrolsun IMF işbirlikçi AKP” ve “Krizin faturası patronlara” pankartlarını açtılar.

Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen basın açıklamasını EMEP İstanbul İl Başkanı Güven Gerçek okudu. İMF ve DB yöneticileri ile 184 ülkenin Maliye Bakanları’nın İstanbul’da toplanacağını belirten Gerçek, İMF ve DB’nin akla ilk olarak acı reçeteleri, emekçi halkın ödeyeceği ağır faturaları getirdiğini söyledi.

İMF ve işbirlikçilerine karşı biraraya gelindiğinin vurgulandığı açıklamada partiler adına talepler sıralandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kartal’da İMF-DB karşıtı basın açıklaması...

29 Eylül günü EMFP, TKP ve ÖDP İstanbul İl Örgütleri Kartal merkezde toplanarak Bankalar Caddesi’nden Heykel’e kadar slogan ve alkışlarla yürüdü. Yürüyüşün ardından basın metnini TKP Kartal İlçe Başkanı Kemal Parlak okudu.

Eylem boyunca “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “İşten atmalar yasaklansın!”, “Kahrolsun İMF, kahrolsun emperyalizm!” sloganları atıldı. Eylem basın açıklamasının okunmasının ardından son buldu.

Kızıl Bayrak / Kartal

Direnistanbul: İMF-DB hoşgeldin!

Direnistanbul, “Hoşgeldin yürüyüşü” için 27 Eylül günü Taksim Tramvay Durağı’nda biraraya geldi. Buradan Hillton Oteli’ne yürümek isteyen Direnistanbul üyelerinin önü kolluk güçleri tarafından kesildi.

Eylemde, “İMF-DB Karşılama Komitesi” pankartı taşındı. Yürüyüşe geçen kitlenin önüne barikat kurularak, kitle çember içine alındı. Polisin yürüyüşe izin vermemesi üzerine, burada yapılan konuşmaların ardından sloganlarla Galatasaray Lisesi önüne yüründü.

Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde basın açıklamasını Evrim Asutay gerçekleştirdi. Asutay IMF ve Dünya Bankası’nın bu yıl 6-7 Ekim’de İstanbul’da yapacakları toplantıda, krizle başa çıkmanın yollarını bulmak için her zamankinden çok çalışmak zorunda olduklarını belirterek, “Yanıbaşımızda bir araya gelecek olan bu büyük adamların fedakarlıklarına kayıtsız olmadığımızı göstermek ve konukseverliğimizi göstermek için, onlara koskocaman bir ‘hoşgeldiniz’ diyoruz” şeklinde konuştu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Direnistanbul: “Kapitalizmi tarihe gömelim!”

Direnistanbul, 28 Eylül günü Beyoğlu Tünel’de biraraya gelerek, Taksim Tramvay Durağı’na yürüyüş gerçekleştirdi.

“Direnistanbul”, “Direniş de sermaye kadar küreseldir”, “İMF, DB Karşılama Komitesi” pankartlarının açıldığı yürüyüşte kitlenin önü Galatasaray Lisesi önünde kolluk güçleri tarafından barikatla kesildi.

Polis barikatını, sloganlarla protesto eden kitlenin yürüyüşüne bekleyişin ardından izin verildi.

Tramvay Durağı’na gelindiğinde kolluk güçleri yeniden barikat kurarak Hilton Oteli’ne yürünmesine izin vermedi. Bunun üzerine barikatın açılması için sesli eylemler yapıldı. Daha sonra Direnistanbul adına Kürşat Kızıltuğ basın açıklamasını okudu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İşçi ve emekçi hareketinden...

Kent AŞ direnişçilerinin Ankara yürüyüşü sürüyor...

İzmir Karşıyaka Belediyesi’nin işten attığı DİSK / Genel-İş Sendikası üyesi Kent AŞ işçilerinin, 16 Eylül günü İzmir’den başladığı yürüyüşleri sürüyor. İşlerine geri dönme talebinin yanısıra çalışma ve yaşam koşullarını etkileyen yasal düzenleme ve uygulamalara karşı İzmir’den Ankara’ya yürüyen Kent AŞ işçilerinin yürüyüşünün 9. gününde direnişteki işçilerden Destan Gümüştekin’in ayağı geçirdiği kaza nedeniyle kırıldı. Uşak Devlet Hastanesi’ne kaldırılan Gümüştekin ayağı alçıya alınarak İzmir’e gönderildi. Diğer yandan direnişçi işçilerin büyük zorluklarla sürdürdükleri yürüyüşlerinin 11. gününde Uşak’a ulaşıldı. Kent AŞ işçileri, 28 Eylül günü ise yürüyüşlerinin 13. gününe girdiler ve Kütahya iline bağlı Dumlupınar’a ulaştılar.

Esenyurt’ta dayanışma büyüyor!

Esenyurt Belediyesi’nde çalışırken belediye yönetimi tarafından işten atılan ve parça parça yaşanan kıyımlarla sayıları 14’ü bulan Belediye-İş Sendikası üyelerinin direnişi sürüyor.

Esenyurt’ta İşten Atılan Belediye İşçileri ve Pazar Emekçileri ile Dayanışma Platformu’nu oluşturan ilerici devrimci kurumların da desteğini alan direniş, her Çarşamba günü yapılan yürüyüşlerle devam ediyor.

Belediye-İş Sendikası üyesi işçiler ve destek veren kurumlar 30 Eylül günü de Esenyurt Köyiçi’nden belediye önüne yaptıkları yürüyüşle atılan işçilerin geri alınmasını ve sendika düşmanlığına son verilmesini talep ettiler.

Öğle saatlerinde başlayan eylem boyunca “Atılan işçiler geri alınsın!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Belediye işçisi yalnız değildir!” sloganları atılırken yaklaşık 100 kişilik kitle belediye kapısında polis engellemesiyle karşılaştı.

Polisin keyfi tutumu, Esenyurt Belediyesi Kültür Merkezi önünde gerçekleştirilen oturma eylemiyle protesto edildi. Eylemde yapılan konuşmada belediye işçilerinin mücadelesinin kazanımla sonuçlanana kadar devam edeceği söylendi. Direnişe destek çağrısında bulunuldu.

Belediye-İş Sendikası üyesi işçilere önümüzdeki hafta Türk-İş’e bağlı sendikaların İstanbul şubeleri de destek verecek.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Renta’da direniş sürüyor!

Eskişehir Organize Sanayi Bölgesi’nde kurulu Süsler Candy Grubu’na bağlı Renta firmasında işten çıkartılan 18 işçinin direnişi sürüyor.

Birleşik Metal-İş Sendikası’na üye oldukları için 8 Eylül tarihinde performans düşüklüğü gerekçe gösterilerek işten çıkarılan işçiler, 23 Eylül günü direnişe başladı.

Direnışlerini sürdüren Renta işçileri, 2 Eylül Çarşamba günü 18 yeni işçi alınmasına karar verildiğini ve yeni işçilerin Cumartesi günü işbaşı yapmalarının ardından, kendilerinden 7 Eylül Pazartesi günü yeni işçilere işi öğretmeleri istendiğini, ertesi gün ise sendikaya üye olan işçilerin çıkışının verildiğini söylediler.

Renta’da ve İtalyan Candy Grup’a bağlı Süsler ve Doruk fabrikalarında çalışan işçilerden de destek alan Renta işçileri, direnişlerini fabrika önünde sürdürürken

kent merkezinde yaptığı eylemlerle de direnişi duyurmaya çalışıyorlar.

Sinter direnişine Avrupa’da destek arayışı

Birleşik Metal-İş Sendikası’nda örgütlenmelerinin ardından patronun toplu işten atma saldırısıyla karşılaşan ve işten atıldıkları 22 Aralık 2008 tarihinden beri direnişte olan Sinter Metal işçileri, karşı karşıya kaldıkları hukuksuzluğu Avrupa’ya taşıdılar. Avrupa Metal Sendikaları Federasyonu’nun (EMF) 20-21 Eylül 2009 tarihlerinde gerçekleştirilen toplantısına katılmak için gittikleri Brüksel’de ayrıca AB yetkilileriyle görüşmelerde bulundular.

Sinter Metal işçileri adına komite üyesi 4 işçi ve Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Örgütlenme

Sekreteri Özkan Atar Brüksel’de Avrupa Komisyonu Olli Rehn Kabinesi’nden Taneli Lahti ve Avrupa Komisyonu Türkiye Ofisi’nden Jülien Desment ile de görüşme gerçekleştirdiler.

Ayrıca EMF üyesi sendikalara, üretiminin büyük bölümünü Avrupa’ya satan Sinter Metal’e buralardaki şirketler üzerinden baskı yapılarak işçilere yapmış olduğu saldırılardan bir an önce vazgeçmesinin sağlanması talebini iletiler.

Diğer yandan “3-10 Ekim Dünya Güvencesiz Çalışmaya Karşı Mücadele Haftası” kapsamında 3 Ekim 2009 tarihinde Kartal Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi’nde Sinter Metal işçileriyle Dayanışma Gecesi gerçekleştirilecek. Direnişçi işçiler BMİS’in de üyesi olduğu Uluslararası Metal İşçileri Federasyonu (IMF) Genel Sekreteri Jyrki Raina’dan da geceye katılması yönünde söz aldılar.

“Köle değiliz öğretmeniz, kadrolu atama istiyoruz!”

Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu 30 Eylül günü Eskişehir’de eylemdeydi.

Eskişehir İl Sağlık Müdürlüğü önünde toplanan kitle Adalar Migros önüne doğru yürüyüşe geçti. “Köle değiliz öğretmeniz, kadrolu atama istiyoruz! / Eskişehir Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu” pankartını açan kitle yürüyüş boyunca sıklıkla “Ücretli köle olmayacağız!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Kadrolu atama istiyoruz!”, “Sermayeye değil eğitime bütçe!” sloganlarını attı. Yürüyüşün ardından basın açıklamasına geçildi.

Basın açıklamasında, yüz binlerce öğretmen açığı olmasına rağmen atamaların yapılmamasının bilinçli bir tercih olduğu ifade edildi. MEB’in yüz binlerce kadro açığı olmasına rağmen yaptığı 15 bin kişilik kadro atamasını lütuf gibi gösterdiği, ücretli öğretmenlik sistemiyle öğretmenlerin birbirine düşürüldüğü ve ataması yapılmayan öğretmenlerin yoksulluk ve psikolojik sorunlarla boğuştuğu belirtildi.

Başlatacakları kampanyayla amaçlarının öğretmenlik mesleğinin gelmiş olduğu son noktayı herkesle paylaşmak olduğunu belirten platform, herkesi yanlarında görmek istediklerini belirtti. Kampanyanın “Okuluma öğretmen, öğretmenime güvenceli kadro istiyorum” adı altında yürütüleceği belirtildikten sonra basın açıklaması sona erdi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Metal işçileri kurultayı çalışmalarını program tartışmalarıyla sürüyor!

Kurultay çalışmaları kapsamında şimdiye kadar bir dizi aktivite gerçekleştirerek kurultaya yürüyoruz. Şimdiye kadar fabrika toplantıları ve bu toplantılarla kurultayın gündemleştirilmesi temelinde fabrika çalışmasına yaslanan bir faaliyetle kurultay çalışmalarımızı olgunlaştırmış durumdayız.

Kartal’da kurmuş olduğumuz geniş bileşenli Kurultay Hazırlık Komitesi olarak merkezi gerçekleştirdiğimiz seminer gündemleri üzerine bir dizi doygun tartışma yapmış bulunuyoruz. Aynı zamanda bu tartışmaları fabrika temeline taşıyarak olumlu sonuçlar elde ettik.

Bu süreçte iki fabrikada içerden dağıtılmak üzere fabrika bültenleri hazırlayarak bu bültenlerin bütün hazırlıklarını işçilerin kendi yazıları ve fabrika komitelerine dayanarak gerçekleştirdik. Bülten dağıtımlarından olumlu sonuçlar elde etmiş olduk. Bu bültenler kurultay çalışmasını ve bu çalışma temelinde MİB’in (Metal İşçileri Birliği) kurulmasının metal işçilerinin mücadelesi önünde nasıl bir işleve sahip olacağını da göstermiş oldu.

Her geçen gün olgunlaşan sınıf çalışmamız ve bu paralelde kurultay faaliyetimiz kurultay gündeminin en önemli başlıklarından biri olan metal işçilerinin mücadele programını yaratma temelinde son bir haftadır anlamlı tartışmalarla sürüyor. Kartal KHK olarak metal işçilerinin mücadele programını yaratma temelinde bir araya gelmiş olduk. Önden hazırladığımız tartışma taslağıyla beraber bir haftayı kapsayan geliştirici tartışmalar gerçekleştirmiş bu tartışmaları somut olarak bir program taslağına çevirmiş durumdayız.

Gerçekleştirdiğimiz ilk toplantıda yaklaşık beş saat boyunca sürdürdüğümüz program tartışması sekiz fabrikanın KHK temsilcileriyle gerçekleşmiş oldu. Bu fabrikalardan ikisinin fabrika temsilcisi olması tartışmalarımızda sendikal noktaların canlı tartışmalara dönüşmesini sağladı

İlk yaptığımız toplantıda madde madde halinde yürüttüğümüz program tartışması hali hazırda alanımızda tartışılmaya, süzölmeye ve geliştirilmeye devam ediliyor.

Metal İşçileri Kurultayı Kartal Hazırlık Komitesi

Entes direniş güncesinden...

134. gün...

Serna Seral işçisi'nin yanıma gelerek "Burada grev mi var?" demesi üzerine durumu anlattım. Serna Seral işçisi olduğunu söyleyince ben de oradaki son durumu sordum. "Biz de çok uğraştık, pes ettik artık. Sendika sattı bizi. Sendikayı da bastık ama bir avuç insandık bir şey yapamadık. Sonunda mücadeleden de soğuduk." diyen Serna Seral işçisi "kolay gelsin, umarım kazanırsın" diyerek yanımdan ayrıldı.

135. gün...

İş arayan bir arkadaş gelip hem adres sormak istemiş, hem de ne yaptığımızı merak etmiş. Kısa bir konuşmanın ardından Ünsa'nın taşeron firmasında işçilerin bir kısmının işten atıldığını ve direnişe başladıklarını anlatan işçi, Entes direnişini selamlayarak yanımdan ayrıldı. (...)

Direnış Platformu olarak Sinter Metal önünde önümüzdeki süreçte gerçekleştireceğimiz forum ile ilgili Sinter Metal işçilerinin de katıldığı bir toplantı gerçekleştirdik. (...)

Direnışe duyarsız kalmayan bir arkadaş yanıma gelerek bizden süreç hakkında bilgi olarak direnişe destek verdi.

Her Cuma Taksim'de yapılan Güler Zere'ye özgürlük eyleminde yerimizi aldık. Eylemde 26 Eylül Ulucanlar katliamının yıldönümü dolayısı ile Ulucanlar katliamı kınandı. Devrim şehitleri anıldı. (...)

140. gün

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere sermaye sınıfını temsil eden IMF ve DB yeni anlaşmalar için bir kez daha biz işçi ve emekçileri açlığa, yoksulluğa ve sefaletle mahkûm etmek amacıyla Türkiye'ye geldi. IMF ve DB temsilcilerine gereken cevabı vermek için biz işçi ve emekçiler de bu saldırı politikalarına karşı kendi sınıfımızın tarafında yer almalıyız. Bu sebeple bugün Hilton Otelı önünde yapılan IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik tarafından düzenlenen basın açıklamasında yerimi aldım. (...)

Direnışlerle dayanışmayı büyütmek için 3 Ekim günü yapılacak olan Sinter Metal Dayanışma Gecesi'nde tüm işçi ve emekçileri bir arada olmaya çağırıyorum. (...)

Entes direnişçisi
Gülistan Kobatan

Küçükçekmece'de sınıf çalışmalarından...

Küçükçekmece'de sınıf çalışmaları tüm hızıyla sürüyor. Sınıf devrimcileri *Emekçinin Gündemi*'ni ve *Kızıl Bayrak* gazetesini yaygın biçimde kullanıyor, özel sayılarla emekçilere sesleniyor.

Aylık olarak çıkarılan yerel bülten *Emekçinin Gündemi* Küçükçekmece, İkitelli, Yeni Bosna, Halkalı, Güneşli'de kurulu temel fabrikalara yaygın biçimde ulaştırıldı.

Yine sel felaketinin etkilerinin yoğun olarak yaşandığı fabrika ve emekçi semtlerindeki yıkımı ve sermaye devletinin rolünü teşhir etmek amacıyla Küçükçekmece İşçi Platformu tarafından hazırlanan özel sayılar fabrikalara, İnönü Mahallesi ve İkitelli'nin bir bölümüne ajitasyon konuşmaları eşliğinde dağıtıldı.

Selzedelerle destek amaçlı yiyecek ve giyecek toplandı. Toplanan yardımlar selin zor durumda bıraktığı emekçilere verildi.

Sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesi *Kızıl Bayrak*'ın son sayısının da emekçi semtlerinde, işçi ve emekçilerin yoğun olarak geçtiği güzergahlarda satışı yapıldı. Satış sırasında 1-7 Ekim tarihinde gerçekleşecek IMF-DB toplantısına karşı işçi ve emekçiler mücadele barikatlarına çağırıldı.

Küçükçekmece BDSF

Kobatan: "Emperyalist haydutlara geçit vermeyeceğiz!"

Entes direnişçisi **Gülistan Kobatan**, direnişinin 139. gününde Kanyon Alışveriş Merkezi'ndeki Dünya Bankası Ofisi önünde eylemdeydi.

6-7 Ekim'de İstanbul'da gerçekleşecek olan IMF ve Dünya Bankası Zirvesi'ne karşı basın açıklaması gerçekleştiren Gülistan Kobatan, "emperyalist haydutlara geçit vermeyeceğiz!" dedi.

OSB-İMES İşçileri Derneği üyelerinin de katıldığı eylemde "Emperyalist haydutlara geçit vermeyeceğiz! IMF - DB defol! / Direnen Entes İşçisi" pankartını açan işçiler "Emperyalizm yenilecek direnen işçiler kazanacak", "Krizin faturası kapitalistlere", "IMF - DB defol", "Emperyalist haydutlara geçit vermeyeceğiz! / OSB İMES İşçileri Derneği" dövizlerini taşıdılar.

Basın açıklaması öncesinde OSİM-DER adına yapılan konuşmada patronların, krizin bedelini işçilere ödetmek istediği belirtilerek, Gülistan Kobatan'ın krizin bedelini ödememek için 139 gündür direndiği söylendi.

Gülistan Kobatan yaptığı açıklamada, kapitalizmin işçi ve emekçilere dayattığı açlık, sefalet ve vahşetin tüm dünya ölçeğinde katmerleşerek büyüdüğünü, hak arama mücadelesinde işçi ve emekçilere uygulanan faşist baskı ve terörün de her geçen gün arttığını ifade etti.

Kobatan, uluslararası sermayenin efendilerinin en has iki kurumu olan IMF ve Dünya Bankası'nın tek amacının, emperyalist efendilerden aldıkları sömürü ve talan direktiflerini hayata geçirmek olduğunu belirtti. Açıklamanın sonunda mücadele çağrısı yapıldı.

Eylem boyunca, Yaşasın Entes direnişimiz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "IMF'ye karşı sokağa, eyleme, mücadeleye!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Krizin bedeli patronlara!", "Direnen işçiler kazanacak!", "IMF defol bu dünya bizim!", "Kahrolsun emperyalizm yaşasın mücadelemiz!", "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!", "Yaşasın sosyalist işçi, emekçi iktidarı!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Üniversitelerde devrimci faaliyetlerden....

Ege’de çalışmalar sürüyor...

Ege Üniversitesi’nde yeni dönemin başlamasıyla birlikte Ekim Gençliği olarak çalışmalara başladık. Ege Üniversitesi’nde Ekim Gençliği masamızı düzenli olarak açıyoruz. 28-29 Eylül tarihlerinde E Cafe’de yürüttüğümüz çalışmalarımızı 30 Eylül günü de Edebiyat Fakültesi’ne taşındık.

İMF-DB sürecine dair sözümüzü söylediğimiz merkezi broşürlerimizi ve afişlerimizi yaygın biçimde kullandık.

İMF-DB’nin Türkiye’ye gelmesi sebebiyle İzmir’de Ege Üniversitesi’nde bir eylem gerçekleşecek. Ekim Gençliği, SGD, Dev-Genç, ÖGD ve EHP Gençliği’nin örgütlediği eylemin çalışmaları “Anti-emperyalist Öğrenciler” imzasıyla yürütülüyor. Yanısıra İMF-Dünya Bankası’nı teşhir eden bildirilerle üniversite gençliği eyleme çağırılıyor. Ayrıca “68’den bugüne 6. Filo’yu unutmayın! İMF-DB defol!” şiarlı afişler yaygın bir biçimde yapılıyor. 30 Eylül günü Edebiyat Fakültesi’nden öğrenci çarşısına, Gıda Cafe’den MYO’ya birçok alana afiş çalışması götürüldü.

Ege Genç-Sen çalışmalarından....

Okullar açılmadan önce bir araya gelen Ege Genç-Sen Meclisi, çeşitli gündemleri tartıştı ve 23-24 Eylül günü Ege Üniversitesi’nde masa açtı. 23 Eylül günü E Cafe önünde olan Genç-Sen, 24 Eylül’de ise hazırlık sınıflarının seviye belirleme sınavının çıkışındaydı. “Hazırlıkta nasıl hazırlık?” başlıklı broşürün dağıtımı yapıldı.

25 Eylül günü gerçekleştirilen Ege Genç-Sen Meclis Toplantısı’nda ise 6 Kasım tartışıldı. Kriz gündemi ile 6 Kasım’ın birlikte ele alınması ayrıca barınma sorunu ve harçların işlenmesi kararlaştırıldı. Genç-Sen, hafta içerisinde birim toplantılarını gerçekleştirerek belirlediği başlıkları tartışacak.

28 Eylül günü ise, 1 Ekim günü gerçekleştirilecek kitle toplantısının çağrısı yapıldı. E Cafe önüne masa açan Genç-Sen, kitle toplantısını duyuran afiş ve bildiri kullandı. 29 Eylül günü E Cafe önünde masa açan ve müzik yayını yapan Genç-Sen’e ilgi yoğundu. 30 Eylül günü ise Genç-Sen masası öğle saatlerine kadar Edebiyat Fakültesi’ne ardından da E Cafe’ye açıldı. Toplantıya çağrı yapan afiş ve bildiriler yaygın olarak kullanıldı.

Ege Üniversitesi / Ekim Gençliği

YTÜ’de yeni dönem başladı!

Geçtiğimiz sene YTÜ’de yaşanan İP-TGB saldırısının ardından idare-ÖGB-polis işbirliği ile okul içerisinde yaratılmaya çalışılan siyaset yasağına rağmen, bu dönem açılışıyla birlikte çalışmalarımıza başladık.

ÖGB’lerin masa ve afişlerin izinsiz olduğu gerekçesiyle kaldırılması yönündeki baskı ve tehditlerine rağmen diğer siyasal gençlik güçleriyle birlikte ortak tutum aldık.

Tonoz Kantin önünde Ekim Gençliği masası açtık. Okul içerisinde yaygın bir afişleme ve bildiri dağıtımı gerçekleştirdik.

İMF ve Dünya Bankası’nın İstanbul’a geleceğini duyuran ve emperyalist haydutlara karşı mücadeleye çağıran **Ekim Gençliği** ve **IMF ve Dünya Bankası Karşısı Birlik** imzalı afişleri kullanıyoruz. Ayrıca “Emperyalist-kapitalist sistemin haydutları 1-7 Ekim’de Türkiye’ye geliyor... Açlığı yaratanlar, yoksulluğu yok edemezler!” başlıklı, Ekim Gençliği

imzalı broşürü ve “İMF ve Dünya Bankası defol!” başlıklı IMF ve Dünya Bankası Karşısı Birlik imzalı bildirilerin dağıtımını gerçekleştiriyoruz.

Ayrıca, İMF ve Dünya Bankası Karşısı Birlik imzalı çalışmaları Genç-Sen ile birlikte yürütüyoruz.

Yanı sıra yeni dönemle birlikte eğitimin ticarileştirilmesinin yeni bir uygulaması olan elektronik kartlı geçiş sistemini ve Sanat Tasarım Fakültesi’nin apar-topar Davutpaşa Kampüsü’ne taşınmasının teşhir eden “2009-2010 Eğitim-Öğretim Yılı Başlıyor... YTÜ AŞ çalışmalarına devam ediyor!” başlıklı bildirinin dağıtımını gerçekleştirdik. Bu konuda bir duvar gazetesi hazırladık.

YTÜ Ekim Gençliği

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği faaliyetlerinden...

İstanbul Üniversitesi geçtiğimiz haftalarda yeni döneme başladı. Yine sorunlarla açılan üniversitelerde bizler de sözümüzü söylemeye başladık.

1-7 Ekim tarihleri arasında İstanbul’a gelecek olan IMF ve Dünya Bankası’nı teşhir etmek amacıyla çalışmalara başladık. Krize çare bulmak(!) amacıyla İstanbul’a gelen emperyalist haydutlar yeni sömürü paketlerini belirleyecekler.

Bizler de bu çerçevede İstanbul Üniversitesi’nde “Emperyalist haydutlar bizi savaşa davet etti, davetleri kabulümüzdür!” şiarlı afişler yaptık. Yanı sıra “İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son!”, “Dış borç ödemeleri durdurulsun, tüm dış borçlar geçersiz sayılsın!”, “Eğitime ayrılan bütçe artırılsın!” taleplerinin yazılı olduğu afişlerimizi okulun açıldığı günden itibaren Merkez Kampüs ve Edebiyat Fakültesi’nde kullandık.

Afiş ve sergiye müdahale...

İstanbul Üniversitesi’nin yeni eğitim-öğretim yılına başlamasıyla birlikte devrimci, demokrat öğrencilere yönelik saldırılar da başladı. Dün Merkez Kampüs’e gelen 20’den fazla öğrenci okula alınmadı. Geçen senenin sonunda artan soruşturma saldırılarının sonuçları açıklandı. Devrimci öğrencilere 2 hafta ile 5 dönem arasında değişen cezalar verildi.

Bu pervasız saldırıya karşı sessiz kalınacağını zannedenler, bugün okula asılan afişlere ve açılan sergilere müdahale ettiler. İlk olarak Merkez Kampüs’te Öğrenci Kolektifleri tarafından harçlarla ilgili açılan serginin kaldırılması istendi. Ardından IMF-DB’nin İstanbul’a geleceğini duyuran ve emperyalist haydutları teşhir eden Ekim Gençliği’nin afişleri kaldırılmaya çalışıldı. Çıkan arbede de sergi ve afişler kaldırıldı.

Arbede anında toplanan kitleye ajitasyon konuşmaları yapıldı. Parasız eğitim vurgusuyla birlikte saldırı teşhir edildi. Ardından afişler ve sergi ortak bir duruş sergilenerek tekrar duvarlara asıldı. Bunun üzerine ÖGB’ler tekrar gelmeye cesaret edemediler ve saldırı püskürtülmüş oldu.

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

Dokuz Eylül Üniversitesi’nde soruşturma saldırısı...

Geçtiğimiz dönem yapılan 29 Mart yerel seçim sürecinde okul içerisinde bağımsız sosyalist aday N. Şafak Özdoğan imzalı afişleri yapan ve ÖGB’ler tarafından saldırıya uğrayan iki Ekim Gençliği okuru soruşturma saldırısıyla karşı karşıya kaldı.

ÖGB’lerin saldırılarına rağmen afişler yapılmaya devam edilmiş ve afişleri yapan devrimciler darp edilmişti. Bu olaylardan hemen sonra bir basın açıklamasıyla saldırı teşhir edilmiş, basın açıklamasının ardından ise okul “devrim ve sosyalizm” şiarlı afişlerle donatılmıştı. Okul yönetimi bu saldırıların ardından soruşturma saldırısını devreye sokmuştu.

Sonuçlanan soruşturmalara göre 2 Ekim Gençliği okuru toplam üç ay uzaklaştırma “cezası” aldı. Devrimci faaliyeti engellemeye dönük bu saldırılar bizleri yıldıramayacaktır. Bulunduğumuz her alanda devrim ve sosyalizm şiarını yükselterek, gençliği bu onurlu dava uğruna mücadele etmeye çağıracağız!

Dokuz Eylül Üniversitesi Ekim Gençliği

Kamp-Üs faaliyetleri başlıyor...

İstanbul Üniversitesi’nde “Toplama KAMPı, sermaye ÜSsü üniversite istemiyoruz!” şiarıyla çıkardığımız *Kamp-Üs* dergisi çalışmalarına yeni dönemin açılmasıyla birlikte başladı.

İlk olarak bir broşür hazırladık. Broşürde *Kamp-Üs* dergisinin neler söylediğini, geçmiş dönemde neler yaptığımızı ve nasıl bir faaliyet yürüttüğümüzü anlatarak bu faaliyetleri çoğaltmaya ve üniversitelerde sözümüzü söylemeye çağrı yaptık.

Yanı sıra ilk toplantımızı gerçekleştirdik. Toplantıda geçmiş çalışmamızın bir değerlendirmesini yaparak eksikliklerimizi belirledik. Bu eksiklikleri nasıl tamamlayacağımızı tartıştık.

İkinci olarak ise *Kamp-Üs* dergisinin yeni sayısının gündemlerini belirledik. Dergi içerisinde kültür-sanat, bilim-felsefe gibi bölümlerin yanında yeni bölümler oluşturma kararı aldık.

Kamp-Üs olarak yeni dönem faaliyetlerimizi güçlendirerek sürdüreceğiz.

Kamp-Üs Dergisi

İstanbul’un göbeğinde öğrenci yurdunda büyük sefalet

İstanbul Zeytinburnu’nda bulunan ve 3 bin kişinin kaldığı Atatürk Öğrenci Yurdu’ndaki tadilat nedeniyle öğrenciler perişan edildi.

15 Ağustos’ta 4 katlı olmak üzere 10 blok bulunan yurdun her katına 3’er kişilik duş yapımı ve lavabo tadilatı başladı. Bitmeyen tadilat nedeniyle yurda kayıtlarını yaptıran öğrenciler için 3 blok açıldı. Odalara sığmayan öğrenciler için etüt odaları ile koridorlara yataklar konuldu. Öğrenciler yer olmadığı için bir yatakta 2 öğrenci yatmak zorunda kaldılar. Kayıtların devam ettiği yurdun içi şantiye alanına döndü. 15 Ekim 2009’a kadar tadilat çalışmasının biteceği ve diğer bloklarında açılacağı söyleniyor.

Yurtta kalan bazı öğrenciler çok zor şartlarda eğitim dönemine başladıklarını belirterek, şunları söylediler: “Koridorlar pislik içinde. Kediler geziyor. Sularımız akıyor. Valizlerimizi merdiven altlarına koyuyoruz. Hepimiz hastalanmak üzereyiz. Koridor ve etüt odalarında aynı ranzada ikişer kişi kalıyoruz. Kalacak yerimiz olmadığı için mecburen çekiyoruz. Bu tadilat çok daha önce bitebilirdi. Daha önce neden yapılmadı? Yetkililer bizim sorunlarımızı bir an önce çözsünler. Perişan olduk.”

Demokrasi mücadelesi ve Kürt sorunu/4

“Demokrasinin sınırlar

İmralı teslimiyetinin ürünü “demokratik cumhuriyet” programı, siyasal özü ve esası yönünden tamı tamına bir “demokrasinin sınırlarını genişletme” programıdır, yani bildiğimiz o klasik sosyal-demokrat programın ulusal soruna uyarlanmış (ve işin aslında onunla sınırlandırılmış) bir versiyonundan öte bir şey değildir.

Abdullah Öcalan’ın marifeti, aslında son derece sade ve pratik olan bu programa tarihsel ve felsefi bir kılıf giydirmeye, böylece kendince ona teorik-felsefi bir cazibe kazandırmaya kalkmasındadır. Neolitik dönemden günümüze geniş bir tarihsel çerçevede devlet ve demokrasi üzerine ortaya konulan onca karışık, çelişik, tutarsız ve eklektik düşünce yığınının gelip bağlandığı sonuç, devletle demokrasinin uzlaşmaya dayalı birlikteliği, yani “1 devlet +1 demokrasi” formülü olmaktadır. Emekçileri ve ezilenleri kurulu devlet düzenini yıkmak ve kendi devrimci iktidarlarını kurmak amaç ve hedefinden ilelebet men eden bu formüle göre, ikisi de sınıflar üstü olan devlet ile demokrasi hep birarada var olacaklar, birbirinin varlığına karşılıklı olarak saygı duyacaklar, gerektiğinde ilkeli uzlaşmalar temelinde işbirliği halinde hareket edecekler ve elbette bu arada “ne kadar az devlet o kadar çok demokrasi” formülü gereğince, demokrasi devlet aleyhine kendi varlık ve etki alanını genişletmeye çalışacaktır.

Bu düşünce çizgisi, göz boyamaya yönelik teorik-felsefi süslemelerinden arındırıldığında, mevcut burjuva sınıf devletini dayandığı sınıf ilişkileri ile birlikte esası yönünden benimsemek, fakat tekeli, keyfi ve despotik niteliğini siyasal reformlar yoluyla sınırlandırmak anlamına gelmektedir. Türkiye’nin reformist solu üzerinden de çok iyi bildiğimiz “demokrasinin sınırlarını genişletme” programı da gerçekte bundan başka bir şey değildir, ya da daha doğru bir ifadeyle, mantığı yönünden temelde bu olmakla birlikte gerçekte bunun çok daha fazlasıdır.

Demokrasi, sınıflar ve sınıf mücadelesi...

Klasik biçimiyle sosyal-demokrasi, demokrasinin de gerçekte bir devlet biçimi olduğu ve dolayısıyla bir sınıf niteliğine sahip bulunduğu bilimsel gerçeğini reddederek, burjuva demokrasisini sınıflarüstü demokrasi olarak sunar; onu bu yolla allayıp pullar, yüceltip idealleştirir ve bu aldatmacaya dayanarak işçi sınıfını ve emekçileri burjuva sınıf düzeni ve devleti sınırları içinde tutmaya çalışır. Devletin ve demokrasinin sınıf niteliğini reddeden, bunu demokrasinin de gerçekte bir devlet biçimi olduğu bilimsel düşüncesinin reddi ile birleştiren, sonra da bunları alıp pek yeni ve orijinal şeylermiş gibi sunan Abdullah Öcalan da, böylece işin aslında klasik sosyal-demokrasinin devlete ve demokrasiye ilişkin gerici liberal tezlerini, daha karışık ve bulanık bir düşünce sistemi içinde yinelemiş olmaktan öteye gitmemektedir. Klasik sosyal-demokrasi ile bu ideolojik birlik, işin doğası gereği kendini programatik düzeyde de göstermekte, siyasal reformlar yoluyla “demokrasinin sınırlarını genişletme” çizgisi bunun açık ve somut ifadesi olmaktadır.

Yine de klasik sosyal-demokrasi, herşeye rağmen sınıf ilişkilerinden hareket eden ve emekçileri temsil

etmek iddiası taşıyan sosyal liberal bir akım olarak daha ileride durmakta, daha kapsamlı ve bütünsel bir siyasal ve toplumsal reform programı ile hareket etmektedir. İmralı üzerinden geliştirilen yeni ulusal liberal çizgi ise, mevcut cumhuriyeti demokratikleştirmek gibi genel bir iddia taşısa bile gerçekte bütünsel bir demokratik reformlar programından dahi yoksundur. Demokratikleşme sorunu daha çok “Kürt reformu”na indirgenmekte, demokrasi mücadelesi kapsamındaki öteki temel sorunlar ile işçi sınıfı ve emekçilerin temel demokratik istemleri özenle es geçilmektedir. Sorun bir Kürt reformu çerçevesinde ne edip edip burjuvaziye ve devleti ikna etmek, böylece onlarla barışıp bütünleşmek olduğu için, ucu düzen ve devlet yıkıcılığına çıkan (dolayısıyla burjuvazi payına fazlasıyla can sıkıcı ve tatsız) sorunlardan bilinçli bir tutumla özellikle uzak durulmaktadır.

İmralı’dan beri Türk burjuvazisi/devleti payına sınırlı bir “Kürt reformu”nun ödülü, bölgesinde lider bir emperyal güç olarak sivrilme üzere “Kürtler”in tam desteğini elde etmektedir; oysa siyasal özgürlüklerin devrimci bir çizgide kazanılmasına yönelik bir işçi ve emekçi mücadelesi, hele de Kürt halk hareketi ile içiçe geliyorsa, burjuva düzeni ve devleti için gerçek bir tehlike demektir. 12 Martlar ve 12 Eylül, burjuvazinin ve kendisini arkalayan emperyalist güçlerin bu türden gerçek bir devrimci-demokratik halk hareketine nasıl yaklaştığını öğretici bir açıklıkla ortaya koymaktadır. Abdullah Öcalan’ın aradığı türden bir “Kürt reformu” ise burjuva düzenine ve devletine bu tür tehlikeleri daha temelli bir biçimde nasıl bertaraf edeceği vaadine dayanmaktadır.

Bu tutum, Abdullah Öcalan’ın sınıfları atlayan, tümünden yok saymasa da onlara esasa yönelik bir anlam ve işlev yüklemeyen yeni liberal görüşleriyle de uyumludur. Bu liberal görüş açısına göre yalnızca demokrasinin kendisi değil, demokrasi uğruna mücadele de sınıflar üstüdür. Bu nedenledir ki Abdullah Öcalan, gericiğin kaynağını ve dayanağını oluşturan, bu konumuyla demokrasiyi ve demokratik gelişme dinamiklerini boğan sınıflardan söz etmediği gibi, demokrasiden çıkarı olan ve demokrasi mücadelesini temel dinamiklerini oluşturan sınıf ve tabakalardan da söz etmez. Onun yeni düşünce sisteminde kategorik olarak demokrasi mücadelesinin gerici engelleri ya da devrimci dinamikleri olarak sınıflar yoktur. Bunun yerine, bir tarafta statükocu oligarşik devlet ve öte tarafta feminist, çevreci, etnik, kültürel ve dini gruplar, bunların birarada oluşturduğu “sivil toplum” vardır. Türkiye’de gericiğin kaynağını oluşturan, özgürlükleri boğan, emekçileri ve ezilenleri sistemli bir sınıf baskısı altında tutan, emperyalist dayanaklarıyla birlikte burjuvazinin sınıf egemenliği sistemi değil fakat devlete egemen statükocu oligarşik zihniyettir. Bu durumda demokrasi mücadelesi de bir sınıflar mücadelesi değil, fakat “sivil toplum”u oluşturan etnik, dini ve kültürel gruplar ile oligarşik devlete yön verenler, onların temsil ettiği zihniyet arasındaki bir mücadeledir. Öylesine ki, statükocu zihniyet ile demokratikleşmeden yana zihniyet arasındaki mücadelenin bu ikinci kutbunda, duruma göre bizzat burjuvazinin kendisi ile emperyalistler bile

yer alabilmekte, demokrasi dinamikleri rolü oynayabilmektedirler.

Bu sivil toplumcu demokrasi anlayışı, kolayca görülebileceği gibi, AB’nin Türkiye için öngördüğü demokrasi anlayışı ile de çakışmaktadır. Bilindiği gibi bu demokrasi anlayışının somutlanmış biçimi olan “Kopenhag kriterleri”, işçi sınıfı ve emekçilerin temel demokratik hak ve özgürlükleriyle değil, fakat yalnızca etnik, dini ve kültürel grupların hak ve sorunlarıyla ilgilidir. Abdullah Öcalan, Kürt sorunu saklı tutulmak kaydıyla AB kriterleri Türkiye’nin “tam demokrasi” ihtiyacını zaten karşılamaktadır derken, bu anlayışla görüş birliğini ayrıca vurgulamış olmaktadır.

Yeri geldikçe önemle vurguladığımız gibi, bu alabildiğine çarpık ve güdük demokrasi anlayışının devrimci siyasal açıdan en zararlı ve tehlikeli yanı, Kürt sorununu Türkiye’nin genel demokrasi ve devrim mücadelesinden koparmasıdır. Zira bu, çıkarları ve kaderleri birbiriyle kopmaz biçimde bağlı olan Kürt halkıyla Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin mücadelesi birliğini zaafa uğratmakla aynı anlama gelmektedir. Kürt sorununun çözümünü sınırlı bir devlet reformuna indirgeyen ve bunu da bir yandan güncel korkuların, öte yandan emperyal heveslerin köriklenmesi temelinde devletin ikna edilmesine bağlayan tutum da bu çerçevede anlamını bulmaktadır.

Bu düşünce çizgisi ve onun ürünü politika, başarısı ölçüsünde, Kürt halkının devrimci birikimini ve potansiyelini düzenle barışıp bütünleşmeye feda eden; başarısızlığı ölçüsünde ise, Türk ve Kürt halklarının bir yanda saldırgan bir ezen ulus şovenizmi, öte yandan içe kapanmaya dayalı bir ezilen ulus milliyetçiliği temelinde birbirinden kopmasını, dahası karşı karşıya getirilmesini kolaylaştıran bir niteliğe sahiptir. (6 yıllık İmralı süreci ve bu sürecin günümüzdeki seyri, bu son söylenenlerin anlamını yeterli açıklıkta ortaya koymaktadır).

Yeni PKK programında demokrasi sorunu

Geçen Nisan (2005) ayında toplanan “yeniden inşa” kongresinde kabul edilen yeni PKK programı ile ona eşlik eden kararlar, İmralı sonrası dönemin Kürt hareketinde yarattığı köklü ideolojik-politik değişimin bütünlüğü içinde görülebilmesi bakımından önemlidir. Abdullah Öcalan’ın İmralı savunmalarını incelememiş olup da bu konuda yine de bir fikir edinmek isteyenler, yeni PKK programı üzerinden bu olanağı bulabilirler. Üstelik savunmalarda dağınık, sistemsiz, çelişik ve bulanık duran temel görüşler, özü ve esası yönünden bu programda ve onu tamamlayan kararlarda olanaklı olduğunca (olanaklı olduğunca diyoruz, zira Abdullah Öcalan’a lafızda bile sadakat göstermek PKK’de gitgide kökleşen bir tutumdur) çelişkilerden ve tutarsızlıklardan arındırılarak belli ölçülerde bir düzene de kavuşturulmuştur. (Yeni PKK Programı için bkz.: *PKK Yeniden İnşa Kongre Belgeleri*, Çetin Yayınları, s.175-243)

Bir önceki bölümde genel mantığı yönünden özetlediğimiz bu program bizi burada yalnızca demokrasi sorununa ve mücadelesine yaklaşımı üzerinden ilgilendirmektedir. Bu sınırlamanın yanlış bir

“genişletme” programı

H. Fırat

(Kızıl Bayrak, Sayı: 2005/41, 5 Ekim 2005)

izlenim yaratmaması için şunu da ekleyelim ki, demokrasi sorunu gerçekte bu programın başı ve sonu, temel ilkesi ve tüm içeriğidir. Beş ana bölümden oluşan bu programın “*Demokratik-Ekolojik Cinsiyet Özgürlükçü Toplum*” başlığı taşıyan ilk bölümü (ki tüm programın yaklaşık yarısını oluşturmaktadır), Abdullah Öcalan’ın tarih ve toplum görüşlerinin geniş bir özetinden oluşmaktadır. Onu Ortadoğu ve Kürdistan toplumuna ayrılmış (ve yine Abdullah Öcalan’ın savunmalarından derlenmiş en önemli pasajlardan oluşan) iki bölüm izlemektedir. İçeriği ve sunuluş yönünden program sayılabilecek asıl kısmı oluşturan son iki bölüm ise (kitap sayfasiyla 68 sayfalık programın son 7 sayfası) tümüyle “demokratik dönüşümler”e ayrılmıştır. Bizi de yalnızca dayandığı mantık yönünden olmak üzere işte bu son iki bölüm ilgilendirmektedir. Tüm program metninin politik finalini oluşturan bu bölümler, yeni PKK’nin (esas yönünden ulusal sorun eksenli olmak üzere) “demokrasinin sınırlarını genişletme” çizgisinde bir liberal reform partisine dönüştüğünün tartışmasız bir belgelenmesidir.

Abdullah Öcalan’nın “yeni sistem”i ile tam bir uyum içinde davranan bu programın herhangi bir sınıf tahliline dayanmadığını, böyle bir tahlilin sonuçlarını içermek bir yana, modern burjuva toplumunun sınıflarını karşılıklı ilişkileri içinde öylesine bir anmak yoluna bile gitmediğini, burada bir kez daha yineliyoruz. Bunun yerine program “gençlik” ve “kadın” gibi tüm sınıfları kesen toplum kategorilerini esas alıyor ve Abdullah Öcalan’dan farklı olarak bunlara, elbette “demokratik dönüşüm”deki rolü ve önemi bunlardan sonra gelmek üzere, “emekçiler” kategorisini ekliyor. “Cinsiyet özgürlükçü ve ekolojik toplum” eksenli bir “demokratik dönüşüm”den sözeden program, bu “demokratik dönüşümün öncü kesimi kadın ve gençliktir” diyor (s.237). Bu düşünce programın öteki bölümlerinde ve kongre kararlarında yeri geldikçe yineleniyor. (Kongre kararlarında kadının öncü konumu ve rolü, “*mevcut sınıflı toplum gerçekliğiyle bütünleşmeyen yapısı ve özgürlük tutkusuyla*”; gençliğinki ise “*toplumsal dönüşümdeki dinamizmi ve özgürlükteki ısrarıyla*” gerekçelendiriliyor. S.286).

Toplumsal sınıfları es geçip yerine tüm sınıfları kesen toplumsal kategorileri geçiren program, bu tutumuyla uyumlu olarak, mevcut sınıf egemenliği sistemi ve mülkiyet ilişkileri üzerine de herhangi bir tutum ortaya koymuyor (demek oluyor ki gerçekte onları bugünkü biçimiyle benimsiyor). Yeni PKK programında, kapitalizme ve emperyalizm dayanan modern sömürü ilişkileri bir yana, ortaçağ kalıntısı feodal ilişkilerin tasfiyesi konusunda bile açık ve kesin bir tutum göremiyoruz. “*Demokratik dönüşümün görevleri*” başlıklı son bölümün birinci alt bölümünde buna ayrılmış madde şöyle:

“*Ortaçağ kalıntısı ağalık, şeyhlik, aşiretçilik, tarikatçılık gibi olguların uygun yöntemlerle demokratik dönüşüme uğratılması.*” (8. madde, s.239)

Burjuva demokratik sınırlarda bile olsa az çok tutarlı bir demokratik dönüşümü hedefleyen her ciddi program, sayılan tüm kalıntı ve kurumların kesin tasfiyesinden sözeder, etmek durumundadır. Oysa PKK programı

tasfiyeden değil fakat “*uygun yöntemlerle demokratik dönüşüme uğratılması*”ndan söz ediyor. Bunun bir dikkatsizlik ürünü olmadığı, sorunun bilinçli bir tutumla böyle formüle edildiği, programın aynı soruna değinen öteki bölümlerinden de anlaşılıyor (örneğin sayfa 233’te aynı görüş, neredeyse aynı ifadelerle, şöyle yineleniyor: “*Ayrıca Ortaçağ kalıntıları olan ağalık, şeyhlik, aşiretçilik, tarikatçılık gibi olguların uygun yöntemlerle demokratik dönüşüme zorlanması gerekir.*”).

Fakat buna daha dolaysız bir kanıt, bizzat Abdullah Öcalan’ın savunmalarıdır. Bu savunmaların sonuncusu ve yeni PKK programının esin kaynağı olan *Bir Halkı Savunmak*’ta, Abdullah Öcalan, yeri geldiğinde sert ve anlamlı eleştiriler de yöneltmekle birlikte, reformdan geçirilmeleri kaydıyla bu ortaçağ artığı kurumların “sivil toplum kuruluşları” rolü oynayabileceğini söylemekte bir sakınca görmemekte, bunu Ortadoğu toplumları için bir özgün durum olarak sunmaktadır.

Kongre kararlarından birinde tasfiyeden de söz etse bile (s.287), programdaki “*uygun yöntemlerle demokratik dönüşüme uğratılması*” ifadesi, PKK’nin toplumsal ilişkilere her türden köklü ve radikal müdahaleyi ilke olarak terketmiş bulunan yeni ideolojik-politik konumuyla gerçekte fazlasıyla uyumlu ve tutarlıdır.

Bu aynı sorun, demokrasiyi ülküleştiren ve tutarlı demokratik uluslaşmadan sözeden PKK’nin, Kürdistan gibi geleneksel kırsal ilişkilerin nispeten güçlü olduğu ve köylülüğün aşiret, ağalık ve tarikat ilişkilerinin kıskacında bulunduğu bir coğrafyada, demokratik bir köylü programından da yoksun olduğunu göstermektedir. Kürt sorununu genel demokrasi mücadelesinden koparan ve tüm bir siyasal-toplumsal içeriği ile almak yerine onu dil ve kültürel haklar sınırlarında güdük bir anayasal reform programına indirgeyen bir hareketin, köylülüğün özgürleşmesi konusunda az-çok tutarlı bir programdan yoksun olması kuşkusuz şaşırtıcı değildir. Nitekim ne koca koca

savunma kitaplarında Abdullah Öcalan ve ne de yeni programında PKK, köylülüğün özgürleşmesi sorunu ve mücadelesine bir-iki satırlık olsun değinmek ihtiyacı duymaktadır.

Sınıf ve mülkiyet ilişkilerini tartışma dışı tutmaktan gelen bu büyük açmaz ya da tutarsızlık, kendini tüm öteki toplumsal sorunlar üzerinden de aynı şekilde göstermektedir. Üzerine onca söz edilen kadın sorunu, buna en çarpıcı örneklerden biridir (“Yeni toplum paradigması”na kadın özgürlüğü ile birliktedir adı veren ekoloji, aynı duruma örnek bir öteki sorundur). Sınıflı toplum düzeninin kadın için cins köleliği demek olduğunu Marksizmden ödünç düşüncelerle yineleyip duran Abdullah Öcalan ve onu yeni programı üzerinden aynen tekrarlayan PKK, kadının bu kölelikten kurtuluşunun toplumsal koşulları konusunda iğne ucu kadar değer taşıyan bir görüş ortaya koyamamaktadırlar. Söylenenlerin ideoloji ve ahlak mücadeleleri boyutlarını aşabildiği yerlerde “kültür evleri”nden (Abdullah Öcalan) ya da “özgür kadın parklarının ve evlerinin oluşturulması”ndan (yeni PKK Programı) söz edilebilmektedir ancak.

Bu, kurulu toplumsal düzeni, onun sınıf ve mülkiyet ilişkilerini tartışma dışı tutmanın getirdiği pek acıması bir durum sayılmalıdır. Sorun sınıf ve mülkiyet ilişkileri üzerinden ortaya konulup çözümüne de buradan bakılmadığı sürece, ideoloji, zihniyet ve ahlak mücadeleleri üzerine edilen sözlerin de kendi başına bir anlamı kalmaz. Zira aynı toplum ilişkileri o aynı ideoloji ve ahlakı da döne döne yeniden üretir ve egemen kılar.

Dolaysız olarak ulusal sorunu ilgilendiren (ortaçağ artığı ilişki ve kurumların tasfiyesi, köylü sorunu) ya da dosdoğru “*Demokratik-Ekolojik Cinsiyet Özgürlükçü Toplum paradigması*” kapsamında yer alan toplumsal sorunlar konusunda tutumu bu olan yeni PKK programı, demokratik siyasal sorunlar sözkonusu olduğunda hiç de daha iyi bir durumda değildir.

(Devam edecek...)

Yeni PKK Programı’ndan...

Demokratik dönüşümün iki temel yönü

Demokratik dönüşümün iki temel yanı vardır. Birincisi, cinsiyet özgürlüğüne ve ekolojiye dayalı demokratikleşme; ikincisi ise demokratik uluslaşmayı geliştiren Kürt sorununun Demokratik Konfederatif çözümüdür.

Birinci yan, demokratik, cinsiyet özgürlükçü ve ekolojik toplumun geliştirilmesini ifade eder. Demokratik toplum, toplum içi özgürlüklerin geliştirilmesi temelinde halkın demokratik örgütlenmesi, yaşamı ve mücadelesidir. Cinsiyet özgürlüğü, duygu, zihniyet ve davranışta varolan erkek egemenliğine son verme, tarih içinde oluşmuş cinsiyetçi toplumu değiştirme, kadının tam bir özgürlük ve eşitlik temelinde toplumsal yaşamın her alanına katılımını sağlamadır. Ekoloji ise, doğanın ve çevrenin tahribini önleme temelinde bozulan toplum-doğa dengesini yeniden kurmadır. Bu üç alan da devrim niteliğinde olup iç içe ve birlikte gelişir, gerçekleşir.

İkinci yanı oluşturan Kürt sorununun çözümü, öncelikli olarak Kürdistan’da Demokratik Konfederalizmin geliştirilmesini ve buna bağlı olarak Kürdistan üzerindeki inkâr sisteminin kınılmasını, Kürt kimliğinin anayasal düzeyde tanınmasını, Kürt dili ve kültürü üzerindeki her türlü baskı, sınırlama ve asimilasyona son verilmesini, demokratik Kürt ulusal örgütlülüğünün geliştirilmesini içerir.

Demokratik dönüşümün bu iki yanı iç içedir. Kürt toplumunun cinsiyet özgürlüğüne ve ekolojiye dayalı demokratikleşmesi geliştikçe Kürt sorununun demokratik çözüm gücü ortaya çıkar. Kürt sorununun demokratik çözümü ve demokratik Kürt uluslaşması geliştikçe, Kürt toplumunun cinsiyet özgürlüğüne ve ekolojiye dayalı demokratikleşmesinin önü açılır.

10. Ulaşım Şurası İstanbul'da toplandı...

Gelecek ulaşılmaz olmasın!

6-7 Ekim tarihlerinde İstanbul'da gerçekleşecek IMF-Dünya Bankası toplantısına sayılı günler kaldı. Bu arada 27 Eylül-1 Ekim tarihleri arasında İstanbul'da 10. Ulaştırma Şurası toplandı. Şura uluslararası birçok katılımcının yer aldığı ve “Hedef 2023” şiarıyla Haliç Kongre Merkezi'nde gerçekleşti.

10. Ulaştırma Şurası'na dair oluşturulan internet sitesinde yer alan davet metninde şu ifadeler yer almaktadır: “*Ulaşım ve iletişim sektörlerinde Ülkemizin Avrupa Birliği ve uluslararası sistemlere ve platformlara entegrasyonunun sağlanması, rekabet gücünün artırılması, iletişim sektöründeki, teknolojik gelişmeler, rekabet, kalite, fiyat gibi konular başta olmak üzere sektörlerin sorunlarının konunun uzmanları tarafından tartışılıp, her iki sektörde de geleceğe yönelik projeksiyonların daha sağlıklı yapılmasına imkan sağlanması amacıyla Bakanlığımızın koordinatörlüğünde 10'ncu Ulaştırma Şurası'nın yapılmasına karar verilmiştir.*” Bu açıklama bu toplantının hangi amaca hizmet ettiğini ve nasıl sonuçlar elde etmeyi planladığını çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Açıklamada yer alan **rekabet, kalite, fiyat, entegrasyon** vb. kelimeler kapitalist sistem içerisinde çokça kullanılan iktisadi terimlerden sadece birkaçı. Elbette kullanılan bu kelimeler niyetten bağımsız değildir. Sermayenin ve onun resmi temsilcilerinin hayata geçirmek istediği tüm politikalar kapitalist sistemin işleyiş yasaları ile bir bütünlük oluşturmaktadır. 10.'su yapılan bu toplantıda “ulaşım sorununa insan temelli nasıl müdahale edilebilir?” sorusuna cevap için yapılmamaktadır. Kapitalist egemenlerin sorduğu sorular her zaman bizlerin sorduklarından farklı olmuştur. Bu toplantıyı da “21. yüzyıl kapitalizminde ulaşımın ve haberleşmenin kâr yüzdeleri nasıl artırılır?” sorusuna cevap arandığı bir organizasyon olarak değerlendirmek gerekir.

1923 İzmir İktisat Kongresi'nden, 2009 10. Ulaşım Şurası'na...

Şuraya dair hazırlanan programda Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım'ın sözleri yalanın ve niyetin biraradalığı bakımından belirtilmeye değerdir. Binali Yıldırım şunları söylemektedir: “*...Her zamandan daha eşitlikçi, daha yaşanabilir bir dünya tasavvuru söylem olmaktan çıkıp eyleme dönüşmek zorundadır.*” Üstelik kitlelerin ulaşımında yaşadığı sorunlar, her an yeni bir zam gerçekliği taşıyan tarifeler, pıtrak gibi biten özel araçlar, otomobil, petrol, taşımacılık şirketleri gün gibi ortadayken bu ifade yalana dair oldukça net bir cümle olarak karşımızda duruyor. “*...Türkiye'de son yedi yılda gerçekleştirdiğimiz yatırımlar, bir yandan İzmir İktisat Kongresi'nde alınan kararlar çerçevesinde Cumhuriyet'in ilk yıllarındaki ulaşım politikasıyla örtüşürken, diğer yandan 1950 sonrası dengesiz ulaşım politikalarının ülkeye kaybettirdiklerini de telafi edecek boyutta olmuştur.*” Bu cümleyle de niyete doğru bir açılım yapıyor. 1923 yılının 17 Şubat'ında alelacele toplanan İzmir İktisat Kongresi Türk burjuvazisinin iktisadi ve sosyal olarak emperyalist egemenliğe nasıl bir kapı araladığının göstergesiydi. Mustafa Kemal'in kongre açılış konuşmasındaki sözleri emperyalistlere ve onun yerli işbirlikçilerine karşı verilen bir güvenin tarihsel belgeleridir adeta. Mustafa Kemal Kongre'de şunları söylemişti: “*...Kanunlarımıza uymak şartıyla yabancı*

sermayeye gereken güveni sağlamaya her zaman hazırız,” sözleri ile ekonomi bakanı Mahmut Esat Bozkurt'un; “*...Yeni Türkiye Ekonomi Okulu'nun yabancı sermayeye karşı bir düşmanlığı olduğu sanılmasın. Türklerle aynı kanunlara ve şartlara bağlı olmak üzere yabancı sermayeye hatta başka memleketlerden fazla, kolaylık göstermeye hazırız.*” 1923 yılından 2009 yılına kadar kapitalizme bağlılıkta hiçbir görevini eksik etmeyenler bir dizi yasanın, gizli-açık anlaşmanın mimarları olmuştur. Bu anlaşmalardan konumuzla bağlantılı olan GATS'a dair bir takım bilgiler verelim.

GATS-Hizmet Ticareti Genel Antlaşması ile elektrik, haberleşme, eğitim, sağlık, ulaşım vb. kullandığımız ve vazgeçemeyeceğimiz hizmetler metalaştırarak birer kâr alanı haline getirilecek ve piyasa koşullarına terkedilecek. Karayolu, havayolu, demiryolu, kent içi ulaşım hizmetleri de bu anlaşmanın maddeleri arasındadır. Anlaşmadaki tüm hükümlerin eksiksiz yerine getirilmesi imzalayan ülkeler için bir zorunluluktur. Bir yandan sermaye yaşam alanlarımız içerisinde dilediği gibi at koşturabileceği koşulları yaratırken diğer taraftan yaptığı toplantılar ve kongrelerle de bu durumu esnek ve her kesimin söz sahibi olduğu bir süreç olarak göstermeye çalışıyor. Zira, yine şuranın davet metninde kamu kurum ve kuruluşlarından, üniversitelerden ve sivil toplum örgütlerinden vb. uzmanların katılımının olacağını belirtmesi bunu göstermektedir.

3. Köprü tartışması...

Şuranın temel tartışma başlıklarının içerisinde olmasa da 3. Köprü yine gündemdeydi. 28 Eylül'de Haliç Kongre Merkezi'ndeki açılışa katılarak bir konuşma yapan Tayyip Erdoğan şunları söyledi: “*...Bugün karşı çıkanlar birinci köprüye de karşı çıkmışlardı ama sonra utanmadan, sıkılmadan o birinci köprüünün üzerinden seyahat ettiler. İkinci köprüye de karşı çıktılar, sonra utanmadan, sıkılmadan o köprüünün üzerinden de geçtiler. Şimdi aynen 3. köprüye de karşı çıkıyorlar.*” Bu sözler kapitalist ahmaklığın yeni bir örneğidir. Tayyip

Erdoğan bu konuşmasında yeni karayolları ile çağ atlandığını ve kaza yollu ölümlerin azaldığını belirtti. Böylece son on yılda trafik kazalarındaki %95'lik artışın ve bu bayram tatilinde yaşanan trafik kazaları sonucu 100'ün üzerindeki ölümün üzerinden atlamaya çalıştı.

Şura boyunca yapılan tartışmalar ve sunulan çözümler, elbette ki biz işçi ve emekçilerin hayatlarını kolaylaştıracak cinsten olmayacak. İstanbul özelinde yaşananlar, seçim döneminde çıgırtkanlığı yapmakla bitmeyen metrobüs deneyimi, kaldırılan seferler, ücretsizken yavaş yavaş ücreti artan aktarmalar, trafikte geçen muazzam zamanlar, tıklım tıklım otobüsler bizlerin gerçeği olarak karşımızda duruyor. Tüm bu tartışmalara kendi cephemizden yanıtımız şudur: “*...her türden ulaşım hizmeti ücretsiz ya da mümkün olduğunca düşük ücretle sunulmalıdır. Özelleşmiş olan her türden araç tekrar kamulaştırılmalı, sunulan hizmetler iyileştirilmelidir. Araçların kalitesi artırılmalı, bakımları eksiksiz yapılmalı ve gerekli önlemler alınarak olası kazaların önüne geçilmelidir. Şehrin etütleri iyi yapılmalı, geliştirilen projeler tüm halkı kapsayacak bir biçimde hazırlanmalıdır. Toplu taşıma araçları artırılarak önemi vurgulanmalıdır. Yeraltı ulaşım sistemleri, şehrin ve çevresinin her türlü ihtiyacını gözeterek şekilde genişletilmelidir, vb...*” (**Kapitalist Sistem ve Ulaşım Sorunu**, sayı: SİKB 2009/09, 6 Mart 2009)

Bu vesileyle ulaşım hakkımız için mücadele etmenin gerekliliğini bir kez daha yineliyoruz.

Kapitalizm mağduru Gültepe halkına sus payı...

Sel felaketinin acı faturasıyla karşı karşıya kalan aileler yaralarını sarmaya çalışıyorlar. İstanbul Küçükçekmece ilçe sınırları içerisinde yeralan Gültepe Mahallesi halkı da mağduriyeti yaşayanlar arasındaydı. Yaklaşık 5 yıldır her yağmur sonrasında evlerini yağmur suyu ve kanalizasyon suyu basan Gültepe Mahallesi halkı 17 Eylül günü eylem gerçekleştirmişti.

Sermayenin yerel temsilcisi Yeniay, ellerinden birşey gelmediğini ve bunun üzerine sadece kısıtlı işlemler başlatabileceklerini söylemişti.

İSKİ Müdürlüğü'nden Küçükçekmece Belediyesi'ne bağlı Beyaz Masa'ya kadar şikayetlerine cevap alamayan Gültepe Mahallesi halkına 25 Eylül günü Bayındırlık ve İskan Bakanlığı'ndan gelen yetkililerce 750 TL ile bin TL arasında bir “sus payı” verildi.

Gelen yetkililerin sözlerini aktaran Gültepe halkı, belediyenin afet bölgesi içerisinde yer almayan Gültepe Mahallesi'ne gelmesinin tek sebebinin belediye önünde yapılan eylem olduğunu söyledi.

Meşru-fiili eylem hattında ise kararlılığını dile getirmekte olan Gültepe halkı, sadaka değil, hizmet istediğini gelen yetkililere aktarmış oldu. Tüm altyapı çalışmalarının tamamlanana kadar bu eylem hattında direteceklerini söyleyen mahalle sakinleri, yetkililere “bizleri yine beklesinler, geleceğiz!” mesajını verdiler.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Güven Elektrik'teki sendikal örgütlenme deneyimi üzerine...

Yeni mevziler kazanmak deneyimlerden öğrenmekten geçiyor!

Üç yıldır sendikal örgütlenme mücadelesi yürüten Güven Elektrik işçileri, 19 Ağustos'ta imzalanan Toplu İş Sözleşmesi ile birlikte sendikalaşma sürecini tamamladılar. Böylece metal işçileri, Güven Elektrik işçileri şahsında yeni bir mevzi daha kazandılar.

Üç yıllık zorlu bir mücadelenin sonucu elde edilen bu kazanımın, başta metal işçileri olmak üzere sınıfın diğer bölüklerine üzerinde de olumlu bir etkisi muhakkak olacaktır. Ancak bu etkinin düzeyini belirleyecek olan ilerici-öncü işçilerin bu kazanımı sınıfın diğer bölüklerine maledebilmeleri olacaktır. Bu açıdan Güven Elektrik kazanımını sınıfın diğer bölükleri arasında etkili bir ajitasyona konu etmek metal sektöründeki öncü işçilerin önünde duran güncel bir görevdir.

Öte yandan asıl belirleyici olan ise sendikalaşma deneyiminin bizzat Güven Elektrik işçileri üzerinde nasıl bir etki ve bilinç değişimi yarattığıdır. Zira direniş, eylem ve mücadelelerin başarı ölçütü, hiçbir zaman tek başına hedeflenen sonuçlara ulaşılp ulaşılamaması üzerinden değerlendirilemez.

Kimi direnişler ve eylemler hedefledikleri sonuçlara varamasa da, bıraktığı dersler ve deneyimler bakımından sınıf hareketi için anlamlı kazanımlar olarak tarihe geçer. Öyle deneyimler de var ki tam tersi sonuçlar doğurabilir. Çok kolay elde edilen başarılar kolayca da kaybedilebilir. Yakın zamana kadar Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlü olan Surtel Kablo işçilerinin ihanetçi Türk-Metal Sendikası'na geçişleri buna örnektir. Bu açıdan Güven Elektrik deneyimini bu gözle irdelemek metal işçilerinin yarınki mücadelelerine ışık tutması bakımından önemlidir.

Güven Elektrik'teki üç yıllık sendikal örgütlenme tablosu zengin deneyim ve dersler içermektedir. Öyle ki sendikalaşma süreci sadece işçilerle Güven Elektrik patronu arasındaki ilişkileri-çelişkileri açığa çıkarmakla kalmamış aynı zamanda sendikal bürokrasinin kendi iç çekişmelerinin dışa vurduğu bir süreç olarak da yaşanmıştır. Yine bu aynı süreç işçilerin birliğinin çeşitli nedenlerle zaafa uğraması ve yer yer iç ilişkilerinin zedenlenmesine yolaçmıştır. Tüm bu gelişmelere rağmen sendikal örgütlenme mücadelesi hedefine ulaşmıştır.

Elbette birçok engeli aşarak sendikalaşmayı başarmak, Güven Elektrik işçilerinin her durumda doğru sınıfsal tutum aldıkları anlamına da gelmemektedir. Zira işçilerin sınıfsal bir bilince kavuşmaları, mücadelenin çeşitli aşamalarında doğru sınıfsal tutumu almaları sadece mücadele okulundan geçmelerine bağlı değildir. Bu bilinç, tam da bu zemin üzerinden sergilenecek doğru politik bir önderlikle sağlanabilir ancak. Bunun yolu da her eylemin ve mücadelenin öne çıkardığı öncü unsurların bu doğru politik hatta çekilebilmesinden ve kazanılmasından geçer.

Nitekim Güven Elektrik'teki sendikalaşma süreci sendikanın kazanılmasında temel rolü oynayan “öncü” unsurları öne çıkarmakla birlikte, bu öncüler belli yönleriyle zayıflıklar taşıyan bir yapıdadırlar. Bunda mevcut sınıf hareketinin verili durumundan

öteye BMİS'e hâkim olan sendikal anlayışın payı önemli bir yere sahiptir.

Güven Elektrik'te bu zayıflık kendini en başta örgütlenme süreci üzerinden ortaya koymuştur. Örgütlenme komiteler üzerinden yükselen sağlam iç örgütlülüklere dayanan bir temelde başlamamış, üyeliklerin hızla tamamlandığı ilk süreçlerde de bu durumun önemi yeterince gözetilmemiştir. Patronun ilk saldırısına karşı gösterilen eylemli tepkilerin yaratmış olduğu rehavet konunun öneminin gözardı edilmesine yol açmıştır.

Dahası işçileri zor süreçlere hazırlayacak ve onlara sınıf bilinci verecek sistematik bir eğitim çalışması gerçekleştirilmemiştir. Elbette sürecin çeşitli aşamalarında sendika toplantıları gerçekleştirilmiş ancak bunlar bahsedilen ihtiyacı karşılayacak nitelikteki toplantılar olmaktan uzak olmuştur.

Eylemliklerin devam ettiği hareketli bir dönemin ardından işleyen yargı süreci işçiler üzerinde beklemece bir ruh hali yaratmıştır. Oysa ki sendikalaşma süreci işçilerin bilincini fabrikanın dar sınırlarının ötesine taşıyabilmenin zeminlerine yeterince dönüştürülemedi.

Nitekim eylemliklerin gerçekleştiği ilk dönemler dışında üç yıllık Güven Elektrik sürecinin kamuoyuna yeterince mal edilememesi deyim yerindeyse sesiz sedasız sürmesinin bir nedeni de budur. Bu durum doğal olarak öncü işçilerin şekillenmesinde ve bilincinin oluşmasında belirleyici bir etken olmuştur. Güven Elektrik işçileri yürüttükleri mücadeleyle sadece kendi fabrikalarıyla sınırlı bir kazanım değil sınıf hareketinin toplamı açısından da önemli bir deneyim-kazanım olacağı gerçeğine yeterince vakıf olamamışlardır. Yine bunun doğal bir sonucu olarak gerek bölgesel (DESA, ATV-Sabah grevi, Halkalı Kâğıt Grevi vb.) eylemliklere gerekse de kamuoyuna yansıyan merkezi eylemliklere Güven Elektrik işçilerinin ilgisi ve katılımı oldukça sınırlı kalmıştır.

Elbette bu durumun yaşanmasındaki diğer bir neden; sendikal örgütlenme mücadelesine asıl darbenin BMİS bünyesindeki anlayıştan gelmiş olmasıdır. Öyle ki patronun saldırıları karşısında birliğini koruyabilen Güven Elektrik işçileri, sendika içi çekişmede ne yazık ki birliğini koruyamamış ve taraflaşmaya mecbur edilmiştir. Böylesi bir ortam işçilerin sendikaya olan güvenini yıkarak istifaların artmasına yol açmıştır. Güven Elektrik işçilerinin o güne kadar sağladığı inisiyatif sendika merkezi tarafından patrona altın tepside sunulmuştur.

Güven Elektrik'teki öncü işçilerin öne çıkışında önemli bir dönemeç olan bu sürecin tersinden açığa çıkardığı olumsuzluk ise, bu öncüler şahsında istifa eden işçilere karşı önyargıların oluşmasıdır. Öyle ki, öncü olarak öne çıkan kimi işçilerde bile, istifa eden işçilerin tekrar nasıl kazanılacağından çok onlarsız sendikanın nasıl getirileceği fikri yer yer hâkim hale gelmiştir. Hatta patronun izne çıkartma saldırılarına karşı “istifa edenler böylece cezasını çeksinler şimdi” anlayışıyla hareket etmişlerdir.

Bu durum öncünün bilinç düzeyindeki zaafiyetini

ortaya koyarken sendika da sorunu üyeliklerin tekrar nasıl sağlanabileceği ekseninde ele almıştır. İstifa eden işçilerin tekrar üye yapabilmesi kaygısı, işçilere sınıf bilincinin kazandırılması yönündeki asıl görevin önüne geçmiştir. Sürecin daha zor ve sancılı geçtiği bu dönemlerde öncü işçilerde de “sendika gelsin de nasıl gelirse gelsin” anlayışı öne çıkmıştır.

Belirtmek gerekir ki, ifade edilen bu zaafiyetlere karşın sendikal örgütlülüğün kazanılmasında ve bugünlere gelmesinde belirleyici olan yine bu öncü işçilerin gösterdiği kararlılık olmuştur. Bu da onun kuvvetli ve güçlü yanlarını göstermektedir. Yine BMİS Genel Merkezi'nin işçilerin iradesini yok sayan ve üstenci tutumlarına karşı tepki göstermiş olması olumlu yanlardan biridir.

Her ne kadar sendika içi çekişmenin işçileri taraflaştırma yönündeki etkilerinin bunda bir payı olsa da önemli olan işçilerin böyle bir inisiyatifi gösterebilmiş olmalarıdır. Zira bu durum mevcut öncünün doğru sınıfsal bir politik hatta kazanıldığı takdirde neleri başarabileceğinin somut bir göstergesidir aynı zamanda.

Sendikal örgütlenme sürecinde işçilere sınıf bilincinin kazandırılması için ne denli başarısız kalındığını gösteren bir diğer gelişme ise, temsilcilik seçimleri üzerinden yaşanmıştır. Normal koşullarda her örgütlenme sürecinin açığa çıkardığı öncüler doğallığında temsilci olurken, Güven Elektrik'te temsilcilik seçimleri burjuva düzen partilerinin seçim yarışını andıran sahnelere konu olmuştur. Temsilcilik görevi fabrika içersinde ayrıcalıklı bir konum elde etmenin bir imkânı olarak görülmüştür.

Komitelere dayanmayan ve sağlam bir iç örgütlülük üzerinden şekillenmeyen bir sendikal örgütlenme deneyiminin işçilerde böyle bir bilinç kırılması yaratması son derece doğaldır. Zira işçiler böyle bir deneyimden yoksun kaldıkları ölçüde temsilciliğin sadece işçilerin belirlenen iradesini ifade etmeden öte özel bir misyon taşımadığı bilincine varamazlar. Bu durum işçilerin kendilerini hala bir özne olarak görmediklerinin, sorunların çözümünü “sendikacılar” ve “temsilciler”den beklediklerinin göstergesidir.

Nitekim imzalanan sözleşmenin tatmin edici olmaması (birinci yıl % 6'lık zam, ikinci ve üçüncü yıl enflasyon oranında artış, birinci yıl için 2, ikinci ve üçüncü yıllar için yarımşar ikramiye) ve üç yıllık olarak imzalanması bu durumdan bağımsız değildir. Bu açıdan Güven Elektrik işçilerinin önünde duran en öncelikli görev sendikalı olmanın avantajıyla sınıf bilincini kazanmak yönünde bir an önce harekete geçmek ve sendikayı buna zorlamaktır.

Sonuç itibarıyla Güven Elektrik'le birlikte metal işçileri sendikal alanda bir mevzi daha kazandı. Ancak kazanılan bu mevzinin kalıcı hale gelebilmesi ve yenileri için örnek teşkil edebilmesi bu deneyimden çıkarılacak derslere bağlıdır.

İstanbul Metal işçileri Kurultayı'nın hedeflerinden biri olan Metal İşçileri Birliği'nin ilanından sonra yerine getirmesi gereken temel görevlerinden biri de bu olmalıdır.

Küçükçekmece'den metal işçileri

Ulucanlar direnişinin 10. yılında 10 kızıl yıldızımızı selamladık!..

“Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!”

Ulucanlar Cezaevi’nde katledilen on devrimci 26 Eylül günü İstanbul’da Karacaahmet Mezarlığı’nda gerçekleştirilen etkinlikte anıldı. TUYAB tarafından **TKİP Merkez Komite Üyesi Ümit Altıntaş**’ın mezarı başında gerçekleştirilen anma etkinliği ile Ulucanlar’da devlet terörüne karşı yükseltile direniş selamlanırken katliamların hesabını sorma çağrısı yükseltildi.

Anma kitlenin Karacaahmet Mezarlığı Cami önünde toplanması ile başladı. Ulucanlar katliamını unutmamak, Unutturmayacağız! / TUYAB” pankartının açılmasıyla birlikte sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçildi. Ümit Altıntaş’ın mezarına doğru yürüyüşe geçen kitle yol boyunca direniş selamlayan ve katil devleti lanetleyen sloganlar attı.

Ulucanlar direniştir!

Kitlenin mezar başında toplanmasının ardından program İsmet Yurtsever tarafından gerçekleştirilen açılış konuşması ile başladı. Konuşmada Ulucanlar’da katledilen on devrimcinin büyük bir zafere imza attığı vurgulanırken Onları, anmanın ancak 24 saat mücadeleye sarılarak mümkün olabileceği söylendi. Diyarbakır ve Buca gibi katliamlarda ortaya konan vahşetin de anlatıldığı açılış konuşmasında sosyalizm uğruna mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı.

Devrim ve sosyalizm şehitleri için gerçekleştirilen saygı duruşunu TUYAB adına yapılan ortak açıklama izledi. Ulucanlar’da devrimcilerin kendilerine dayatılan teslimiyete karşı cepheden tavır aldıkları ve bu zaferi ezilen milyonlara armağan ettikleri ifade edildi.

TUYAB açıklamasının ardından Ümit Altıntaş’ın kardeşi **Tayfun Altıntaş** söz aldı. Altıntaş yaptığı konuşmada önce katliamdan bu yana geçen on yılın bilançosunu çıkararak çürümüş kapitalist düzenin işçi ve emekçilere reva gördüğü yaşamı aktardı. Ulucanlar’da katledilen 10 devrimcinin bu sisteme karşı çıktığı için katledildiğini vurguladı.

Onlar’ın saldırıyı halaylarla karşıladığını belirten Altıntaş, düzen güçlerinin ise “Maskeler ve yalanlar”ın arkasına saklanarak saldırdığını belirtti.

Anma etkinliğinde ayrıca Hıdır Sabur ve Güzel Şahin de birer konuşma yaptı. Hıdır Amca konuşmasında tarih boyunca ezen, yöneten sınıfların ezilenlere baskı uyguladığını, ancak buna rağmen tarihin akışını durduramadıklarını vurguladı. Güzel Ana ise önce bu etkinliğe anaların katılımının sınırlı olduğunu belirterek sitem etti. Katliamların ne ilk, ne de son olduğunu söyleyen Güzel Ana *“Bir gün hesap sorulacak, belki bizler göremeyeceğiz ama sorulacak. Belki biz göremeyeceğiz ama devrim bir gün mutlaka olacak”* dedi.

Ümit Altıntaş’ın “Tek renk kızıl!” adlı öyküsünün okunduğu anma etkinliğinde Grup İsyan Ateşi, Esenyurt İKE Müzik ve Şiir topluluğu ile Grup Munzur sahne aldı. Müzik gruplarının ezgilerinin ardından anma sona erdi.

Faşist devlet terörünü lanetleyen ve direniş selamlayan sloganların öfkeyle atıldığı anmaya 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ulucanlar şehitleri Habip Gül’ün mezarı başında anıldı!

İzmir’de devrimci kurumlar tarafından her yıl Buca, Diyarbakır, Ulucanlar cezaevleri katliamları Eylül ayında bir haftaya yayılan eylem ve etkinliklere konu ediliyordu. Özellikle Ulucanlar anması, 26 Eylül’de katledilen Habip yoldaşın mezarı başında gerçekleştiriliyordu. Kolluk güçleri mezar anmasına dahi tahammül edememekte, devrimcileri yıldırmaya, geriletmeye çalışmaktadır. Bu anlamda Helvacı’da gerçekleştirilen sadece Habip Gül şahsında Ulucanlar şehitlerinin anması değil adeta düzenle devrim güçlerinin karşılıklı bir irade savaşıdır. Helvacı Köyü de devrimciler tarafından kazanılmış, düşmana geri adım atılmaya çalışılan bir mevzidir. Bu yıl, Eylül ayı anmaları İzmir’deki devrimci güçler tarafından tek bir eyleme sıkıştırılmış oldu. Çeşitli bahane ve gerekçelerle mezar anmalarına gerek olmadığı ifade edildi. Böylece yıllardır devrimcilerin kazanmaya çalıştığı bir mevzi kolayından terkedilmiş oldu.

Bu tablo karşısında komünistler hem Habip yoldaş şahsında Ulucanlar şehitlerini sahiplenme, hem de düzen güçlerine karşı mevziyi koruma iradesi gösterdiler.

Ulucanlar yalnızca katliam değil şanlı bir direniştir!

Komünistler 27 Eylül günü Aliğa Helvacı Köyü’nde bulunan Habip yoldaşın mezarı başında Ulucanlar şehitlerini andılar, direniş selamladılar. Helvacı Köyü girişinde toplanan komünistler ve Habip yoldaşın ailesi Habip, Ümit ve Hatice yoldaşların fotoğraflarının bulunduğu “Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir!” pankartını açarak yürüyüşe geçtiler. Ajitasyon konuşmaları ve sloganlar eşliğinde mezar başına gelindi.

Mezar başında yapılan açıklamada Ulucanlar’da bir devlet katliamı olduğu kadar şanlı bir direnişin de yaşandığı ifade edildi. 26 Eylül’e kadar devletin katliamın zeminini düzlemek için ortalığa yaydığı yalan ve demagojilere değinildi. Daha sonra katliam karşısında devrimci tutsakların sergilediği destansı direniş ve devrimci dayanışma anlatıldı.

“Onlar partinin özü, özetidir!”

Ulucanlar katliamının komünistler için ayrı bir öneminin olduğu vurgusuyla açıklama devam etti.

“Ulucanlar katliamında partimizin iki önder kadrosunu yitirdik. Onlar hakkında söylenecek en önemli ve öncelikli söz, yapılacak en anlamlı değerlendirme Habip ve Ümit’in gerçek birer dava adamı olmalarıdır. Hatice yoldaşı da buna ekleyebiliriz. Her üçünün de siyasal yaşamları bunu kanıtlamaktadır” denildi.

Daha sonra Habip yoldaşın siyasal yaşamını anlatan bir metin okundu. Ardından Habip yoldaş birebir tanıyan bir yoldaş konuşma yaptı. Habip yoldaşın davasına olan bağlılığı, özgüveni, mütevazı kişiliği ve dostluğunun öne çıkarıldığı konuşmanın ardından, şiirler ve marşlarla anma etkinliği bitirildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Ulucanlar katliamı 10. yılında eylemlerle lanetlendi, direniş selamlandı...

Ankara'da Ulucanlar eylem ve etkinliği...

26 Eylül günü, Ankara Tecrite Karşı Mücadele Platformu (Halk Cephesi, Partizan, DHF, Odak, Alinteri), BDSP, 78'ler Girişimi, EHP ve TÜM-İGD tarafından örgütlenen Ulucanlar anması Ziraat Bankası Hamamönü Şubesi önünden Cezaevi'ne yürüyüş ile başladı.

Ulucanlar önündeki eyleme 180 kişi katıldı. Burada yapılan basın açıklamasında Ulucanlar katliamının, toplumun teslim alınması hedefinin bir parçası olduğu belirtildi, şunlar söylendi: “Tarih tanıklıktır ki; halk yaşadığı zulmün, baskının hesabını sorar, Ulucanlar ve tüm katliamların hesabını sormasını da bilir!”

Ardından ÇHD Ankara Şubesi'nin basın metni okundu. Eylem sloganlarla devam ederken devrim şehitlerinin aileleri tarafından cezaevi kapısının önüne kızıl karanfiller konuldu.

“Bize ölüm yok!” marşının okunmasıyla devam eden etkinliğin ardından otobüslerle Karşıyaka Mezarlığı'nda yapılacak anma için yola çıkıldı. Kortejlerle devrimcilerin mezarları başına gidildi. İsmet Kavaklıoğlu, Önder Gençaslan ve Mahir Emsalsiz'in mezarları başında yapılan etkinlik sloganlarla başladı.

Ulucanlar katliamında ölümsüzleşen on yiğit devrimcinin özgeçmişlerinin okunması ile devam eden anma etkinliği, devrim şehidi Özgür Kemal Karabulut'un annesi Sultan Karabulut ve Mahmut Konuk'un konuşmaları ile devam etti. 100 kişinin katıldığı anma etkinliği Enternasyonal Marşı'nın hep bir ağızdan okunması ile son buldu.

Etkinliğin hemen sonrasında ise Özgür Kemal Karabulut'un mezarı başında kısa bir anma gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Mamak'ta Ulucanlar etkinliği...

Katliamın yıldönümü vesilesiyle Mamak İşçi Kültür Evi'nde 28 Eylül günü etkinlik gerçekleştirildi. Etkinlik, devrim ve sosyalizm şehitleri adına yapılan saygı duruşu ile başladı. Daha sonra genel olarak kapitalizmin krizi, F tipi saldırısı, katliamın amaçları, kapitalizmin karşısında net tutumları ile Habip ve Ümit yoldaşlar konularının işlendiği panel bölümüne geçildi. Onlar'ı anmanın yolunun örgütlü mücadeleyi büyütmekten geçtiği ifade edildi. Ardından Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu devrimci marşlar ve türküler söyledi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Gazi'de Ulucanlar anması

İstanbul'da Gazi Mahallesi'nde biraraya gelen BDSP, PDD, Partizan ve Yeni Demokrasi Şehit ve Tutsak Aile Birliği'nin günlerdir hazırlıklarını yürüttüğü Ulucanlar anma eylem ve etkinlik programı 26 Eylül akşamı gerçekleştirilen yürüyüşle son buldu.

Ulucanlar şehitlerini anma eylem ve etkinlikleri çerçevesinde 3 farklı noktada resim sergisi açılarak emekçilere Ulucanlar direnişi anlatıldı.

Eski Karakol'da toplanmaya başlayan kitle Ulucanlar şehitlerinin resimlerinin yer aldığı “Ulucanlar şehitleri ölümsüzdür!” pankartı taşıdı. En önde Ulucanlar şehitlerinin resimlerinin taşındığı

yürüyüşte eylemi örgütleyen kurumlar flamaları ile temsil edildi.

Yürüyüş kolu Dörtölyol'a geldiğinde emekçilere seslenildi. Çağrı konuşmasında emekçilere katillerden hesap sorma çağrısı yapıldı. Ayrıca sınıfsız sömürsüz bir dünya için açlığın yoksulluğun sefaletin olmadığı bir dünya için mücadeleden ve devrim şehitlerinin bıraktığı mirasa, değerlere sahip çıkmaktan başka alternatifin olmadığı vurgulandı.

Yürüyüş yeni karakolun altındaki trafoda sona erdi. Burada ilk olarak basın metni okundu. Basın metninin okunmasının ardından “Ölümü yenenleri kimse yenemez” isimli sinevizyonun gösterimi gerçekleştirildi. ESP'nin de destek verdiği yürüyüşe 100'e yakın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Gaziosmanpaşa

Ümraniye'de Ulucanlar anması...

Ulucanlar direnişiyle ilgili Ümraniye BDSP tarafından 27 Eylül günü bir etkinlik gerçekleştirildi.

Etkinlik öncelikle kısa bir sunumla başladı. Ardından BDSP'nin hazırlamış olduğu “Ölümü yenenleri kimse yenemez!” isimli sinevizyon gösterimi yapıldı.

Sinevizyon gösteriminin ardından söz alan BDSP temsilcisi faşist sermaye devletinin işçi sınıfı ile devrimci öncülerinin buluşmasını engellemek için katliamlar gerçekleştirdiğini, bugün de yoğunlaştırdığı saldırılarla işçilerin, emekçilerin ve Kürt halkının mücadelesini sindirmeye çalıştığını ifade etti.

Emperyalistlerle Türk burjuvazisinin kendi çıkar politikaları doğrultusunda işçi ve emekçileri her geçen gün sefaletle mahkum ettiğini anlatan BDSP temsilcisi, hapishanelerde tutsaklara dönük yapılan saldırıların bu politikalarından ayrı olmadığını vurguladı. Ayrıca, Ulucanlar'da yapılan katliamda devrimcilerin tam bir direniş örneği sergilediğini, bu direnişin tüm devrimcilere ve işçi sınıfına yol

26 Eylül 2009 / Bursa

gösterdiğini ifade etti.

Konuşmanın ardından “Zafere on yıldız” adlı şiir okundu. Salondakiler tarafından toplu bir şekilde marşlar ve türküler söylenmesinin ardından etkinlik sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Kartal İKE'de Ulucanlar anması

27 Eylül Pazar günü Kartal İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirilen Ulucanlar etkinliğinde, devrimci irade ve davaya bağlılık vurguları öne çıktı.

Etkinlikte Ulucanlar'da yaşanan katliamı konu alan bir sinevizyon gösterimi yapıldı.

Sinevizyon gösteriminin bitiminde bir konuşma yapıldı. Konuşmada; Ulucanlar direnişinin anlamından söz edildi. Katliamın yaşandığı dönem ve cezaevlerine dair devlet eliyle planlanan saldırı süreci anlatıldı. Ulucanlar'da direnen devrimcileri anmanın ancak ve ancak mücadele ısrarından vazgeçmemekle mümkün olduğu vurgulandı.

Konuşmanın ardından Kartal İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu sahne alarak; “Zafere On Yıldız” adlı şiiri okudu.

Şiir dinletisinin ardından yapılan konuşmada ise

Bielefeld'te Ulucanlar anması...

Güçlü bir ön hazırlıkla gerçekleşen kitlesel ve coşkulu etkinlik!

Cezaevleri tarihinde bir direniş manifestosu niteliği taşıyan Ulucanlar Direnişi, 10. yılında, Almanya'nın Bielefeld kentinde, 26 Eylül 2009 tarihinde yapılan bir etkinlikte anıldı. 300 kişinin katıldığı etkinliğimiz, başından sonuna dek canlı ve coşkulu bir atmosferde gerçekleşti. Etkinliğe Ulucanlar direnişine yaraşır devrimci bir ruh hakimdi.

Katılımın çoğunluğunu gençler ve kadınlar oluşturuyordu. Fakat dikkate değer olan, Bielefeld'te politikaya az çok açık olan ilerici işçi ve emekçiler ile gençliğin, hatırı sayılır bir sayıda böylesi yoğun politik içerikli bir etkinliğe katılmış olmasıydı. Etkinliğe ayrıca Türkiye'li devrimci parti ve örgütlerin hemen hepsi de katıldı. Yerli devrimci partilerden MLPD, önemli bir katılımı ve stant açarak etkinlikte temsil edildi. Bu arada, Alman Sol Partisi'nin (Die Linke) il başkanı da etkinliğimize katıldı. Bu düzeyde bir katılım bir yenilikti ve özel bir çalışmanın ve çağrının sonucu ortaya çıktı.

Direnişe yaraşır bir ön çalışma yürüttük

Ulucanlar Direnişi'nin genel devrimci anlamının yanı sıra, bizim için de çok özel bir anlamı vardır. Partimizin özü ve özeti olarak nitelediğimiz MK üyesi iki yoldaşımızı bu direniş sırasında kaybetmiştik. Faşizmin katliamcı güçleri son derece bilinçli olarak ve özel biçimde hedefleyerek bu yoldaşlarımızı katletmişlerdi. Partimize yaraşır bir biçimde ölümsüzlüğe ulaşan ve Partimizi onurlandıran bu yoldaşları anmak, onlarla birlikte şehit olan diğer devrimcileri unutmadığımızı ortaya koymak, bizim için kaçınılmaz bir görev ve sorumluluktur. Bu düşünceden hareketle, söz konusu etkinliği gerçekleştirme kararını aldık.

Bu karar üzerine, vakit geçirmeden, etkinliğin anlamına denk düşen bir ciddiyetle hazırlıklara giriştik. Direnişin 10. yılı olması ise kendiliğinden, bizi daha ciddi olmaya ve çalışmayı daha çok önemsemeye yöneltti. Bielefeld'teki tüm ilerici ve devrimci potansiyele ulaşmak amacı ile materyallerimizi etkin biçimde kullandık. Kentin hemen her işlek sokak ve meydanını, bir kez daha afişlerimizle donattık. Biri çalışmanın ilk günlerinde olmak üzere, iki kez hedefli ve yaygın biçimde el ilanları dağıtımını yaptık. Bir yandan da etkinlikte sergileyeceğimiz, folklor, şiir dinletisi vb. çalışmaları yapıyorduk.

Tam bir ekip çalışması yaptık. İşlerimizi gün gün planladık, sık sık bir araya gelerek çalışmayı gözden geçirdik, gerekli müdahalelerde bulunduk. Kentteki ilerici ve devrimci potansiyele ulaşma hedefimiz vardı, bu hedefe uygun bir çaba sergiledik. İlk kez kent merkezinin dışına çıktık, kabuğumuzu kırarak geçmişte ulaşamadığımız emekçi ve gençlere yöneldik. Önemli bir bölümüne ulaştık da. Politik-pratik çalışma kapasitemizi ikiye katladık, iyi bir performans ortaya koyduk. Bugüne dek Bielefeld'te yaptığımız en kitlesel etkinliği gerçekleştirdik.

Direnişe yaraşır devrimci bir etkinlik gerçekleştirdik!

Beş haftalık yoğun bir çalışmanın ardından etkinliğin yapıldığı güne geldik. Etkinliğimiz, fonda

verilen Grup Yorum'un Eylül parçası eşliğindeki kısa şiir dinletisi ile başladı. Bunu, iki yoldaşımızın oldukça tok ve başarılı biçimde okudukları, açılış konuşması niteliğindeki sunum izledi. Ardından, Nazım Hikmet'in "Zafere dair" şiiri eşliğinde, Habip ve Ümit yoldaşların da içinde olduğu ON'lar ve ON'ların şahsında, dünyada ve Türkiye'de, devrim ve sosyalizm kavgasında ölümsüzlüğe ulaşan tüm komünist ve devrimciler için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı.

Saygı duruşunun ardından, bölgemizde hazırladığımız halk oyunu gösterisi gerçekleştirildi. Gösteri beğeni ile izlendi. Sonra, etkinliğin ana konuşmasını yapmak üzere bir yoldaş kürsüye çağrıldı. Ulucanlar Direnişi'nin anlamı ve tarihe düştükleri konusunda son derece vurucu tesbitler içeren konuşma dikkatle dinlendi.

Etkinliğin ilk bölümünün finalinde, Grup Su sahne aldı. Grup Su coşkulu ezgilerden oluşan devrimci marşlar ve türküler seslendirdi. Grup her zamanki gibi sempatiyle karşılandı. Özellikle etkinliğin devrimci

anlamı ve devrimci duruşun günümüzdeki önemi konusundaki kısa konuşmaları alkış aldı.

Etkinliğin ikinci bölümü, Ulucanlar Direnişini anlatan sinevizyon gösterimi ile başladı. Bunu, bir yoldaşımızın oynadığı, Dario Fo'nun yazdığı, "Ben Ulrike bağırıyorum!" adlı oyun izledi. Oyun çok çarpıcıydı ve etkinliğin en anlamlı çalışmalarından biriydi. Yoldaşımız bu anlamlı oyunu son derece başarılı bir biçimde sundu. Bu nedenle de, hakkı verilerek izleyiciler tarafından uzun uzun ve yoğun biçimde alkışlandı.

Ardından, pek çok etkinliğimize de konuk olan Mikail Aslan, programını sunmak üzere sahne aldı. Mikail Aslan, kaliteli müziği, kendine has tarzı ve Zazaca söylediği isyan ve acı dolu türkülerıyla gecemize renk kattı. Seyirci ile kurduğu başarılı diyaloglar eşliğinde dillendirdiği türküler coşku ve beğeni ile dinlendi, yoğun biçimde alkışlandı. Mikail Aslan'ın, "Zulmün olduğu yerde direniş de, direnişçiler de hep var olacaktır." şeklindeki sözleri alkış aldı.

Etkinliğimiz Kürt yurtsever dostlarımızdan Grup Yaşam'ın, çaldığı halay parçaları eşliğinde çekilen halaylarla sona erdi.

Etkinliğimiz sırasında bize destek amaçlı çikolata satışı gerçekleştiren küçük yoldaşımız Arjin elde ettiği 14 Euro civarındaki geliri bu anlamlı geceye katkı olarak sundu. Herkesi duygulandıran bu tutum, etkinliğimizin bir başka kazanımı olmuştur.

Şimdi daha fazlasına talibiz!

Devrimci politik faaliyetin iyiden iyiye dibe vurduğu yurtdışı koşullarında, hem de böylesi yoğun politik içeriğe sahip bir etkinlik yapabilmek bir başarıdır. Bu ise, yoldaşlarımız için iyi bir moral ve motivasyon kaynağı olmuştur. Daha da önemlisi, bu kentteki ilerici kitleye, kimileri tarafından da dile getirildiği üzere, umut aşılamış ve güven vermiştir. Tam da bu güvenle diyoruz ki, "Şimdi daha fazlasına talibiz!".

Bielefeld'ten komünistler

Basel'de anma etkinliği

TKİP taraftarları olarak Basel'de 27 Eylül günü bir anma etkinliği düzenledik. Faşist katliamı lanetlemek ve destansı direnişi yarınlara taşımak amacıyla düzenlediğimiz etkinliğe yaklaşık 80 kişi katıldı.

Etkinlik için ön hazırlık çalışması olarak çıkardığımız afişleri kullandık.

Etkinliğimiz, bir kadın yoldaşımızın cezaevi katliam ve direnişiyle ilgili yaptığı özlü bir sunum ve saygı duruşuyla başladı. Bunu, bir yoldaşın yaptığı konuşma izledi. Ardından sinevizyon gösterimine geçildi. Konuşma ve şiir eşliğinde sunulan sinevizyon ilgi ve beğeniyle izlendi. Program, iki genç kadın yoldaşımızın, Habip ve Ümit yoldaşların özgeçmişlerini okumasıyla devam etti.

Devrimci marşların söylendiği müzik dinletisi izleyicilerin de katılımıyla coşkuyla sunuldu.

Etkinliğimize MLKP ve MKP'li devrimci dostlarımız da katılarak devrimci dayanışma örneği sergilediler.

Frankfurt'ta Ulucanlar Anması

"Onları anmak düzene karşı devrimi savunmaktır" şiarı ile hazırladığımız etkinliğimize dostlarımızı davet ettik. Ulucanlar katliamını anlatan sinevizyon gösterimi ile etkinliğimize başladık. Ulucanlar'da katledilen iki yoldaşımızı yakından tanıyan devrimci bir dostumuzun ve yoldaşımızın anlatımları ile devam eden etkinlikte iki genç arkadaşımız da şiir okudu. Daha sonra etkinliğimizi hep birlikte söylediğimiz türkülerimizle bittirdik.

Frankfurt ve Basel'den TKİP taraftarları

“Zere ve hasta tutsaklara özgürlük!” eylemleri sürüyor...

İstanbul

Güler Zere ve hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle eylemler gerçekleştiren ilerici ve devrimci kurumlar 25 Eylül akşamı bir kez daha Taksim'deydi.

Taksim Tramvay Durağı'nda toplanmaya başlayan kitle Güler Zere'nin fotoğrafının bulunduğu pankart arkasında yürüyüşe geçti. İngilizce ve Türkçe, “Kanser hastası Güler Zere'ye özgürlük! Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!” pankartlarının açıldığı eylemde Ulucanlar direnişinin 10. yılı nedeniyle “10. yılında Ulucanlar katliamını unutmadık, unutturmayacağız” dövizleri ve Ulucanlar'da şehit düşen devrimcilerin fotoğrafları taşındı.

İstiklal Caddesi'nden geçen insanların da alkışlarla destek verdiği yürüyüş Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen basın açıklamasıyla sürdü. Açıklamayı ÇHD Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı yaptı. Açıklamadan önce ilk olarak Ulucanlar Katliamı'nın 10. yıldönümünü hatırlatan Kozağaçlı, Ulucanlar'ın zincirin ilk halkası olduğunu vurgulayarak ardından zorbalığın 19 Aralık katliamıyla devam ettiğini ifade etti. Ulucanlar'ın katliamdan öte, direniş ve devrimci dayanışmanın sembolü olduğunu söyledi.

Ortak açıklamada ise, Güler Zere'nin hapishanenin mahkum koğuşunda iyileşemeyeceğinin uzman doktorların raporları doğrultusunda bilinmesine rağmen, Zere'nin ölümüne göz yumulduğu ifade edildi. Kozağaçlı, Zere'nin hemen serbest bırakılmasını istedi.

Açıklamanın ardından eyleme destek veren Venezüela Devlet Başkanı Hugo Chavez'in avukatı Manuel Vandell bir konuşma yaptı. Vandell konuşmasına ilk olarak Latin Amerika halklarının selamlarını ileterek başladı. “Komutan Che Guevara'nın dediği gibi, dünyanın her yerinde direniş başlatabiliriz” diyen Vandell, çeşitli ülkelerin ilerici başkanlarının da bugün aralarında bulunduklarını hissettiğini belirtti.

Bursa

Bursa'da Güler Zere'ye Özgürlük Platformu, 25 Eylül günü Kızılay Kan Merkezi önünde toplanarak Orhangazi Parkı'na yürüyüş gerçekleştirdi.

Yürüyüşte “Güler Zere'ye özgürlük! Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!” şiarlarının ve hasta tutsaklarının isimlerinin yazılı olduğu pankartlar açıldı. Orhangazi Parkı'na gelindiğinde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklamasında, Güler Zere'nin zulüm karşısında diz çökmediği için öldürülmeye çalışıldığı söylenerek bağımsızlık ve özgürlük talebini yükselten Zere'nin, uygulanan her türlü baskı, zulüm ve işkence karşısındaki onurlu duruşunu koruduğu ifade edildi. AKP iktidarının bastırmak istediğinin de bu duruş olduğu belirtildi.

Açıklamanın ardından Güler Zere'nin yolladığı bayram mesajı okundu ve oturma eylemi yapıldı.

Adana

Adana'da 25 Eylül günü İnönü Parkı'nda yapılan açıklamada Güler Zere'nin dosyasının 5 Temmuz'dan beri Adli Tıp Kurumu'nda bekletildiği ve bu zaman içinde de Zere'nin Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi mahkum koğuşunda tutulduğu söylendi.

Geçen her günün Zere'yi ölüme bir adım daha yaklaştırdığının belirtildiği açıklamada, bugüne kadar tedavi için yapılan engellemelere, bu kez de “evrak eksikleri” bahanesinin eklendiği, 1 aydır tamamlanamayan bu evraklar yüzünden Adli Tıp Kurumu'nun 10 Eylül'de yaptığı toplantıda da yine bir karar veremediği söylendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Bursa - Adana

‘Ölüm servisi’nin sorumluları patronlardır!

İstanbul'da 8-9 Eylül tarihlerinde meydana gelen sel felaketi 34 kişinin ölümü ile sonuçlanmıştı. Yine 9 Eylül günü İkitelli bölgesinde fabrikalarına giden kadın işçiler de kapalı kasa minibüste sel sularına kapılmış ve 8'i hayatını kaybetmişti.

Olayla ilgili olarak Pameks şirketinin sahibi, idari amir tutuklanmış, servis şoförü ise tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmıştı.

Bu olayla ilgili, Küçükçekmece Cumhuriyet Savcılığı'nın yürüttüğü soruşturma; şirket sahibi, idare amiri ve şoförün “kazaen” birden fazla kişinin ölümüne neden olmak suçundan 15'er yıla kadar hapsinin istenmesiyle sonuçlandı.

Davada yer alan bilirkişi raporunda, olayda kullanılan aracın servis aracı özelliği taşımadığına yer verildi.

Cinayetin sorumlusu patronlar ve onun devletidir

8 kadın işçinin ölümünden dolayısıyla sorumlu olan Pameks patronunun, maliyetleri biraz daha azaltabilmek amacıyla işçilere servis aracı yerine kapalı kasa minibüsü reva görmesi sel felaketinin katliama dönüşmesine neden oldu.

Pameks patronu, ulaşımı güvenli bir şekilde sağlayacak bir araç seçmeyerek işçilerin yaşam hakkını elinden alırken; kendisine “kazaen birden fazla kişinin ölümüne neden olmak” suçundan açılan davanın, işlenen cinayetin boyutuyla örtüşmediği görülüyor.

Diğer yandan, en basit işçi sağlığı ve güvenliği önlemleri alınmadığı için iş cinayetlerine kurban giden tersane işçileriyle aynı kaderi paylaşan Pameks işçilerinin ölümünün ardından açılan dava, tersanelerde yaşanan iş cinayetleri sonrasında açılan göstermelik davalar ve kesilen cezaları hatırlatıyor. Pamek patronunun yargılanması tıpkı diğer “göstermelik yargılamalar” gibi işçi katliamının üzerini kapatma amacıyla devreye sokuldu.

İşçi kanı üzerinden büyüyen bu asalak düzenin kapitalistleri, kendilerine yük olarak gördükleri önlemleri almaya yanaşmamakta doğal olarak sermaye devleti de buna göz yummaktadır. Pameks patronu hakkında verilen bu karar, nasıl sonuçlanacağı bile belli olmayan bu dava cinayetlerin suç ortağı olan sermaye devletini bir kez daha aklamamanın bir aracına dönüşmemelidir.

Barack Obama siyonist şeflerle aynı safta!

Batı Şeria'daki Filistin Yönetimi Başkanı Mahmud Abbas'la İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu'yu görüştüren ABD Başkanı Barack Obama, önem verdiği bu girişimden hiçbir sonuç elde edemedi. Zira siyonist rejimin şefi, temel sorunların görüşülmesi bir yana, yasadışı Yahudi yerleşimleri inşaatını dondurmaya bile yanaşmadı. İsrail başbakanının sergilediği bu fütursuz tutum, siyonistlerin barış görüşmelerinin başlamasından yana oldukları yönündeki vaazların tiksindirici yalanlardan ibaret olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Filistin topraklarını gaspetmenin aracı olan Yahudi yerleşimleri, geline yerde Batı Şeria'yı bir kalbura çevirmiştir. Dünyada başka örneğine rastlanmayan bu uygulamanın siyonizm destekçileri nezdinde bile bir meşruluğu yok. Yani artık uğursuz “uluslararası toplum” bile Yahudi yerleşimleri inşaatının durdurulmasını temenni ediyor. Zira 1993'te başlayan Oslo Süreci kararlarına göre İsrail Yahudi yerleşimleri inşaatlarını durduracaktı. Oysa aradan geçen 16 yılda Yahudi yerleşimleri iki katına çıkmış bulunuyor.

Barack Obama'nın inisiyatifıyla gerçekleşen üçlü görüşmede siyonist başbakanın takındığı küstah tutum, tüm umutlarını “Amerikan barışı”na bağlayan Mahmud Abbas'ı, “Yahudi yerleşimleri durdurulmadan İsrail'le görüşmeler yeniden başlamayacak” yönünde bir açıklama yapmak durumunda bıraktı.

ABD yönetiminin tersi yöndeki isteğine rağmen siyonist rejimin Yahudi yerleşimleri kurmaya devam etmesi, Obama'nın “çözüm” arayışı yönündeki çabalarına son vermedi; ancak bu defa iğreti bir maske bile takmadan siyonist rejimi açıktan savunarak bu işi yapmak zorunda bıraktı. Daha önce Yahudi yerleşimleri inşasının durması gerektiğini söyleyen Obama ile Beyaz Saray'daki diğer görevliler, üçlü görüşmenin ardından yerleşimlerin sözünü etmezken, Filistin yönetimiyle diğer Arap devletlerinin İsrail'le ilişkileri normalleştirilmesi gerektiğini vaaz etmeye başladılar. Yani Tel Aviv'deki ırkçı-siyonist şefler ile Barack Obama'nın söylemi arasında herhangi bir fark kalmamıştır.

Nitekim üçlü görüşmenin ardından New York'ta gerçekleşen BM Genel Kurulu'nda konuşan Obama, Benyamin Netanyahu ile aynı dili kullandı. BM kürsüsünden yaptığı konuşmada ‘Yahudi yerleşimi inşaatlarının dondurulması’ önşartına değinmekten kaçınan Obama'nın, “Artık müzakerelerin başlama vakti gelmiştir” şeklindeki sözleri, siyonistlerle aynı safta olduğunu dünyanın gözleri önüne sermiştir.

BM Genel Kurulu'na katılan Arap liderlerle görüşen ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, İsrail yerleşim inşaatlarını durdurmasa dahi Filistinliler'i masaya oturmaya zorlamak gerektiğini savundu. Bunun için Arap liderlerden hem siyasi hem mali destek isteyen Clinton, Arap ülkelerinin İsrail'le ticari ilişkiler, hava ulaşımı, akademik ve kültürel değişim yoluyla ilişkileri normalleştirmeye girişmeleri gerektiğini vaaz etti.

İşgalci siyonist rejimin icraatlarından söz etmeyen Hillary Clinton'ın Arap liderlerle öne sürdüğü argümanlar, Barack Obama'nın başa geçmesiyle umutlanan kesimleri hayal kırıklığına uğratacak niteliktedir. Zira Clinton'ın argümanlarını savunanların neofaşist çetenin şefi Bush'tan bir farklarının olmadığını anlamak için özel bir çaba

harcamaya gerek kalmamıştır.

Bu zihniyete göre siyonist rejim işgal ettiği topraklara yenilerini ekler, yıkım ve katliamlarını sürdürürken, Arap ülkeleri bu rejimle ilişkileri normalleştirmelidir. İrkçı-siyonizmin hamisi emperyalist ABD rejiminin önereceği çözüm de ancak bu kadar olur.

Washington'daki savaş baronları, ABD'nin Ortadoğu planlarının uygulanması önünde ayak bağı olarak gördükleri için, Filistin soruna “çözüm” arıyorlar. İran'ı hedef alan saldırgan söylemlerin tonu

sertleşirken, bu arayışın önemi daha da artacaktır. Ancak Obama yönetimi Filistin halkının sorunlarına değil siyonist rejimin isteklerine öncelik verdiğinden, bu “çözüm” arayışı hüsrarla sonuçlanmaya mahkumdur.

Belirtmek gerekiyor ki, Filistin halkının sorunlarını çözmek ne ABD'nin ne diğer emperyalist güç odaklarının işidir. Tersine, kalıcı çözüme ulaşmanın yolu siyonizme olduğu kadar emperyalizme karşı da kararlı bir direnişle açılabilir ancak.

İsrailli Araplar 1 Ekim'de ırkçılığa karşı genel greve gidiyor!

ABD ile diğer batılı emperyalistlere göre İsrail rejimi, Ortadoğu'nun “tek demokrasisi”dir. Bu zırvayı gerçek sanan batılıların bir kısmı, İsrail'i Avrupa'nın bir parçası görme eğilimindeler.

Oysa kazın ayağı hiç de öyle değil.

İsrail'in siyonist rejimi, ancak '90'lı yıllarda yıkılan Güney Afrika'daki Apartheid (ırkçı) rejimi ile kıyaslanabilir niteliktedir. Yani verili durumda İsrail'deki Apartheid rejimi türünün yaşayan tek örneğidir.

Siyonist rejimle her türden destekçi ve yarıdakçıları, İsrail'deki rejiminin bu çirkin yüzünü teşhir edenleri, “anti-semitizm” (Yahudi düşmanlığı) yapmakla suçlarlar. Bu demagojinin hedefi olmaktan çekinen bazı kesimler gerçeği dile getirmekten geri durabiliyorlar. Bu da ırkçı-siyonistlere “hem suçlu hem güçlü” görünme olanağı sağlıyor.

Bu durum genelde devam etmekle birlikte, Tel Aviv'deki Apartheid rejimi giderek teşhir oluyor. İrkçı-faşist Benyamin Netanyahu hükümetinin pervasız icraatları teşhiri kolaylaştırırken, bunda İsrailli ilerici Yahudiler'in de önemli bir rolü var. Zira İsrail'de egemen olanın bir Apartheid rejimi olduğunu dünyaya ilan eden Yahudiler'i “anti-semitizm”le suçlamanın kimse için bir inandırıcılığı yoktur. Dolayısıyla İsrailli Yahudiler'in bu gerçeği dile getirmesi, daha geniş yankı uyandırabiliyor.

İsrail nüfusunun beşte birini oluşturan Filistinli Araplar'ın 1 Ekim'de ırkçılığa karşı genel greve çıkma kararı almaları, Tel Aviv'deki Apartheid rejiminin dünya nezdinde daha yaygın bir şekilde teşhir olmasına katkı sağlayacaktır.

İsrail rejiminin, Araplar'a “ikinci sınıf vatandaş” muamelesi yaptığı biliniyor. Eğitimden sağlığa, barınmadan çalışma koşullarına, belli görevlere/mevkilere gelişin engellenmesinden yaşam koşullarına, devlet teröründen hukukun çifte standart uygulamasına kadar ırkçılık barizdir. Öyle ki, İsrail parlamentosundaki Arap milletvekilleri de bu ırkçı uygulamalardan nasibini almaktadır.

Apartheid rejiminin başına geçen Benyamin Netanyahu hükümeti, rutin ırkçı uygulamaları yetersiz görüp daha da derinleştirmeye çalışıyor. İsrail'li Araplar'ın genel greve çıkma kararı, hükümetin ırkçı politikaları daha da yaygınlaştırma saldırısına bir tepki olarak gündeme geldi.

Henüz bir yılını doldurmayan Netanyahu hükümetinin öne çıkan ırkçı icraatlarının listesi şimdiden tutulmaya başlandı.

Ulaştırma Bakanı, Israel Katz, yol işaretlerinde yerleşim adlarının sadece İbranice yazılmalarını istedi, böylece Kudüs, Yafa, Nasıra gibi yerleşimlerin Arapça adları silinecek

Bunun yanı sıra son zamanlarda İsrail meclisinde teklif edilen kanunlar, “nakba”nın (Filistinliler'in 1948'de yurtlarından edilişleri için kullandıkları kelime) ya da felaketin anılmasını yasadışı ilan etti; vatandaşların bir siyonist devlet olarak İsrail'e sadakat yemini etmelerini zorunlu kıldı; İsrail'in Yahudi devleti statüsüne son verilmesine yönelik siyasi talepleri yasakladı... Parlamentodaki Arap milletvekillerinin bu ırkçı yasa tekliflerine gösterdikleri tepki, diğerlerini pek etkilemiyor. Zira bütün siyonist partilerin zihniyeti özünde aynıdır.

İsrail'deki ırkçılığın çarpıcı bir şekilde yansıdığı alanlardan biri de eğitimidir. İsrail'de yapılan bir araştırmaya göre, halen bir Yahudi öğrenciye bir Arap öğrencinin dokuz katı kadar harcama yapılıyor.

Hükümetin artan bu ırkçı politikalarına dikkat çeken Arap savunma grubu Mossawa'nın başkanı Cafer Farah, “Son aylarda, polis ve mahkemelerin Arap vatandaşlara yönelik zorbalığının daha çok göz ardı edilmeye başladığını” vurguluyor. Örneğin Mahmud Ghana'im adlı İsrailli Arabı başından vurarak katleden polis, sadece 15 ay hapis cezasına çarptırıldı. Arazisine izinsiz girdiği gerekçesiyle Halid el Atraş'ı öldüren bir Yahudi'ye ise altı ay “toplum hizmeti” cezası verildi vb...

Farah, Ekim 2000'den beri 27 Arap vatandaşın herhangi bir gerekçe açıklamadan polis tarafından katledildiğini söylüyor.

Genel grev tarihini Ekim 2000'de katledilen 13 Arap vatandaşın ölüm yıl dönümlerine denk getirdiklerini dile getiren Farah, “*Bu tarihin hem katil polislerin hiçbiri hakkında dava açılmamasına hem de Arap vatandaşlara karşı polis ve Yahudi vatandaşların uyguladığı şiddetin resmi olarak sürekli göz ardı edilmesine dikkat çekmek için seçildiğini*” belirtti.

Amerikancı cunta devlet terörünün dozunu arttırıyor!

Honduras halkı askeri diktatörlüğe meydan okuyor!

28 Haziran'da ABD desteğiyle gerçekleşen faşist darbe ile devlet başkanlığından uzaklaştırılıp sürgüne gönderilen Manuel Zelaya, gizli yollarla Honduras'a döndü. Başkent Tegucigalpa'daki Brezilya büyükelçiliğine sığınan Zelaya'nın, Amerikancı darbecilerin hakkında tutuklama kararı çıkartmalarına rağmen ülkeye gizlice dönmesi, darbeye karşı mücadelede kararlı olduğunu gösterdi. Kuşkusuz ki, Zelaya'ya bu gücü veren en önemli etmen Honduraslı emekçilerin faşist cuntaya karşı yükselttiği inatçı direniştir.

Daha önce yasal bir şekilde hava yoluyla ülkeye dönüş yapan Zelaya, darbeci ordunun havaalanını ablukaya alarak uçağın inişini engellemesi üzerine ülkeye girememişti. Darbeye karşı emekçilerin kitlesel mücadelesi devam ederken Zelaya'nın ülkeye dönüşü, Darbeye Karşı Ulusal Cephe tarafından organize edilen eylemlere ivme kattı. Darbeciler tehdit savururken Zelaya'nın Tegucigalpa'da ortaya çıkmasını kitlesel eylemlerle selamlayan Honduras halkı, faşist diktatörlüğe meydan okuma konusunda kararlı olduğunu dosta düşmana gösterdi.

Cunta şefleri, Zelaya'nın dönüşünü başkentte sokağa çıkma yasağı ilan edip devlet terörünü şiddetlendirerek karşıladı. Ancak işi göstericileri katletme noktasına varıran diktatörlük, emekçilerin mücadele azmini kıramadı. Zaten gayr-ı meşru konumda bulunan Amerikancı cunta şefleri, Zelaya'nın dönüşü ile iyice köşeye sıkıştılar. Eylemlerini yaygınlaştıran Honduras halkı ise, diktatörlüğe teslim olmayacağını birkez daha ortaya koydu.

Brezilya Büyükelçiliği'nde Venezüella TV kanalı Telesur'a bir röportaj veren Zelaya, Honduras'a dört gün süren tamamen gizli bir yolculuk sonrasında ulaşabildiğini, başkanlığa geri dönmek üzere diyalog sürecini başlatma niyetinde olduğunu belirtti.

Honduras halkının kitlesel mücadelesi ile uluslararası alanda yalıtılmışlık arasında iyice sıkışan cunta şeflerinin uzlaşmaya yanaşmak zorunda kalabileceğini var sayan Zelaya'nın bu beklentisi karşılık bulmadı. Zelaya ile cunta temsilcileri arasında yapılan görüşmeden sonuç alınamadı. Görüştüğü yetkilinin çok katı bir tutum sergilediğini ve anlaşma ihtimaline şans tanınmadığını belirten Zelaya, darbecilerin, "Manuel Zelaya'nın devlet başkanlığından uzaklaştırılmasına neden olan askeri darbenin sorumlularının cezalandırılmaması ve Honduras devlet başkanlığına Zelaya değil de başka birinin getirilmesi" şeklindeki öneriyi reddettiğini açıkladı.

Zelaya karşısında sergilenen bu küstahlık, Washington'dan aldıkları desteğe yaslanan cunta şeflerinin kolayından geri adım atmayacaklarını gösterdi. Zira diktatörlüğün geri adım atması demek, Latin Amerika halklarına karşı daha saldırgan bir politika izleme hazırlığı içinde olduğu gözlenen Barack Obama yönetiminin de geri atması anlamına gelecektir. Bu ise, ancak cunta karşıtı halk direnişinin daha kitlesel, daha militan bir niteliğe sıçraması ile mümkün olabilir.

Brezilya büyükelçiliği önünde toplanan binlerce kişiye seslenen Zelaya'nın, "diktatörlük ezilene kadar tek bir dakikamızı boşa harcamayacağız, dünya Honduras halkının mücadelesini, Honduras da demokrasiyi destekliyor" şeklindeki sözleri, cuntacılarla uzlaşarak sonuç almanın kolay olmadığını farkında

olduğuna işaret ediyor.

Zelaya'nın meydan okuyan tutumu ile köşeye sıkışan Amerikancı cunta şefleri devlet terörünü azdırıp, tehditler savurmaya başladılar. Öyle ki, cunta şefleri, Zelaya'yı teslim etmesi veya siyasi sığınma sağlayarak ülkeden çıkarması için Brezilya'ya 10 gün süre tanıdıklarını, ilan ettiler.

Brezilya Devlet Başkanı Lula da Silva hükümetinin "darbecilerden gelen ultimatoları kabul etmediği" cevabını vermesi üzerine açıklama yapan cuntanın dışişleri bakanı, "Zelaya'nın statüsü 10 gün içinde açıklığa kavuşturulmazsa, elçilik diplomatik statüsünü kaybedecek" diyerek tehdidin dozunu arttırdı.

Tehditler savurmakla yetinmeyen cunta şefleri, maskeli polisler ve askeri birliklerle Brezilya büyükelçiliğini ablukaya aldı. Büyükelçiliğin su ve elektriğini kesen cunta hükümetinin, bina yakınlarına yerleştirdiği İsrail yapımı cihazlarla içeridekilerin cep telefonu ile iletişimini de engellediği bildirildi. Binaya giriş-çıkışı yasaklayan Amerikancı cunta, gıda malzemelerinin girişine de izin vermiyor. Kuşatma altında tutulan Büyükelçilik üzerinde helikopter uçuran faşist çeteler, içeride bulunanlara gaz bombalarıyla da saldırı düzenlediler.

Amerika Kıtaları İnsan Hakları Komisyonu'nun verdiği bilgiye göre, tam olarak ne olduğu belirlenemeyen bu gazların Brezilya Büyükelçiliği'nde bulunan kişiler üzerinde zehirlenme, kanama, kusma, halsizlik, bayılma gibi etkiler yarattığı bildirildi.

Cuntanın tüm saldırganlığına rağmen Honduras halkı darbeye karşı direnişe devam ediyor. Darbeye karşı Ulusal Cephe, Pazar günü Başkan Manuel Zelaya'nın tekrar görevine dönebilmesi için mücadele stratejilerini belirleyeceği bir toplantı yapacağını duyurdu. Cephe'nin Genel Koordinatörü Juan Barahona, "baskının ciddi şekilde artmasına rağmen, halk mücadelesinin; demokrasinin sağlanması ve Başkan Zelaya'nın göreve dönmesi amacıyla Ulusal Kurucu bir meclis kurulana kadar devam edeceğini" belirtti. Cuntanın saldırılarına tepki gösteren Zelaya ise, bir kez daha Honduras halkına darbecileri devirmek için

direnişi büyütme çağrısında bulundu.

Honduraslı emekçilerin meydan okuması üzerine daha da saldırganlaşan cunta şefleri, bir kararname çıkararak fiilen sıkıyönetim ilan ettiler. Faşist çetelerin devlet terörünü arttıran bu pervasızlığı, çatışmaların farklı bir boyuta taşınmasına yol açabilecek niteliktedir. Zira ABD'nin desteğine dayanan darbeciler, gayrı meşru konumda bulunmalarına rağmen (cunta hükümetini tanıyan tek devlet siyonist İsrail'dir), küstahlıkta sınır tanımıyorlar.

Washington'dan alınan desteğe dayanan bu pervasızlık, uzlaşmacı yollarla diktatörlüğü yıkmayın hayal olmaktan öte bir anlam taşımadığını ortaya koyuyor. Nitekim halkın diktatörlüğe karşı mücadelesinden güç alan Zelaya'nın, uzlaşma eğiliminde olmasına rağmen halka ayaklanma çağrısında bulunma yoluna gitmesi bunun göstergesidir. Bu durumda halkın direnme kararlılığı, Zelaya'nın uzlaşmacı çizgisini fersah fersah aşmıştır.

Devlet terörüne rağmen mücadeleye devam eden Honduras halkı, diktatörlüğe teslim olmayacağını dosta düşmana göstermiş bulunuyor. Bu mücadelenin daha kitlesel daha militan bir düzeye sıçraması cunta şeflerinin en büyük korkusudur. —sıkıyönetime başvurmaları korkunun vardığı boyuta işaret ediyor.— Zira ancak Latin Amerika haklarının enternasyonal dayanışmasından da güç alan militan halk direnişinin kitleselleşmesi diktatörlüğün ölüm çanlarını çalabilecektir.

Sermayenin saldırılarına karşı her yerde eylem ve direniş!

Dünyanın çeşitli ülkelerindeki işçi ve emekçiler sermaye ve onun kuklası hükümetlerin çok yönlü saldırılarıyla karşı karşıya kalıyorlar.

ABD, Meksika, Porto Riko, Mısır ve Peru, Şili, Fransa, Romanya, Bulgaristan ve Hindistan'da binlerce emekçi temel talepleri uğruna grev ve direnişler gerçekleştiriyor.

ABD:

Çerez üreticisi Lance, 78 yıllık Stella D'oro Bisküvi Şirketi'ni satın almak istediğini ve üretimi başka bir yere taşıyacağını duyurdu.

2009 Temmuz ayında 11 ay süren grevlerinin ardından 136 Stella D'oro işçisi işyerlerine geri döndükleri gün, fabrikalarının 90 gün içerisinde kapatılacağını öğrendiler.

Stella D'oro'nun şu anki sahibi Brynwood Partners ile Lance şirketi arasındaki satış anlaşmasının 8 Eylül günü yapıldığı açıklandı.

Meksika:

Meksika polisi Meksika'da bulunan Merkez Aydınlanma ve Elektrik Şirketi'ni işgale hazırlanıyor.

Sendikanın yaptığı basın açıklamasına göre, Meksika polisi, militanlığıyla bilinen Meksika Elektrik İşçileri Sendikası'nın (SME) etkisini kırmak için bir hafta içerisinde şirket binalarını işgal edecek.

Felipe Calderón hükümeti işçilere dönük uyguladığı saldırı politikalarına bir yenisini daha ekledi. Calderón hükümeti, 3 yıldır Meksika Maden ve Metal İşçileri Sendikası'nın (SNTMMRM) örgütlülüğünü dağıtmaya çalışıyordu. Eylül ayında ise, hükümetin neo-liberal politikalarına karşı oluşturulan muhalefetin merkezinde olan Meksika Elektrik İşçileri Sendikası'na (SME) dönük saldırılar başlatıldı.

Yapılan açıklamaya göre bu saldırının üç nedeni bulunuyor. Birincisi, hükümet, militan başkanlığı dağıtmak ve işçilerine karışmak amacıyla sendika içerisinde küçük muhalif bir grubu destekliyor. İkinci sebep olarak aynı zamanda işveren olan hükümetin Merkez Aydınlanma ve Elektrik Şirketi'nin bütçesini azaltmış olması gösterilirken, şirket yönetiminde değişikliğe gidilmesi ve şirketin tamamen yeniden yapılandırılması planlarının da bir diğer saldırı nedeni olduğu belirtiliyor.

SME başkanlığının verdiği bilgiye göre 23 Eylül'de 20-30 sendika üyesi ve üye olmayan 150 kişi silahlarla sendikanın Meksika şehrindeki şubelerine saldırı gerçekleştirdi. Saldırganlar sendikayı soyarak paralara, çek defterlerine ve dosyalara el koydu.

Porto Riko:

Porto Riko hükümeti Cuma günü 16 bin kamu çalışanının işine son verileceğini duyurdu.

Bu işten atmalarla birlikte adadaki işsizlik oranı %17'ye çıkacak.

Sene başında 2 bin 500 kişinin işine daha son verilmiş ve adanın işsizlik oranı %16'ya çıkmıştı.

Hükümet, işten atmaların devlete 2 milyar dolar kazandıracağını söylerken sendikalar bu kararı "adaletsiz" olarak değerlendiriyor.

Hükümetin kararını protesto etmek için farklı sendikalardan işçiler geçtiğimiz hafta Cuma günü sokaklara çıkarak eylem yaptı. Eyleme polis saldırdı.

Yetkililer çıkan çatışmada yaralı ve gözaltı olmadığını açıkladı.

Sendika liderleri ise 15 Ekim'de genel grev çağrısı yaptı.

Mısır:

Çarşamba günü yerel bir gazetenin sunduğu rapora göre Mısır'da 2009 yılının ilk yarısında maaş ve çalışma koşulları konusunda 40 grev gerçekleşti.

Rapora göre yılın ilk yarısında 11 bin 500 işçi grev gerçekleştirirken 52 bin işçi ise grev uyarısında bulundu.

Grevlerin %30'u hizmet sektöründe, %10'u ise sanayide gerçekleşti.

Kamu çalışanları ise yapılan grevlerde en büyük oranı oluşturuyor.

Rapor ayrıca grevlerden sadece %2'sinden maaş ve çalışma koşulları konusunda kazanım elde edildiğini gösteriyor.

Peru:

Peru'nun başkenti Lima'ya 350 km mesafede bulunan Çin yönetimindeki Shougang çelik tesisinde çalışan işçiler maaşlarının arttırılması ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebiyle greve çıktı.

Sendika başkanı Rey Fernandez 1000 işçi tarafından yapılan greve tam katılım sağlandığını söyledi.

Şili:

Şili'nin güneyinde Arauco S.A. şirketinin taşeron fabrikalarında çalışan işçilerin 450 dolarlık asgari ücret ve 236 dolarlık aylık ikramiye talebiyle başlattıkları blokaj eylemine şirket işten atmalarla karşılık vereceğini söyledi.

Verilen bilgilere göre Arauco şirketi yaklaşık 35 bin kişinin işine son verecek.

İşçiler Çarşamba gününden itibaren Santiago'nun güneyinde 1000 km uzaklıkta bulunan Bio Bio, Los

Rios
ve

Araucania bölgelerinde 10 fabrikaya girişi engelledi.

Arauco şirketi polisten eylem yapan işçileri fabrikalardan çıkarmasını istedi, fakat hükümet yetkilileri bu isteğe cevap vermeyerek ve olayla bölge yetkililerinin ilgileneceğini söyledi.

Şirket Cuma günü çalışmalarını ertelediğini açıkladı. Bu ise 34 bin 500 işçinin işine son verileceği anlamına geliyor. Şirket bu işçilerin hepsinin taşeron olup olmadığı konusunda ise herhangi bir bilgi vermiyor.

Şirket, Ormanlık İşçileri Konfederasyonu'nda örgütlü taşeron işçilerin eyleminin yasadışı olduğunu ve işçilerin asıl patronlarıyla yani taşeron şirketlerle görüşmeleri gerektiğini söylüyor.

Arjantin, Brezilya ve Uruguay'da da şirketleri bulunan Arauco, Latin Amerika'nın en büyük ormanlık şirketinden biri.

Fransa:

Paris'e 280 mil mesafede, Ploufragan'da bulunan ve ısıtıcı üretimi yapılan Chaffoteaux fabrikasında çalışan 15 işçi, işten atmaları protesto etmek için çıplak eylem yaptılar. İşçiler, durumlarına dikkat çekmek amacıyla bir takvim için çıplak poz verdiler.

Bir işçi vücudunu sadece karton mukavvayla kapatırken, biri de Rodin'in "Düşünen Adam" heykeli gibi poz verdi. Bir diğer işçi ise sadece şirketin logosunun olduğu bir flama taşıdı.

Fotoğrafların basıldığı takvimden 5 bin adet basıldı ve 3 gün içerisinde 2 bin adet satıldı.

Takvimin basımını organize eden CGT sendikası temsilcisi işten atmalara karşı işçilerin kamuoyu oluşturmayı amaçladığını söyledi.

Chaffoteaux temsilcilerinden biri 251 işçiden 207'sinin işine son verilebileceğini söyledi. Fakat bu durumun yönetim ile temsilciler arasında yapılacak olan görüşmelere göre değişebileceğini ifade etti.

Romanya:

Romanya'da öğretmenler, sağlık emekçileri, demiryolu işçileri ve diğer sektörlerden kamu çalışanları grev uyarısında bulundu.

Kamu Çalışanları Birliği 30 Eylül'den başlamak üzere bir eylem planı oluşturdu ve özel sektörde çalışan işçilere 5 Ekim'de yapılacak olan genel greve katılma çağrısı yaptı.

Sağlık çalışanları sendikası Sanitas Bükreş'in başkanı Mircea Popescu, Romanya hükümet yetkilileri işçilerin yaşadıkları sorunlara bir çözüm bulmazsa başkanı olduğu federasyonun "mümkün olan en sert eylemlere başvuracağını" açıkladı.

Sanitas Federasyonu Başkan Yardımcısı Adrian Barea, bütçe sisteminde 24 bin kişilik bir açığın olduğunu ve 10 günlük mecburi tatil izninin sistemi daha ciddi sorunlara sürükleyeceğini söyledi.

Sanitas Federasyonu bu yüzden 20 Ekim'de bir miting yapmayı planlıyor. Mitinge en az 10 bin kişilik bir katılım olacağı bekleniyor.

Bağımsız Eğitim Sendikası başkanları da sorunları çözülmediği takdirde genel grev yapacaklarını söylediler. Maaşlarıyla ilgili herhangi bir düzenleme yapılmazsa 16 Ekim'de genel grev yapacaklarını ifade ettiler.

Demiryolu işçileri de 30 Eylül'e kadar maaşları ödenmezse 1 Ekim'de greve başlayacaklarını söylediler.

Hemen tüm sektörlerden kamu çalışanlarının gerçekleştireceği grevler genel olarak ücret kesintisine ve işten atmalara karşı yapılacak.

Bulgaristan:

Bulgaristan'da 300'ün üzerinde demiryolu işçisi Pazar günü eylem yaptı.

Bulgaristan'ın en önemli demiryolu istasyonlarından birinin bulunduğu Gorna Oriahovitsa şehrinde yapılan eylem "Açlığa, sefaletle son. Maaşlarımızın düzenli yatırılmasını istiyoruz" şiarıyla gerçekleşti.

Demiryolu Sendikaları Başkanı Petar Bunev, demiryolu işçilerinin ayda 200-300 BGN (yaklaşık 200-300 TL) maaş aldıklarını ve bunun da düzenli yatırılmadığını söyledi. Bunev, bu durumun ve 4 bin demiryolu işçisinin işten atılmasının işçilerin üzerinde psikolojik sorunlara, strese, moral ve motivasyon bozukluğuna yol açtığını ifade etti.

İşçiler, işten atmalar ve demiryollarının kapatılması gibi kriz-karşıtı önlemlerin iptalini talep eden bir açıklama yaptılar. Bu çözüm önerilerinin demiryolu işçilerinin güvenliğini tehlikeye soktuğunu ifade ettiler.

Eyleme katılan demiryolu işçileri grev yapmaya da hazır olduklarını söylediler.

Hindistan:

Hindistan'ın en önemli üniversitelerinden biri olan Hindistan Teknoloji Enstitüleri'nde (IIT) çalışan öğretmenler 24 Eylül Perşembe günü açlık grevi yaptı.

Federal hükümetin zam yapmaması üzerine 1500'ün üzerinde öğretmenin başlattığı açlık grevine ülke çapında 14 IIT enstitüsünden profesörler de destek verdi. Fakat profesörler, tüm gün yapılan eylemlerin tamamına katılmayarak derslere girdi.

Öğretmenler ücretlerine zam yapılmasının asıl talepleri olduğunu ifade ediyorlar fakat bunun dışında terfi konusunda da sorunlar yaşadıklarını dile getiriyorlar.

Öğretmenler ayrıca fakültede ihtiyaç olmasına rağmen bakanlığın, doktora yapanların IIT'ye atanmaması önerisine de karşı çıkıyorlar.

Gine'de darbe karşıtları ayakta!

Afrika ülkesi Gine'de 28 Aralık 2008'de darbeyle iktidarı alan cuntacı lider Dadis Camara'nın başkanlık seçimlerine aday olacağının öğrenilmesi üzerine başlayan eylemlere polis saldırdı, İnsan Hakları Örgütü, çıkan çatışmalarda en az 60 kişinin öldüğünü söyledi.

Pazartesi günü başlayan protesto gösterileri başkent Konakri'de bir stadyumun yakınlarında gerçekleşti. Gine İnsan Hakları Örgütü başkanı Thierno Maadjou Sow, "Sadece bir hastanede 58'in üzerinde ölü saydık. Görünüşe göre diğer hastanelerde de ölümler var." dedi.

Donka üniversitesi tıp merkezinde çalışan bir doktor da verilen sayıyı doğruladı. Diğer sağlık yetkilileri ordunun diğer hastanelerden "onlarca ölü" getirdiğini söyledi.

Stadyumun çevresinde toplanan göstericiler "Dadis'e hayır" ve "Kahrolsun cunta" yazılı dövizler taşıdılar. Göstericiler stadyuma girmeye çalışırken polis müdahale etti.

Olay sırasında orada bulunan gazetecilerden Al Hassan Silah, güvenlik güçleri ateş açtıktan sonra stadyuma gittiğini, ve stadyumun içerisinde ve etrafında ölümler gördüğünü söyledi.

Silah, "Konakri'nin tam bir polis devleti olduğunu söyleyebiliriz...Şehrin her yerinde askerler kontrol noktalarında insanların üstlerini arıyor, onları evlerine dönmeye zorluyor" dedi.

Carnegie Mellon Üniversitesi'nden bir öğrenci "Çoğu kişi başkanın seçimlere katılmasını istemiyor. Darbe yaptıktan sonra seçimlere katılmayacağına dair söz vermişti. İnsanlar Gine'de askeri bir rejim istemiyorlar, çünkü Gine'yi yaklaşık 25 yıldır zaten bir asker yönetiyordu" dedi.

Hükümet, Pazartesi günü yapılan eylemleri yasaklamıştı, fakat siyasi partilerden, sendikalardan ve sivil toplum örgütlerinden oluşan koalisyon eylemlerin yapılacağını söyledi.

Olaylar sırasında polis 30 kişiyi gözaltına aldı. Muhalif parti Gine Demokratik Güçler Birliği Başkanı Cellou Dalein Diallo ve daha pek çok siyasi lider tutuklananlar arasında yer alıyor.

Çekim yapmaya çalışan muhabirler de polis tarafından saldırıya uğradı.

İçişleri Bakanı, resmi tatil olan 2 Ekim tarihine kadar bütün gösterilerin yasaklandığını söyledi.

Camara, 1984'ten beri iktidarda olan Lansana Conte'nin ölmesinin ardından 28 Aralık 2008 tarihinde darbeyle başa gelmişti.

Şovenizm ve demokrasi kültürü

M. Can Yüce

Türkiye’de çok yönlü gelişmeler yaşanmaktadır. Birkaç aydır “*Demokratik Açılım Süreci*” ile oturup kalkıyoruz. Son dönemde bu sürecin hızında önemli bir gerileme olmakla, hatta tersi yöndeki gelişmeler artmakla birlikte değişmeyen şeyler de var. Egemenlik düşüncesi ve kültürü, bunun en uç biçimi şovenizm gibi...

Egemenlik duygusu ve kültürü, şovenizm, sanılanın ötesinde toplumun en derinlerine nüfuz etmiş bulunmaktadır. Kuşkusuz bu, boşuna ve nedensiz değildir. Her gün yeniden üretilmekte ve beyin ve yüreklere işlenmektedir, hem de eylemli olarak... Çatışmalarda yaşamını kaybeden askerlerin cenaze törenleri, her türlü spor karşılaşması, özellikle futbol karşılaşmaları bu yeniden üretimin etkin platformları olmaktadır. Eğitim sistemi, ilkokullarda her gün tekrarlanan ırkçı şoven ant ve marşlar ile ırkçı şoven düşünce ve kültür, bir kişilik ve yaşam tarzına dönüştürülmektedir. Günlük politikada bu özellikler, politik bir forma sokulmakta ve günlük davranışlara dönüştürülmektedir...

Son olarak bu hafta sonu Bursa’da oynanan maçta Diyarbakırspor aleyhinde bağırılan sloganlar, ırkçı şovenizmin ne kadar örgütlü olarak topluma enjekte edildiğini bir kez daha göstermiştir. Bu yaklaşımın egemen bir kültür olduğunu ve resmi çizginin eğitim, kültür ve sömürge politikasının bir sonucu olduğunu vurgulamakta yarar var. Ancak bu durum, salt bu temellerle açıklanamaz. Bu temeller üzerinden daha özel bir örgütlenme tarafından günlük olarak geliştirildiğini ve günlük politika ve gelişmeleri etkilemek için yeniden büyütülerek tekrarlandığını vurgulamak durumundayız. Açıkça Kürt düşmanlığı, Kürt boğazlamasına doğru götürülmektedir. Bunun ayak sesleri öteden beri geliyordu... Bu özel örgütlenmenin devletten bağımız olduğunu düşünmek, sadece MHP ve onun eksenindeki güçlerle açıklamak büyük yanılgı olur. Demokratik Açılım süreci denilen ve daha içeriği konusunda resmi çizgiyi güçlü bir tarzda vurgulamanın ötesinde herhangi bir ipucu açığa çıkmamış sürecin bu gerçekliğine rağmen en bayağı bir “tavizin” verilmesi olasılığı dahi bu yapıyı zıvanadan çıkarmaya yetmiştir. “Taviz” olasılığının önüne geçmek için MHP ve CHP’nin ortaya koyduğu saldırgan tavır, Kürt halkı karşısında resmi çizgi ve yapının hangi güç ve katılıkla olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur!

Aslında “açılımın” “öncüsü” AKP de bu genel resmi çizgi ve egemen politik kültürün dışında ve ötesinde bir yerde değildir. Zaten her fırsatta bunun içinde olduğunu vurgulamaktadır. Tek dil, tek devlet ve tek millet vurguları bunun içindir. Açılımla yapmaya çalıştıkları, bir-iki kırıntıyla Kürtler’i devlete bağlama hesaplarından başka bir şey değildir. Aslında eskisi gibi ve eski yöntemlerle, eski katılıkla Kürtler’i yönetemeyeceklerini çok iyi biliyorlar. Bu, bugüne kadar sayısız kez ortaya çıkmıştır.

Ama öte yandan resmi çizgide açılacak en küçük ve sıradan bir deliğin nerede duracağını bilmeyen, dahası bunu sonun başlangıcı olarak algılayan katı resmi çizgi temsilcileri, herhangi bir esnemeye yanaşmamaktadırlar. Bu tür girişimlerin önüne büyük barikatlar örmeye çalışmaktadırlar. Bu çalışmanın Türk toplumu içinde resmi çizgi, egemen kültür ve kişiliği derinleştirici bir işlev gördüğünü günlük olarak gözlemek mümkündür. Günlük politikada yaşanan bu bağlamdaki tartışmaları, salt dar politik hesaplarla

açıklamak yine başka bir yanılgı olur. Bu çatışma, resmi çizgi ve yapıyı olduğu gibi sürdürme, bunu varlık-yokluk sorunu olarak algılama durumundan kaynaklanmaktadır.

Bütün bunların ortaya çıkardığı, en genel ve ortalama bakış açısı ve duygu, egemenlik kültürü ve davranışdır. TC’nin sömürgeci egemenliğini, ezenin “üstünlüğünü bir hak, tartışmasız bir ayrıcalık, dokunulmaz bir tabu” olarak algılama durumunun dışında, onun etkisinde olmayan, devrimci sol hareketin dışında, var mı?

Temel soru budur?

Daha da trajik olanı ise şudur: İmralı süreciyle birlikte bu egemen bakış açısı ve kültürün PKK ve onun eliyle onların etkisindeki Kürtler tarafından kabul edilmiş olması, politik davranış ve eylemlerini bu bağlama oturtmuş olmalarıdır! Egemen bakış açısını ve ezenin bütün ayrıcalıklarını ön koşulsuz olarak kabul etmeleri ve “uzlaşmayı” bu zemin üzerinden tartışmaları, ırkçı şoven kültürü daha da azdırıyor, onların kendilerine olan güvenlerini derinleştiriyor. Bu durumun kendisini en liberal ve demokrat olarak tanımlayan çevre ve kişilerin de egemen zemin üzerinde düşünce üretmelerine ve davranışlarına yol veriyor... Sonuçta ortaya çıkan tablo, mücadelenin bugüne kadar egemen kültür ve çizgiye vurduğu darbe ve onun ortaya çıkardığı sonuçların boşa gitmesinden başka bir şey değildir.

Evet, Kürt sorunu tartışılıyor, resmi çizgi ile alınacak yolun kalmadığı da egemenler cephesinde artık itiraf ediliyor. Daha doğrusu daha önce cılız bir biçimde telaffuz edilen bu gerçeklik, bugün, daha yaygın ve net bir biçimde ifade ediliyor. Ancak bu zeminde yapılan tartışmalar, bu tartışmaların her “iki” egemen cephesi egemen çizgi ve kültürün dışına çıkmıyor. Bu tartışmalar, o zemin üzerinde, ayrıcalıkların dokunulmazlığı bağlamında kimi kırıntı hak taleplerinin dışına taşmıyor.

Devlet ve resmi çizgi temsilcileri ne yaptığını, nasıl durduklarını biliyor... Saldırganlıklarından bir milim dahi geri adım atmadıkları gibi, egemenlik konumu, kültürü ve anlayışından da bir milim şaşmıyorlar. Son olarak DTP’li vekillerden bazılarının polis zoruyla mahkemeye götürülmeleri yönündeki karar, TC ve resmi çizginin nerede durduğunu, hem de “açılım”

laflarının havada uçtuğu bir dönemde, net olarak göstermektedir.

Bu, aslında bir kez daha İmralı çizgisinin, onun yürütücüleri PKK ve DTP’nin ideolojik ve politik olarak iflaslarının bir kez daha belgelenmesi değilse nedir? Bu konuyu başka bir yazıya bırakarak vurgulanması gereken başka bir noktaya dikkatleri çekmek istiyoruz.

Tüm tartışmalara ve açılım laflarına rağmen üzerinde hareket edilen zemin, egemen çizgi ve egemen kültürdür! Bu, ırkçı şovenizmin ortalama, “normal” düzeyidir! Buradan en sıradan bir reform veya reform kırıntısının çıkması bile olanaksız gibidir! “Türk tarafı” kendi ayrıcalıklarını dokunulmaz ve tartışma dışı görüyor. “Kürt tarafı” da bu “dokunulmazlığa” dokunmamayı bir ön kabul olarak görmekte ve programı ile günlük siyasetini bu temele dayandırmaktadır. Bu durum, hiç kuşkusuz ırkçı şovenizme güç veriyor, onun saldırganlıklarını, hem de ağız salyalı sokaklara taşma olasılığını tetikliyor! Bu, Kürtler açısından kendi cellâdına koşma, boynunu şuursuzca uzatma durumundan başka bir şey değildir. Bu çizgilerini sürdürdükleri sürece büyük felaketler kendilerini bekliyor.

Bu durum Türkiye açısından demokrasiye değil, daha kanlı faşizme, gemi aızıya almış ırkçı şovenizme götürüyor.

Demokrasi ve özgürlük mü?

O zaman Kürt halkının bağımsızlık dahil, kendi kaderini belirleme hakkını, demokrat olmanın, Türkiye’de demokrasinin gelişebilmesinin temel koşulu olarak kabul etmekten geçer! Bu, aynı zamanda ırkçı şovenizm karşısında tek samimi ve tutarlı duruş da olacaktır! Bu temel ölçünün dışındaki her söz ve davranış, olsa olsa demokrasicilik komedyasının bayatlamış bir görüntüsünden başka bir şey olmayacaktır.

Kürtler açısından mı? Eşitlik ve bağımsızlık bilincini bir davranış ve hareket tarzı haline getirmeden saygın bir taraf konumuna, eşit ve özgür bir muhatap düzeyine gelebilmek mümkün değildir.

Bunun da devrimci bir çizgi ve duruş anlamına geldiğini söylemek, bilinen bir gerçeği tekrar vurgulamak demektir!

29 Eylül 2009

Diyarbakır’da binlerce kayıp yakını yürüdü

Diyarbakır’da 25 Eylül günü Mezopotamya Yakınlarını Kaybeden Ailelerle Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (MEYA-DER) tarafından çatışmalarda, faili meçhul cinayetlerde yaşamını yitiren ve kaybedilen kişilerin yakınlarının katılımıyla binlerce kişilik bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Yürüyüşte taşınan binlerce fotoğraf, kirli savaşın bilançosunu gözler önüne serdi. “Çocuklarını savaşta yitirenlerin aileleri Kürt sorununun diyalogla çözülmesi için Diyarbakır’da yürüyorlar” sloganıyla DTP Diyarbakır İl Örgütü’nden Koşuyolu Parkı’na yapılan yürüyüşte “Şehidên Kurdistanê namirin!”, “Kayıplar bulunsun, failler yargılsın!”, “Şerefli bir ölüm, yaşamının en güzel ifadesidir”, “Malbatan di şer de xizmen xwe winda kirine; pirsgireka Kurd çareser bikin” pankartları taşındı.

Eylemde söz alan DTP Iğdır Milletvekili Pervin Buldan yaptığı açıklamada “Eğer Kürt sorunu demokratik yollarla çözülecekse, faili meçhuller, kayıpların sorumluları biran önce açığa çıkarmalıdır” dedi.

Habip yoldaş devrim ve sosyalizm davamızda yaşıyor!

Etrafında çimenlerle bezeli tarlaların bulunduğu toprak bir yoldur yürünen. Biraz engebeli ve dar. Ama bir o kadar geniş ve ferah! Toprak yol hiç bitmeyecekmiş gibi uzayıp gider öylece. Sanki her yere bu yolla varılmış gibi gelir üstünde yürüyenlere. Bu uzun yolun az ilerde sola doğru kıvrılan bir kolu vardır. İlkinde göre daha dar ve kısa. Bir yanında uzun selvi ağaçları diğer yanındaysa az önceki çimenli tarla. Bu yol dümdüz uzayıp gider ve bitiverir. Birdenbire küçük köprü çıkar yolun bittiği yerde. Köprünün diğer ucunda, işte tam orada, sol köşede, bir mezar vardır! Etrafında demir parmaklıklar yükselir bu mezarın, düşmanlara kilitli, dostlara ise her daim açık! İşte Habip yoldaşın mezarı!

Bu yolda kızıl bir kortej yürüyor Ulucanlar katliamının 10. yıl dönümünde. Kızıl bayraklar rüzgarla dalgalanırken, onlarca göğsü dolduran nefeslerin “Yeni Ekimler için ileri!” haykırıları ötelere haber ulaştırıyor bu mezara. Kızıl kortej yürüyor ve duruşuyla, disipliniyle, gur sloganlarıyla selamlıyor Habip yoldaşı! Kızıl kortejin sesi gittikçe yakınlaşıyor, gürleşiyor... Korteje doğa da eşlik ediyor, bağrına Habip yoldaşın bedenini alan toprak, övüncünden kabarıyor ve bu sıcak İzmir gününde çatlıyor! Uzun selvi ağaçları ise, bu yiğit devrimciyi ve onun yoldaşlarını rüzgarın yardımıyla hafifçe eğilerek selamlıyor! Ve rüzgar; öyle güçlü esiyor ki, kızıl bayraklar onun esişyle mavi gökyüzünde el sallıyorlar uzaktan Habip’e! Habip yoldaşın yanına gelindiğinde ise sıkı yumruklar kalkıyor havaya, dalgalanan kızıl bayrakların arasında göğsü yükseliyor. Bakışlar bir noktada kilitleniyor, ufukta! Kulaklarda mücadeleye çağıran bir şiirin dizeleri çınlıyor! Ardından sloganlar haykırılıyor bir kez, bir kez daha!

Yoldaşları Habip’in, onu anlatıyorlar. Ulucanlar katliamını anlatıyorlar. Devletin topla, tüfekte yaptığı saldırıya karşı yürekleriyle savaşan devrimcileri anlatıyorlar. Habip’i, Ümit’i anlatıyorlar, sınıfın komünist partisinin özü ve özeti olan iki yiğit yoldaşı. Onlar anlattıkça kızıl bayraklar dalgalanıyor, onlar anlattıkça, yürekler partiye olan bağlılıkla kamçılanıyor. Onlar anlattıkça yumruklar öfkeyle sıkılıyor, sese ses katılıyor! Ve tam o anda, Habip’in tasfiyecilere verdiği cevap dillenirken, yoldaşın partiye bağlılığı ve özgüveni sözcüklere dökülürken daha da güçlü esiyor rüzgar... Mezarın yanı başında toplanan yoldaşları Habip’in, hissediyorlar onu yanı başlarında!

Ve şiirler okunuyor. Devrim ve sosyalizm sloganlarıyla yükselen sesler; bir bir sözcükleri, dizeleri sıralıyor arka arkaya... Kah yavaşlıyor, kah yükseliyor sesler. Zafere olan inanç haykırılıyor bir kez daha. Ve işte Habip’in en sevdiği türküyü söylüyorlar yoldaşları hep bir ağızdan.

Drama köprüsü, Hasan, dardır geçilmez, bre Hasan, dardır geçilmez / Soğuktur suları da, Hasan, bir tas içilmez / Anadan geçilir, Hasan, yardan geçilmez, bre Hasan, yardan geçilmez / At martini de, bre Hasan dağlar inlesin / Drama mahpusunda hasan dostlar dinlesin...

Ve ardından yoldaşları, tekrar yumruklarını kaldırıp göğsü marşlarını söylüyorlar, tok sesleriyle! Ve söz veriyorlar yoldaşlarına tekrar, “leke sürmeden ellerimize devrettiğiniz kızıl bayrağa leke sürmeyeceğiz ve bulunduğumuz her yerde en önde dalgalandıracağız!” diye.

Ayrılmadan yoldaşın mezarının yanından, son

dokunuşlar soğuk mezar taşına. Sularla yıkanıyor, düzeltiliyor, çiçeklere su veriliyor. Karanfiller konuyor resminin yanına! Yoldaşları Habip’in gözlerinden sakınırcasına bakıyorlar ona... Ve son kez “Yeni Ekimler için ileri!” haykırılarıyla vedalaşıyorlar. Son vedalaşma değil elbet bu; Habip yoldaşla sabah servis duraklarında metal işçilerinin nasırlı ellerine bildirileri uzattıktan hemen sonra selamlaşıyor mesela. Durağın yanındaki duvarda bulunan, artık uzamış otların arasından görülen “Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın bütün işçilerin birliği! / EKİM” yazılamasıyla!

İki yanında çimenli tarlalar bulunan bu yolda devrimden sonra yine kızıl kortejler yürüyecek! Bu kez müjdeli haberi iletecekler yoldaşın mezarına. Ve yine doğa kurtuluşu müjdeleyen bu korteje eşlik edecek. Kızıl bayraklar yine dalgalanacak ve zafere dair ezgiler göğsü yükselecek. Sol köşede bulunan mezarda yatan yiğit devrimci, sınıfın komünist partisinin önder kadrolarından biri olan ve onu yaşamıyla ve ölümüne direnişle cisimleştiren Habip yoldaş da olacak bu kortejde! En önde; Ümit’le, Hatice’yle ve Hüseyin’le beraber yürüyor olacak!

İzmir’den bir genç komünist

Erdoğan’dan öğrencilere nasihatlar!

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan Dokuz Eylül Üniversitesi’nin (DEÜ) yeni akademik yılı açılış törenlerine katılarak burada bir konuşma yaptı. Akademik sorunlardan ziyade ülke gündemine, G-20, İMF ve ekonomik krize değinen Erdoğan, üniversite öğrencilerine nasihat vermekten de geri durmadı.

Konuşmasına üniversite kampüsünün dağınıklığından bahsederek başlayan Erdoğan, bu tablodan rahatsız olduğunu ve tüm bölümlerin büyük bir kampüs içerisinde bir araya getirilmesinin gerektiğini söyledi. Neoliberal politikaların bir numaralı uygulayıcısı olan AKP’nin eğitimden sağlığa her tür hizmeti ticarileştirmeye çalıştığı biliniyor. Okul arazilerine dahi göz diken ve buldukları tüm alanları ranta açmaya çalışan bu talancıların baş şefi Erdoğan’ın Dokuz Eylül Üniversitesi’ne dair sarf ettiği sözler ise hayli manidar.

Ne AKP’nin ne de genel olarak kapitalist devletlerin üniversiteleri birleştirmek gibi bir kaygıları olmadığı açık. Üniversiteleri parçalayarak gençlik hareketinde ortaya çıkabilecek yükselişlerin önüne geçmeyi amaçlayan sermaye uşaklarının üniversitelerin yalnızca mekansal olarak değil yönetim olarak da bölünmesi üzerine kafa yordukları biliniyor. Durum böyleyken Erdoğan’ın açıklamaları Dokuz Eylül Üniversitesi’nin mevcut konumu üzerine çeşitli hesaplar yapıldığını düşündürüyor.

Üniversitelilere “şükür” nasihati!

Erdoğan’ın konuşmasında önemli bir vurgu ise işsizlik sorununa ayrıldı. “Kasımpaşalı” üslubuna bürünerek “Her üniversiteyi bitiren veya tüm halk iş sahibi olur diye bir kural yok” diyen Erdoğan, ABD ve İspanya gibi çeşitli ülkeleri örnek göstererek işsizliğin adeta “normal” olduğunu savundu. ABD’de %8, İspanya’da ise %18 işsizlik olduğunu söyleyen Erdoğan, Türkiye’nin %13 işsizlik oranını doğal karşıladığını belirtmiş oldu.

Kapitalizmin yapısal krizinin etkileri derinleştikçe işsizliğin tırmanması, üniversite mezunları arasında da işsizlik oranının hayli yükselmesi sıkça gündeme gelmekte. Ancak bunun sorumlusu yalnızca kriz değil, bizzat neoliberal politikalar yani kapitalist sistemin kendisidir. Eğitimi metaya dönüştüren, öğrenciyi müşteri gören, parası olmayana kalitesiz eğitim vermeyi doğal karşılayan bir sistemin, üniversite mezunlarının işsiz kalmasını da doğal karşılaması şaşırtıcı olmasa gerek. AKP şefinin sözleri ise bir kez daha demagojiye başvurarak suyu bulandırmaktan, popülist söylemlerle göz boyamaktan başka anlam taşıyor.

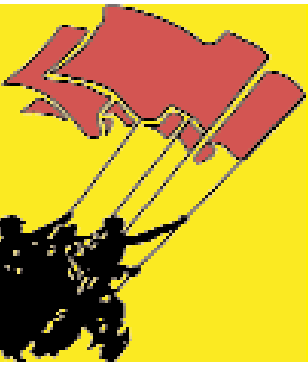
Özgür düşünceler filizlenmeliymiş!..

Erdoğan, kampüste yaptığı konuşmada özgür düşünceden, bilimsel eğitimden de dem vurdu. “Kütüphanenin nerede olduğunu bilmeden mezun olan öğrenciler”in varlığından bahseden Erdoğan, sözü AKP icraatlarına getirerek Kürt illerine yaptığı eğitim yatırımlarından bahsetti. Üniversite eğitimin niteliğindeki düşüş ortadayken kütüphanesiz, laboratuvarsız tabela üniversiteler açarak icraat yapıyor gibi görünen, özel üniversitelere teşvikler yağdırırken devlet üniversitelerini kendini döndüremeyecek hale getiren neoliberal politikaların savunucusu Erdoğan utanmadı, yine öğrencileri suçladı.

Konuşmasında ikiyüzlüce “üniversiteler özgür düşüncelerin yeşermesi gereken ortamlar olmalı” diyen Erdoğan ABD’deki “demokrasi” ortamını da örnek vermeden edemedi. Erdoğan üniversitelerde her tür politik faaliyeti soruşturmalarla, devlet terörü ile ve faşist saldırılarla karşılayan sanki kendileri değilmiş gibi “özgür düşünce”lerden bahsetti. Tabii ABD örneği verirken orada da geçmişte politikacılara yönelik “çirkin” protestolar yapıldığını ancak bunun geride kaldığını belirtti. Ne de olsa onlar düşünmeyi överken, düşündüğünü söylemeyi ve eyleme geçirmeyi suç sayarlar. Erdoğan’ın sözleri de farklı değil, “özgür düşünün ama tepki vermeyin” işte istenen öğrenci tipolojisi...

Erdoğan’ın DEÜ’de yaptığı konuşma aslında sermaye devletinin üniversiteleri nasıl gördüğünü ve eğitimde ticarileşmenin nelerle sonuçlandığını göstermek için hayli veri barındırıyor. “Kasımpaşalı” üslubu ile üzerleri örtülmeye, demagojilerle çarpıtılmaya çalışılsa da gerçekler orta yerde duruyor. Her geçen gün sermaye yasalarına daha fazla tabi olan, neoliberal uygulamalarla piyasaya açılmaya çalışılan üniversiteler Tayyip gibilerin nutukları arasında sermayenin arka bahçeleri haline geliyor.

Mücadele Postası

Kayıp yakınlarının 235. buluşması

İHD İstanbul Şubesi ve kayıp yakınları, 26 Eylül günü Galatasaray Lisesi önünde bir kez daha buluştu. 235. buluşmanın konusu 1994 yılında gözaltına alınan ve daha sonra haber alınamayan **Makbule Ökdem**'di.

İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına basın açıklamasını okuyan Meral Çıldır onlarca faili meçhul cinayetin sorumlusu olarak 9 kez ağırlatılmış müebbet hapis cezası istemiyle yargılanan Albay Cemal Temizöz'ün hala görevini sürdürdüğünü ifade etti. TSK'nın Temizöz'e sahip çıktığını belirten Çıldır, bu tutumun devlet politikası olarak uygulanan zihniyetin devamı olduğunu vurguladı.

4 Eylül 2009 tarihinde Cizre-İdil karayolundaki Kuştepe köyü yakınlarında yol çalışması yapan ekiplerin insan kemikleri bulduğunu belirten Çıldır, birisi kadın iki kişiye ait kemiklerde yapılan incelemede kişinin uzun namlulu silahlarla öldürüldüğünün belirlendiğini ancak kemiklerin kime ait olduğunun hala tespit edilemediğini söyledi.

Çıldır, 1994 yılında gözaltına alınan ve sonra haber alınamayan Makbule Ökdem'in ailesinin Şırnak Barosu'na başvurduğu bilgisini verdi.

Kuştepe köyünün 1991 yılında boşaldığını belirten Çıldır, Makbule Ökdem'in kaybedilmesinden dönemin Cizre belediye başkanı Kamil Atak, Cizre tabur komutanı Albay Cemal Temizöz, General Hasan Kundakçı ve Cizre Tank Taburu Komutanı'nın yargılanmasını istedi.

Oturma eyleminde kayıpların fotoğrafları da taşındı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bursa'da “Munzur’uma dokunma!” eylemi!

Munzur'da yapılacak barajlar yoluyla yaşanacak çevre katliamı, Dersim'in insansızlaştırılması ve koruculuk sistemine karşı 26 Eylül günü Bursa'da bir eylem gerçekleştirildi. Setbaşı-Mahfel önünde toplanan yaklaşık 1500 kişi buradan Kent Müzesi önüne kadar coşkulu bir şekilde sloganlar eşliğinde yürüdü.

Bursa ve Gemlik Tunceliler Dernekleri, Alevi dernekleri, çevre dernekleri, partiler ve devrimci örgütlerin katıldığı eylemde polisin yürütmeme tavrı kararlılıkla püskürtülerek yürüyüş gerçekleştirildi. Faşistlerin Türk bayrağı açarak provokasyon yaratma girişimleri de boşa düşürüldü.

Kent Müzesi önünde yapılan açıklamada şu ifadeler yer verildi: “Devlet Dersim’de, Fırtına Vadisi’nde, İkizdere’de, Hasankeyf’te, Bergama’da, Bursa Uludağ’da su kaynaklarını sermayeye peşkeş çekerek tahakkümünü sürdürmektedir. Yaşam alanlarının yok edilmesi bir insanlık sorunudur. Bizler de toplumun aleyhine geliştirilen bu olumsuzluklara karşı durabilmek için ülkenin genelinde olduğu gibi Bursa’da da ‘Munzur kutsalımızdır sahip çıkalım!’ şiarıyla alanlardayız. Yüzyıllardır bize can veren Munzur’a can vermeye geldik.”

Kızıl Bayrak / Bursa

Fuat Erdoğan anıldı

ÇHD İstanbul Şubesi, 28 Eylül 1994 tarihinde Beşiktaş'ta bulunan bir kafeteryada arkadaşları ile birlikte oturduğu sırada kolluk güçleri tarafından vurularak katledilen Halkın Hukuk Bürosu avukatlarında Fuat Erdoğan'ı katledildiği yerde andı.

Anma metnini ÇHD İstanbul Şubesi adına Av. Taylan Tanay okudu. Tanay, Fuat Erdoğan'ın mücadeleci yönlerinden söz etti. Üniversite öğrencisiyken demokratik üniversite mücadelesinin içinde yer aldığını, bu nedenle defalarca gözaltına alındığını ve tutuklandığını söyledi. Fuat Erdoğan'ın 28 Eylül 1994 tarihinde İstanbul'da bir kafeteryada sendikacı ve mühendis arkadaşlarıyla otururken kolluk güçleri tarafından katledildiğini söyleyen Tanay, olayın resmi açıklamalarda silahlı çatışma olarak belirtildiğini ancak, otopsi raporlarıyla Erdoğan'ın yere yatırılarak, ensesine sıkılan tek kurşunla katledildiğinin ortaya çıktığını ifade etti. “Katilleri, diğer işkence ve katliam davalarında olduğu gibi, önce beraat sonra terfi ettiler” dedi.

Basın açıklamasının ardından kırtasiye önüne kırmızı karanfiller bırakıldı. Anmaya, “Özgürlük mücadelesi ve hukuk” sempozyumu için Türkiye’de bulunan avukatlar da katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Geleceğimize sahip çıkalım!

Sermaye medyasına göre haber değeri taşıyan bir haberi sizlerle paylaşacağım.

Bu habere göre bir kasabada 15 yaşındaki bir çocuk 10 yaşındaki arkadaşını önce kablo ile boğarak öldürüyor ve bununla yetinmeyip, öldükten sonra kafasını bir kaya ile eziyor. Olayın vahşet boyutunu bir yana bırakıyorum, spikerin bu haberi sunarken söylediği bir cümle var. Tamı tamına şöyle: “Bu çocuklara ne oluyor, bu nasıl bir vahşet!” Bunun nasıl bir vahşet olduğunu tartışacak değilim. Ama bu kokuşmuş sistemde çocuklarımızın nasıl yetiştirildiğini bilen bir insan olarak, bu ve bunun gibi olayların bu düzende aslında çok doğal ve sıradan bir olay olduğunu söylemem yanlış olmaz herhalde. Her TV kanalında birbirini aratmayacak iğrençlikte mafya dizilerine yer verildiği ve bunların ana haber bültenlerine konu edildiği bir sistemden başka ne beklenebilir ki!

Bu sistem var olduğu sürece, kimileri arkadaşının kafasını taşla ezerek öldürür, kimileri babasının parasına güvenerek kız arkadaşının kafasını testereyle keser. Ne de olsa sermaye sınıfı kendi kokuşmuşluğunu teşhir eden ilerici ve devrimci tüm güçlere karşı her türlü zorbalığı yapmayı meşru görüyor.

Bizler ezilen-sömürülen işçiler ve emekçiler olarak, geleceğimize sahip çıkmadığımız koşullarda sistemin kokuşmuşluğu ve çürümüşlüğü bizi de, geleceğimiz olan çocuklarımızı da çürütür. Tersini düşünmek hepimizin payına sorumluluktan kaçmaktan başka bir şey değildir.

Ya barbarlık içinde çöküş ya da sosyalizm!

Samandıra'dan sınıf bilinçli bir işçi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **60 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **120 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

*“Bizim her eylemimiz
emperyalizme karşı bir savaş
çağrısı ve insanlığın
düşmanı ABD'ye
karşı halkların
birliği için savaş
marşıdır...”*

Ernesto Che Guevara

**Ölümünün 42. yılında
saygıyla anıyoruz...**